

Николай Ръорих

Седемте
велики
тайни
на космоса

Езотерика

КЛ

Николай Рьорих

**СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ
ТАЙНИ НА КОСМОСА**

...Човечеството не създава легенди за дребното, за незначителното и жалкото. Много често в привидно отрицателните митове се чете уважение към потенциала на вътрешната мощ. При всички случаи всяка една легенда съдържа нещо необикновено. Не издига ли тази необикновеност човешкия дух над тъмата на механичния стандарт? Еволюцията не се гради на този машинен стандарт. Легендата, която ни освобождава от господстващите условия на всекидневната рутина, обновява нашето мислене и ни позволява да се потопим в новите дълбини на познанието, изпълнени с неизчерпаем младежки жар.

Попитайте един велик математик, велик физик, велик физиолог, велик астроном умее ли да мечтае? Аз не изброявам художници, музиканти, поети, тъй като цялата им същност е построена върху способността да мечтаят. Големият учен, ако той действително е такъв и не се плаши от недоброжелателни свидетели, разбира се, ще ви сподели, че прекрасно се издига на крилете на мечтите си. А също че много от неговите открития имат в основата си не само изчисления, а именно висока жизнена мечта.

Да, легендите не са нещо отвлечено, те са самата реалност. Мечтите не са признак за неграмотност, а отличителен белег на изтънчените души. Затова всячески да поощряваме в нашата младеж стремежа към творчески разкази и заедно с младите, оставайки млади, да тачим мечтата като разтворените криле на нашето възраждане и усъвършенстване.

Н. К. Ръорих („Държавата на светлината“, 1931)

Съдържание

СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ ТАЙНИ НА КОСМОСА.	2
книга първа: ДРЕВНИ ЛЕГЕНДИ.....	8
I. СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ ТАЙНИ НА КОСМОСА.....	8
Пролог: Легенда за Космическата мисъл.	8
Първа тайна: Дните и нощите на Брами.....	9
Втора тайна: Отвъд Космоса (Парабраман).....	12
Трета тайна: Строители на Вселената.....	15
Четвърта Тайна: Създаване на Космическата Материя.....	17
Пета тайна: Раждането на планетите.....	20
Шеста тайна: Космическите стъпала на живота.....	24
Седма тайна: Луната – майка на Земята.....	29
II. СЕДЕМ ПРЕДАНИЯ ЗА ПЛАНЕТНОТО ЧОВЕЧЕСТВО... 33	
Първо предание: Луната населява Земята.....	33
Второ предание: Митът за Лемурия.....	36
Трето предание: Предание за Атлантида.....	44
Четвърто предание: В отвъдните светове.....	59
Пето предание: Легенда за вечния Живот.....	72
Шесто предание: Закон за космическата справедливост.....	81
Седмо предание: Боговете са дошли от Венера.....	89
книга втора: СЪВРЕМЕННИ ЛЕГЕНДИ.....	94
III. СЕДЕМ СКАЗАНИЯ ЗА КТАЯ НА ТЪМНАТА ЕПОХА... 94	
1. Планетата Земя е болна: Сказание за човешкото безумие.....	94
2. Цар на тъмата: Легенда за Луцифер.....	100
3. Великото Бяло Братство: Откровение за Спасителите на света.....	107
4. Космическият бой: Сказание за Армагедон.....	111
5. Огън до прага: Откровение за Космическия Огън.....	114
6. Дарът на Орион: Легенда за Съкровището на света.....	119
7. Звездите участват в нашия Живот: Разсъждения на мъдреците за въздействието на Светилата.....	124
IV. СЕДЕМ ОТКРОВЕНИЯ ЗА НАЧАЛОТО НА СВЕТА.... 130	
1. Предсказание за Космическата ера.....	130
2. Предсказание за Космическия учител.....	136
3. Сказание за майката на света.....	141
4. Далечните светове ни зоват.....	145
5. По пътя към надземния свят.....	154
6. За да станеш гражданин на Космоса.....	162
7. Приказка за сърцето.....	172
Епилог.....	176

Роден	<u>27 септември 1874 г.</u> <small>(стар стил)</small> <u>Санкт Петербург, Руска империя</u>
Починал	<u>13 декември 1947 г.</u> <small>(73 г.)</small> <u>Кулу, Химачал Прадеш, Индия</u>
Националност	<u>Русия</u>
Професия	<u>художник, археолог, сценограф и дизайнер на костюми</u> за класически балет, опери и драми, <u>писател, поет</u>
Съпруга	<u>Елена Ръорих</u> деца <u>Юрий Николаевич Ръорих, Светослав Ръорих</u>

Николай Ръорих

от Уикипедия, свободната енциклопедия

Николай Константинович Рѣрѣх (на [руски](#): *Николай Константинович Рѣрѣх*; 9 октомври 1874 г. – 13 декември 1947 г.) е [руски художник](#), [писател](#) и [поет](#), [археолог](#), обществен деец, [мистик](#), [философ](#) и [просветител](#), който се е интересувал от темите за окултното и хипнозата. Тези теми са особено популярни по това време в Русия.^[1] Според някои наблюдатели картините му имат хипнотично излъчване.

Роден е в [Санкт Петербург](#), [Русия](#), в семейство на заможен нотариус. Живял е по цял свят чак до смъртта си в [Химачал Прадеш](#), [Индия](#). Дипломиран художник и [адвокат](#). Дипломната му работа е високо оценена и от самия Лев Толстой. Интересите му са в областта на литературата, философията, археологията и особено изкуството. Николай Ръорих е самоотвержен защитник на каузата за запазване на изкуството и архитектурата по време на война. Няколко пъти е номиниран за [Нобелова награда](#). Така нареченият [Пакт Ръорих](#) е приет като закон на САЩ и повечето страни членки на [Панамериканския съюз](#) през април 1935 г.

Пътникът е приятел!

Ти започваш да откриваш пътища в Космоса, в Безкрайността. Ти се готвиш да излезеш в космическото пространство. Ти може би ще се опиташ да преодолееш и космическите висоти. Всичко това ти е предначертано, всичко ти предстои.

Припомни си заветите на древните:

– Когато сме готови за дълъг път, да поседим и да помълчим.

– Преди да направим крачка във великото бъдеще, да си припомним миналото и да осмислим настоящето.

– Да помислим заедно за това, за което в продължение на хилядолетия е говорила мъдростта на народите с езика на легендите и сказанията.

Може би това знание ще ви потрѣбва по пътя.

книга първа

ДРЕВНИ ЛЕГЕНДИ

*Сътворени от мъдростта на душите Велики
В продължение на епохи безбройни*

I. СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ ТАЙНИ НА КОСМОСА

Пролог: Легенда за Космическата мисъл

Човечеството натрупва бавно знанието за Космоса. В продължение на векове човекът открива законите на природата, космическите закони. Тези закони са съществували и тогава, когато човек още не е знаел за тях. И днес още има закони, неоткрити от човечеството. Това, което вече знаем, е нашето знание. Това, което още не знаем е тайна за нас. Но това, което за нас е все още тайна, за някой друг е знание – в Космоса има същества, които знаят повече. А да знаеш нещо значи да мислиш за него. Така се раждат мислите и те живеят свободно в пространството. Пространството е наситено с образи на истината, хората ги наричат Идеи. В пространството витаят безценни съкровища на духа. Малцина ще разберат удивителното значение на живата мисъл в пространството. Но всяка такава мисъл може да бъде достойние на човека. Искрите на знанието могат да открият всички тайни на съществуването. Тези, които могат да включат психическата си енергия в ритъма на пространствените енергии, ще приемат в съзнанието си тези съкровища. Така пространствената мисъл става за тях Глас на Безмълвието. Ученият го нарича интуиция, поетът – вдъхновение, отшелникът – озарение. Скрытите проявления на Космоса проблясват в очите на търсещия. Който успее да се настрои на космическа вълна, може да слуша гласа на Безмълвието. Само сред природата може да се осъзнае величието на Космоса. Само в природата може да се съзерцава Безкрайността, където всичко е възможно. Ето защо през цялата история на човечеството отшелниците, героите, светците са отивали в планините, пустините, горите... В светлината на

звездите те са долавяли тайните на космическата мисъл. В продължение на много хилядолетия чувствителните хора са слушали Гласа на Безмълвието. Така те са научили много космически тайни. Някои от тях били записвани в свещени книги, други били предавани устно като Откровение. Чрез световния език на символите чутото се предавало на народите – така са се създавали легендите.

Първа тайна: Дните и нощите на Брама

*Ако обичаш да гледаш звездното небе.
Ако то те привлича с хармонията си
И те поразява с необятността си -
Значи в гърдите ти тупти пламенно сърце,
Значи то може да откликне
на съкровения думи за живота на Космоса.
Слушай какво разказва древната легенда
За безкрайността, вечността и ритмичността
На Великото Битие на Вселената.*

От незапомнени времена хората са гледали звездното небе, с благоговение са се любували на сиянието на безбройните светове. Величието на Космоса е поразявало човека от самото начало на неговото идване на Земята. Особено в самотата на безкрайната пустиня или сред исполинските планини човек неволно се е потапял в размишления за необятната вселена, за безкрайността на космическото пространство.

Човешкият ум е бил поразен от тази безграничност. Но в същото време той изобщо не е могъл да си представи Космоса ограничен. Ако допуснем, че съществува някъде граница, веднага възниква въпросът – какво се намира зад нея? Ако не е пространство, то какво именно? И всеки път човешкият ум е длъжен да признае – Космосът не може да има граници, космическото пространство във всички посоки е безпределно...

Но ограниченият човешки ум също така не е в състояние да постигне напълно и безкрайността. Космическият безкрай така и си остава непостижимо страшно понятие, пред което немее Човешкият разум...

Мисълта за Безкрайността на Космоса в пространството неволно извиква и мисълта за неговата Вечност във времето. Така са възникнали най-древните въпроси: Имало ли е някога

начало на Вселената? Ще има ли тя край? Или всичко това съществува вечно? И ще остане така навеки? Човекът много силно е искал да разбере, да открие тайната за произхода на световите, тайната на космическата вечност. И хората отивали в пустините, усамотявали се в горите – ставали отшелници, за да не им пречи никой да се съсредоточат върху размишления за коренните въпроси на Битието. И те мислили, мислили, мислили.

И ето че космическите тайни започнали постепенно да им се открехват. Напрегнатото, съсредоточено и постоянно мислене на онези, които се отказали от удоволствията на нормалния човешки живот заради опознаване тайните на Космоса, привличало пространствената мисъл -- те започвали да чуват Гласа на Безмълвието:

„...Имало едно време, когато нямало нищо“...

За това време се разказва в химните на Риг-Ведите, в един от най-древните паметници на световната култура. Ето фрагмент от един такъв химн:

*Нищо не съществувало: ни ясното небе,
 Ни величавият свод, прострян над Земята.
 Какво е покривало всичко? Какво го ограждало?
 Какво го скривало?
 Дали това са били бездънните дълбини на водите?
 Нямамо смърт и безсмъртие.
 Нямамо граница между деня и нощта.
 Нищо друго не съществувало,
 Освен Единен в своя бездиханен дъх
 Царуващ мрак, и всичко било прикрито изначално
 В бездните на Мрака – Океана безпросветен.*

За същото говори и един откъс от още по-древната „Книга Дзиан“:

*Нямамо нищо. Само Тъмната изпълвала Безкрайното Цяло.
 Нямамо време, то почивало в Безкрайните Недра на
 Продължителността.*

*Нямамо Вселенски Разум, защото нямамо Същество да се
 веси в тях. Нямамо нито Безмълвие, нито звук, защото нямамо
 слух, за да го чуе. Нямамо нищо, освен Нерушимото Вечно
 Дихание, непознаващо себе си. Само Единната форма на
 Съществуването, безгранична, безкрайна, безпричинна се
 простираше, почивайки в сън без сънища. Несъзнателен живот
 пулсирал във вселенското Пространство.*

В тези два фрагмента от древната запечатана човешка мисъл се говори за времето, когато Космос още не е имало, когато нищо не е съществувало. Това значи, че някога е било началото на Вселената. А ако е имало начало, трябва да има и край. Та нали всичко, което се ражда, трябва да умре. Ако е имало време, когато Космосът не е съществувал, ще дойде време, когато него пак няма да го има.

И легендите твърдят, че Космосът се ражда за Битие, съществува определено ограничено време и след това отново се разтваря в небитието. В сказанията на древна Индия периодът на съществуване на Космоса е наречен „Век на Брама" или „Велика Манвантара". За изразяване продължителността на този период според нашето изчисляване на годините ще са необходими 15 цифри. И въпреки че Космосът съществува в течение на невъобразимо дълго време, което изглежда безкрайно, това време е ограничено – нашата Вселена не е вечна.

Също толкова време продължава и „Великата Вечност на Небитието", наречена Маха (Велика, Пралайя, т.е. всемирно разтваряне). След това Вселената отново възкръсва за нов космически Живот, за нов век на Брама. Така продължава без начало и край смяната на великите периоди на Живота и Смъртта на Космоса. В редуващите се цикли на Битие и Небитие Вселената е вечна! Тя е периодична в непрестанното появяване и изчезване на световите – и вечна в цялото. Броят на манвантарите е безкраен – никога не е имало първа манвантара, както и никога няма да има последна.

Великият Космос се ражда за живот и се разтваря в небитието точно така, както се ражда и умира микрокосмосът – човекът. Тук аналогията е пълна. Тя се простира и по-нататък.

Както човек всяка нощ изпитва „малка смърт", заспивайки и ставайки сутрин, така има и „Нощи" на Вселената, когато умира само всичко живо, а целият свят не изчезва, а остава в спящо състояние. На „Сутринта" всичко отново оживява. Това повторение на периодите на сън и будърстване в Космоса може да се сравни със смяната на зимата и лятото в природата.

В терминологията на древноиндуската философия периодът на космическата дейност на Вселената, когато Космосът „будърства", когато всичко съществуващо живее, е наречен „Ден на Брама" или Малка Манвантара. А времето, когато Космосът „спи", когато всичко във Вселената „Почива", е наречено „Нощ на Брама" или Малка Пралайя.

Говори се, че продължителността на Деня на Брама е повече от 4 милиарда години. Толкова продължава и нощта на Брама. 360 Дни на Брама и 360 Нощи на Брама правят една година на Брама, а сто години на Брама – вече известният ни век на Брама. Такова е изчислението на Космическия календар!

Редуването на активност и пасивност в Космоса се отразява в периодичността на всички проявления на Природата. Във всичко може да се различи Манвантара и Пралайя. От най-дребните явления до смяната на световите може да се види този величествен закон. Той действа в пулса на сърцето и в ритъма на дишането, на него се подчиняват сънят и бодърстването, смяната на деня и нощта, също както и фазите на Луната, и смяната на годишните времена.

Вечно се повтарят раждане, живот и смърт на всичко живо. Природата, както и целият Космос, изявяват себе си в безкрайната смяна, във вечния ритъм. Човекът и неговата планета Земя, Слънчевата система и Вселената като цяло – всичко в Космоса има своите периоди на дейност и почивка, живот и смърт.

Сред Млечния път на звездите раждането и смъртта на световите се сменят вечно в правилен ред, в тържественото шествие на космическия закон.

Така разказва легендата за Първата тайна на Космоса – за великия космически ритъм на Битието и Небитието.

Втора тайна: Отвъд Космоса (Парабраман)

Ти си разбрал тайната на Великия Космически Ритъм. Сега ти знаеш за вечната циклична промяна във Вселената. Ще поискаш да разбереш и още нещо:

Какво определя продължителността на тези периоди?

Кое дава импулс на Космоса за повторно раждане от Небитието?

Слушай какво ще ти разкаже за това една легенда.

В древноиндуската свещена книга „Вишну Пурана“ има такова място: *„Не в имало нито ден, нито нощ, ни земя, ни тъма, ни светлина, нищо, освен Единното, непостижимо с разума, или Онова, което е Парабраман.“*

Да си припомним също и фрагменти от първата легенда, в която се говори за *„Единното в неговия бездиханен дъх“* – и за нерушимото *„ВечноДихание, непознаващо себе си.“* Тези откъси говорят за това, че по време на Маха Пралайя, когато всичко

съществуващо се е разтворило в Небитието, все пак остава да съществува нещо Нерушимо. Това е Великият Космически Принцип, безпричинната Причина на Битието, която след Маха Пралайя ще предизвика ново възникване на Вселената. Както след загасването на огъня, след разтварянето му в Небитието остава „принципът на огъня“, който прави възможно повторното появяване на огъня, извиква го за живот. На този велик божествен принцип или закон в легендите е дадено названието „Парабраман“ – онова, което стои зад Брамана, което се намира от другата страна, отвъд Брамана – Космосът.

Това Единно и Безкрайно начало съществува от вечността, пасивно или активно в правилна хармонична последователност. В началото на периода на действителността се извършва разпространение на това Божествено начало и видимият свят става краен резултат от дълга поредица космически сили, последователно приведени в действие. Също така, когато настъпва връщане към пасивното състояние, се извършва съкращаване на божественото Начало – и предишното съзидание постепенно и последователно се стопява. В друга древна книга за това е казано така:

„Издишването на непознаваемото Начало ражда Света, а вдишването го кара да изчезне. Този процес продължава вечно и нашата Вселена е само една от безкрайните поредици, които нямат начало и край.“

Легендите на древността полагат в основата на мирозданието тази величествена Причина за всичко съществуващо. Всички древни народи са се покланяли на това Единно Божествено Начало под различни названия, съответстващи на всеки народ, на всяка страна. Ето как славослови това велико понятие един от химните на Абсолюта – Парабраман:

Ти си Единен, начало на всички числа и основа на всички творения,

Ти си Единен и в тайната на Твоето Единство се лутат най-мъдрите сред хората, защото не го познават,

Ти си Единен и твоето Единство никога не намалява и никога не се разрушава и не може да бъде променено,

Ти си Единен, но не като елемент от изчисления, тъй като твоето Единство не допуска умножаване, изменение или форма.

Ти съществуваши, но съзнанието и зрението на смъртните не може да възприеме Твоето съществуване, нито да определи

Твоето Къде, Как и Защо.

Ти съществуваши, но в Самия Себе си, тъй като никой друг не може да съществува с Тебе.

Ти съществуваши преди всички времена и извън всяко място.

Ти съществуваши, и Твоето съществуване е толкова дълбоко и съкровено, че никой не може да проникне в Твоята Тайна и да я открие.

Ти си жив, но извън Времето, което можем да установим или знаем.

Ти Живееш, но не със силата на духа или душата, защото Ти Самият си Душата на всички Души!

Във всички легенди и химни се посочва, че този Вездесъщ, Вечен, Безграничен и Неотменим Принцип надвишава възможностите на човешкото разбиране. Той може само да бъде смален с човешки изрази и сравнения. Ето защо се счита, че всякакви разсъждения за него са невъзможни. Така Сократ се отказал да обсъжда тайната на Световната Същност. Абсолютът е безкрайност, затова всякакви разсъждения за него неизбежно ще се окажат Негови ограничения. Величието и Красотата на Безкрайността не се вмести в нашите ограничени представи, нито в нашите термини, и те трябва да остават в пределите на Неизказаното. Ето защо непознаваемата причина на Космоса си остава най-великата, никога недостижима тайна. Ние можем да достигнем само до различни аспекти и проявления на този Абсолют, на тази вечно невидима Душа на Космоса.

Във всички легенди Парабраман или Абсолют е чисто философско понятие – принцип, закон или начало, върху което се гради Битието и Небитието на Космоса. Но служителите на религиите са персонифицирали това философско понятие, като го преиначават в идеята за „Единния Бог“, „Твореца на Земята и Небето“. С такова смаляване това велико понятие е било сведено до бога-личност, до „Властелина на Вселената“. Този личен бог притежава вече определен характер: Той се сърди, наказва, награждава. Но той може и да се омилиости, особено ако се принасят определени жертви на неговите слуги... Да, такъв „бог“ древните легенди не познават.

Така разказва легендата за Втората Тайна на Космоса – за вечното и неизменно Божествено начало на Вселената.

Трета тайна: Строители на Вселената

Ти вече имаш представа за Парабраман. Ти знаеш кое дава импулс за началото на всяка нова Манвантара. Но как се ражда Космосът след Маха Пралайя? Възниква ли той от само себе си, без каквато и да е странична помощ? Или някой го създава, строи?

Слушай какво говорят легендите за това.

... Свършва Космическата Нощ. Вечният и непоклатим закон, който предизвиква смяната на великите периоди на действие и Покой на Вселената, дава импулс за пробуждане на Космоса към живота. Изгрява зората на нова Манвантара.

С какво започва Великото Зараждане на Космическия Живот? Когато ударил часът, от Тайнствения и Неузнаваем Абсолют-Парабраман, от Безпричинната Причина за всичко съществуващо първа за Битието възниква Първопричината на Космоса, Великата Божествена същност с името Логос.

Това название, взето от древногръцката философия, изразява идеята на древната легенда: Логос – това е първата дума, която се разнася от Безмълвието. Това е първият звук, чрез който се заражда Вселената. Тази вибрация или движение на Божествената енергия е едновременно и Светлина, тъй като Светлината е движение на Материята. Тази Светлина означава също така и Божествена Мисъл, която дава начало на един много дълъг процес на създаване на Вселената.

По-късно се появяват други Велики Същества – това са тези, които завършват своята човешка еволюция в минала Манвантара на тази или друга планета, в тази или някоя друга Слънчева система така наречените Планетарни Духове, Създатели на Световите.

Със започването на новата Манвантара тези могъщи Духове стават най-близки помощници на Космическия Логос.

Така изявилият се Логос започва да ръководи цяла йерархия от съзнателни Божествени сили – духовни разумни Същности. В тази йерархия всяко Същество има своя определена задача в изграждането и управлението на Космоса през цялото му съществуване.

Йерархическото Начало е космически закон, водещ принцип в Космоса, затова всяка Вселена, свят или планета има своя Йерарх. Винаги съществува Висше Духовно Същество, което поема върху себе си отговорността за планетата в продължение на цялата Манвантара и което стои начело на

високите си Събратя.

Преди да започне работа по своята Вселена, Логосът създава върху Плана на Божествената Мисъл проект на цялата система на тази Вселена, такава, каквато трябва да бъде от началото до края си. Той създава всички „първообрази“ на сили и форми, емоции, мисли и интуиция и определя как и през какви стадии всеки от тях трябва да се осъществи в еволюционната схема на неговата система. По този начин преди възникването на Вселената нейната цялост се съдържа във Вселенския Разум на Логоса, съществува в него като идея – всичко това, което в следващия процес на изграждане преминава в обективния живот. Всички тези първообрази като плодове на отминали светове служат за посев на бъдещия свят.

Сред многобройната йерархия на творческите сили, подчинени на Логоса, се намират големи множества Строители, които строят всички форми по идеите, намиращи се в съкровищницата на Логоса, в Световния Разум. Така тези Строители създават или по-скоро пресъздават наново всяка „Система“ след „Нощта“.

Логос е „Творецът“ на Вселената в смисъла, който влагаме в думата архитект, като „творец“ на зданието, въпреки че този архитект никога не се докосва дори до един негов камък, но начертавайки плана, той предоставя цялата ръчна работа на каменоделците.

Древните космогонични сказания на Изтока разказват, че Вселената след Праляя се изгражда много бавно, постепенно, в продължение на много стотици милиони години, и че за създаването на Космоса се трудят множество разумни същества – от великите божествени Архитекти до родовите каменоделци. Кой може да изчисли колко еони са били необходими за оформянето само на нашата мъничка Земя? Няма ли да се разтегли това „създаване“ стотици милиони години само за нашата планета?

Така разказва легендата за Третата Тайна на Космоса – за Великата Йерархия на Творческите Сили на Вселената.

Четвърта тайна: Създаване на Космическата Материя

*Ти вече знаеш, че със зората на Манвантара
започва създаването на Космоса.
Ти вече знаеш, че Вселената се изгражда по плана
на Логос.
Ти знаеш нещо даже и за йерархията
на Космическите Строители.
А сега слушай какво разказва легендата
за Космическата Материя.
От нея се създават Световете.*

Със зората на новата Манвантара започва първият от трите големи етапа от дейността на Логоса и ръководената от него Йерархия на Строителите. Това е изграждането на материалите, от които след това се построява Вселената.

Първичният материал или „суровината“ за Космическата Материя е Пракосмическата Субстанция – непроявената девствена материя. В източните легенди тя се нарича Мула-Пракрити, което означава Корен на Материята. Мула-Пракрити като един аспект на Парабраман е вечна и съществува също така и по време на Праляйя. Тази „разтворена“ материя е невъобразимо разредена фина субстанция. От нея се създават всички видове Космическа Материя – от най-фината до най-грубата.

Легендите различават седем състояния на Космическата Материя – седем степени на тънкост. Както парата, водата и ледът са трите състояния на едно и също вещество от нашия физически свят, така съществуват седем състояния на Космическата Духоматерия. От тях само седмото – най-низшето, най-грубото – състояние е видимо за нашите физически очи: това е материята на нашия физически свят. Шестте висши състояния са невидими и недостъпни за нашите физически чувства.

Всяка от седемте градации на Космическата Материя се състои от атоми, различни за всяка градация. Атомите на първото, най-fino състояние на Духоматерията се създават по следния начин.

Енергията на Логоса (наричана в легендите фохатом) чрез

вихрено движение с невъобразима бързина „пробива дупки“ вътре в Пракосмическата Субстанция. Тези вихри на Живота, облечени с най-фина обвивка от Пракосмическа Субстанция, са всъщност първичните атоми. Тези атоми представляват празнини в субстанцията, запълнени с енергията на Логос.

Всяко от седемте състояния на Космическата Материя образува своя особена Космическа Сфера, свой особен план или Свят. Безбройните първични атоми и техните комбинации образуват Духоматерията на най-висшата или първа сфера, наричана „Божествен Свят“.

След това Логос строи атомите на следващата, втора сфера, около някои атоми на първата сфера, като образува спирални вихри от най-груби комбинации на материята от същата сфера. Тези по-груби атоми съставят Космическата Материя от втората сфера, наричана „Монадичен Свят“. Атомите на всички следващи състояния на Духоматерията се създават по подобие на атомите от втората сфера.

Легендата разказва за тези най-висши Космически Сфери като за недостъпни за нашето разбиране – затова за тях не е известно нищо. Нещо е известно за следващите две сфери – Третата, наричана „Свят на Духа“ или „Свят на Нирвана“, и Четвъртата, наричана „Свят на Блаженството“ или „Свят на Интуицията“.

Много повече се знае за петата и шестата сфери – това вече са достъпни за човека сфери или планове. Петата се нарича „Огнен Свят“, „Свят на Ума“, а шестата – „Фин Свят“ или „Свят на чувствата, емоциите, желанията“. Самите названия на тези светове вече показват, че са „Човешки“. За тях ще бъде разказано в други легенди. Последната, седма сфера – това е нашият физически свят, в който ние живеем сега. В космогоничните легенди той се нарича „Плътен Свят“.

Всяка сфера е област, която съдържа в себе си Духоматерия и в основата на всички нейни комбинации са определен род атоми. Тези атоми са еднородни единици, съживени от живота на Логос, скрити под по-малко или по-голямо количество обвивки, в зависимост от сферата, към която принадлежат.

Във вътрешните сили, скрити в Духоматерията на физическия свят, сякаш са завити в нея, се крие силата на еволюцията. Целият еволюционен процес не е нищо друго, освен разгръщане на тези сили. Всъщност идеята на еволюцията може да бъде изразена в една фраза – това са скритите потенциали, които се превръщат в активни сили.

Думата Духоматерия показва, че в света няма такова нещо като „мъртва“ материя. Цялата материя живее, нейните най-фини частици са същност на живота. Няма дух без материя и няма материя без дух. Едното е свързано с другото в продължение на целия живот. Материята е форма и няма форма, която да не служи за изразяване на живота. Духът е живот и няма живот, който да не е ограничен от форма. Даже Логос, върховният Господар на Живота, за да се осъществи, се облича във вселена, която му служи за форма. Същото се повтаря навсякъде, включително и при най-малкия атом.

След като са построени атомите на всяка една от седемте космически сфери, Логос създава в тях подразделения (подпланове), които във всяка сфера са седем. За тази цел атомите се събират в групи по два, три, четири и т. н. Първото или най-финото подразделение на всяка от седемте сфери се състои от прости основни атоми, докато всички останали подразделения – от комбинации на тези атоми. Така във физическия свят първото подразделение е съставено от прости атоми, второто се образува от достатъчно прости комбинации на еднородни атоми – това е електромагнитното състояние на физическата материя. Третото подразделение се състои от по-сложни комбинации на атоми – това е светлинното състояние на материята или „ефирът“. Четвъртото се състои от още по-сложни комбинации: това е топлинното състояние на материята или „огънят“. Петото подразделение е образувано от още по-сложни комбинации, разглеждани от химиците като газообразни атоми на химическите елементи – това е газообразното състояние на материята или „въздухът“. Шестото подразделение – това е течното състояние на материята или „водата“, а седмото се състои от твърди вещества – това е „земята“.

Животът или съзнанието на Логос се проявяват като род енергия, род вибрация, всичко се основава на вибрациите. Вселената се състои от вибрации на Изтичащия Божествен Живот. Те се обличат в основните форми на материята, от която се развива цялото многообразие. Материята, която образува обективния свят, е еманация на Логос, нейните сили и енергии – същност на потока на неговия живот. Той е във всеки атом, прониква във всичко, съдържа и развива всичко. Той е изворът и Краят на Вселената, нейната причина и цел. Той е във всичко и всичко е в него.

Така разказва легендата за Четвъртата Тайна на Космоса –

за построяването на седемте сфери на Космическата Материя.

Пета тайна: Раждането на планетите

*Ако знаеш за Строителите на Космоса,
Ако знаеш за материалите, от които той се гради,
Ти навярно ще поискаш да разбереш
как се създават слънчевите системи.
Тогава слушай древното сказание.*

Както е на небето, така е и на земята. Основата на Битието прониква във всичко съществуващо. Именно тази основа помага да се разбере Йерархията на Безкрайността и създаването на световите.

Кой ще се усъмни, че във всеки земен предмет е изразена нечия воля? Без воля не може да се създаде земен предмет и да се приведе в движение, така е на земята, значи така е и във Висшия Свят. Планетата като земна твърдина, както и всички системи от небесни светила, също се нуждаят от импулс на волята.

Тази воля е разбираема, но даже средната човешка воля може да бъде представена като примерен микрокосмос. Ако средната човешка воля се приеме за единица при най-високо напрежение, може да се изчисли силата на импулса на планетарната поля. Може да се впуснем в безброй нули, за да представим импулса на волята на цялата система.

Така се опознава величието на Неизказаното.

Първозданната Космическа Материя се намира в пространството в разредено състояние. От това хаотично звездно вещество волята на Логос и Неговите Сътрудници създават световите и ги привеждат в движение.

За това как се зараждат небесните тела знае всеки. Домакинята, която бие маслото, вече е познала тайната на световите. Но преди да пристъпи към самото действие, домакинята е изпратила за това своята мисъл. Тя също така знае, че от водата не може да се получи масло. Тя ще каже, че може да се бие мляко или яйца, така тя вече знае за материята, съдържаща жизнена енергия. Млекарката знае колко е полезно спираловидното движение.

По този начин само от съединяването на мисълта и биенето се получава полезната маса, след това произлиза и кашкавалът.

Не се усмихвайте на този микрокосмос, същата енергия движи и системите на световите. Необходимо е само твърдо да осъзнаем значението на Мисълта, значението на голямата енергия. Същата енергия свети в сърцето на всеки човек.

По аналогия с получаването на парче масло от мляко се познава и Космогонията. Мисъл-Енергията на Логос се впила в излъчващото вещество и с въртеливо движение създава центрове на Силите, около които нараства Космическата Материя. Така първичната диференциация на материята се явява във формата на съсиреци и буци, подобно пресичането на прясното мляко. Така Логос начева световите, така става „Биенето на Космическия Млечен Океан“. Световите се създават от „Звездно вещество“, което се свива и разпространява на млечнобели съсиреци в дълбините на пространството.

Енергията на Логос дава на завихрената Космическа Материя импулс за насочване към форма и начално движение. Това движение се поддържа и регулира от никога непочиващите Господари, Планетарните Духове. Подобно на железни стружки, привлечени от магнит, огненият вихър на разтопения космичен прах магнетично следва тяхната насочваща мисъл. Космическата Материя преминава през всичките шест стадия на втвърдяване, става сфероидална и завършва, преобразена в кълба.

Родено в неизмеримите дълбини на Пространството от еднородния Елемент, всяко ядро на Космическата материя започва живота си при най-враждебни обстоятелства. В продължение на безбройни векове то трябва да си извоюва място в безкрайността. То се насочва в пространството и започва да се върти в дълбините на бездната, за да укрепи еднородния си организъм чрез натрупване и добавяне на диференцирани елементи. Така то става комета.

Това ядро се върти сред плътни и вече неподвижни тела, придвижвайки се на скокове, и се насочва към точка или център, които го привличат. Също като кораб, въвлечен в канал, осеян с рифове и подводни скали, то се старее да избегне другите тела. Много от тях загиват, масата им се разпада на поситни маси. Тези, които се движат бавно, рано или късно са обречени на унищожение. Те избягват гибелта благодарение на скоростта си.

Достигнала целта си – подходящо място в пространството, кометата губи своята скорост и следователно огнената си

опашка. Тук „Огненият Дракон" уляга за спокоен и организиран живот като уважаван гражданин на звездното семейство. Така съсиреците (Световното вещество) стават отначало Комети-Странници, после стават звезди и звездите (Центровете на въртене) стават слънца, за да се охладят до степента на обитаемите светове – планетите.

Идеята на еволюцията, аналогична, ако не и тъждествена, с еволюцията на Дарвин, идеята на борбата за съществуване, надмощие и „преживяване на по-силния", е възникнала в дълбоката древност. Непрестанните борби между звездите и съзвездията, между луните планети: „Великите Войни в Небето", в Пураните, „Войните на Титаните" на Гезиод и други класически писатели и даже битките в скандинавските легенди – всичко това се отнася до Небесата, до астрономичните и теогонични битки и до приспособяването на небесните тела. „Борбата за съществуване" и „оцеляването на най-силния" са господствали от момента на появяване на Космоса в Битието. Древните са разсъждавали за създаването и развитието на света точно по Дарвиновия метод, изпреварвайки него и школата му по въпроса за естествения подбор, постепенното развитие и трансформацията на видовете.

Както говорят легендите, не е минало без борба и в нашата Слънчева система. Има цяла поема, която описва прагенетичните борби между развиващите се планети преди окончателното оформяне на Космоса.

Ето съдържанието на една от тези легенди.

Осем синове били родени от тялото на Пространството-Майка. Осем къщи били построени от Майката за осемте Божествени Синове: четири по-големи и четири по-малки. Осемте Блестящи Слънца съответно ставали на тяхната възраст и достойнство.

Владетелят на Слънцето не бил доволен, макар че неговата къща била най-голяма.

Той започнал да работи като огромен слон. Всмуквал в червото си жизнения дъх на братята си. Мъчел се да ги погълне.

Четиримата големи се намирали далече, в покрайнините на своето царство – Планетната система. Те не могли да бъдат засегнати и се смеели: „Прави всичко, което е по силите ти, Владетелю, ти не можеш да ни стигнеш." Но по-малките плачели. Това, което могло да окаже слабо въздействие върху Нептун, Сатурн или Юпитер, би унищожило такива сравнително малки „обители" като Меркурий, Венера и Марс.

Те се оплакали на майката.

Тя изпратила Слънцето в центъра на царството си, откъдето то не могло да се премести. Оттогава то само пази и заплашва. То преследва братята си, като се върти бавно около оста си. Планетите стремително се извърщали от Слънцето, а то отдалече следяло посоката, в която се движат братята му, по пътя, обкръжаващ техните обители.

Според легендата първото кондензиране на Космическа Материя е започнало около централния нуклеос, Слънцето-Баща. Но нашето Слънце просто се е отделило по-рано от всички останали по време на свиването на въртящата се маса и затова е техен по-голям „брат“, а не „баща“. Слънцето и планетите са братя от една и съща утроба, които имат едно и също мъгляво начало.

Легендата разказва, че Слънцето, след като се развило от Космическото Пространство, преди окончателното образуване на първоначалните и кръгообразни планетарни мъглявини, всмукало колкото могло в дълбините на своята маса цялата космическа жизнеспособност, като при това е заплашило с поглъщане по-малките си „братя“.

Според легендите всички светове и планети са индивидуални същества. Те трябва да изпълнят своите задължения, те имат периоди на здраве и болести, раждане и зрелост, упадък и смърт. Те са истински плътни домове на Одухотворяващите Разуми – Планетарните Духове. Всяко небесно тяло е храм на едно от Божествените Същества – всяка звезда е свещена Обител. Те се наричат също „Небесни Охлюви“, тъй като безплътните (за нас) Разуми, невидимо живеещи в своите звездни и планетни жилища, в тяхното въртене ги носят със себе си като охлювите.

Така разказва древното сказание за Петата Тайна на Космоса – за създаването на Слънчевите Системи.

Шеста тайна: Космическите стъпала на живота

*Ти вече знаеш как се създават материалите,
от които се градят световите.
Ти знаеш как тези светове
доброволно се отдават на Битието.
Сега да хвърлим поглед зад обвивката,
скрила тайната на живота на тези светове.*

Процесът на създаване на Космическата материя протича безкрайни векове. Когато еволюцията на материалите е била достатъчно развита, тогава от Логос започва да излиза втора космическа вълна. Тя дава импулс за еволюцията на живота.

Що е Живот? Това е енергия на Логос, която от материята на всичките си седем сфери строи форми за своето проявление. Това е силата, която за известно време съединява химически елементи, като образува от тях живи организми. Тези форми се градят от всевъзможни комбинации на по-рано създадената Космическа Материя. В изграждането им взимат участие неизброими множества от Същности, наричани Строители, в това число и духовете на природата.

Всяка Форма съществува само дотогава, докато Животът на Логос удържа материята в тази форма. Сега за първи път възникват явленията на раждането и растежа, увяхването и смъртта. Организмът се ражда, защото Животът на Логос трябва да свърши в него определена еволюционна работа. Той проявява признаци на упадък, когато Логос бавно извлича живота от него, защото този живот е нараснал дотолкова, колкото е било възможно в дадения организъм. Последният умира, когато Логос извлича от него целия Живот.

Това, което според нас е смърт на организма, не е нищо друго, освен отделяне на Живота от него. За известно време този Живот ще съществува извън нашата материя, съединен със свръхфизическата, по-фина материя. Когато Животът напуска организма и той умира, опитът, придобит по негово време, се запазва. Този опит под формата на нови навици се превръща в нови съзидателни способности, които се откриват в следващите усилия на Живота да създаде нов организъм.

Макар че растението умира, Животът, който го е изпълвал и подбуждал да реагира на въздействието на околния свят, не

загива. Когато розата увяхва, ние знаем, че от нейната материя не изчезва нищо. Всяка нейна частица продължава да съществува, тъй като материята не може да бъде цялата унищожена. Същото се извършва и с Живота, който създава розата от химически елементи.

В природата не съществува онова, което ние наричаме смърт, ако под смърт се разбира разтваряне в небитието. Животът за известно време се отделя в свръхфизическата си среда, като запазва под формата на нови способности за творчество резултатите от опита, през който е преминал. Формите, които възникват и загиват една след друга, представляват нещо като врати, през които Животът ту се появява, ту изчезва от сцената на еволюцията. Нито една частица от опита не се губи, също както не се губи и нито една прашичка от материята. Освен всичко това този Живот еволюира и неговата еволюция се извършва чрез формите. Животът подлежи на еволюция – това значи, че той постепенно става по-сложен в творенията си.

В процеса на развитие Животът преминава през различни степени. Той образува последователно седем царства на природата: отначало три елементни, после минерално, растително, животинско и накрая човешкото. Тези седем стадия на еволюцията на живота, като започнем от първото елементно царство и стигнем до човешкото, се наричат „Жизнена Вълна“. Така Животът съществува не само в човешкото, животинското и растителното царство, но и в изглеждащата мъртва материя на минералите и в тази, която стои по-високо от човека. Но и човечеството не е последната степен от еволюцията на живота – неговото развитие продължава по-нататък.

В Огнения и Финия свят първите степени на Живота на Логос се наричат Елементна Есенция. За дълъг период от време, наречен Верига, тя се проявява преди всичко във висшите подпланове на Огнения свят и се нарича Първа Елементна Есенция. Когато настъпи край на Веригата, тя се връща към своя Извор, Логос, от който отново води началото си нова верига за одухотворяване материята на низшите подпланове на Огнения свят.

В този стадий тя се нарича Втора Елементна Есенция. И тогава тя започва работата на втората верига, като запазва в себе си всички преживявания от първата верига под формата на способности и наклонности. В следващата верига тя става Трета Елементна Есенция и одухотворява материята на Финия свят.

Комбинациите от материя на Огнения и Финия свят имат за цел да предизвикат в материята на тези светове пластичност, способност да се обличат в единна форма, за да действат като единици и постепенно да развиват все по-голяма устойчивост на материалите, които изграждат определени организми. Елементната Есенция се излива в разнообразни форми, чието съществуване продължава известно време, след което те се разпадат на съставните си части.

Като продължава да се „спуска в материята“, животът на Логос, който одухотворява фината материя, започва след това да одухотворява и плътната (физическата) материя. Първото действие на това ново одухотворяване става способността на химическите елементи различно да се свързват един с друг. По време на първата голяма космическа вълна от действието на Логос са били създадени кислородът и водородът, но едва с появяването на втората космическа вълна два атома на водорода могат да се свържат с един атом кислород, за да се образува вода.

Така под въздействието на Логос възниква физическата материя. Под негово ръководство се появява минералното царство, готово да построи плътна земя. Излетият живот на Логос, достигнал физическия свят, започва да събира ефирните частици и да ги свързва в ефирни форми, в които вътре протичат жизнените токове. В тези форми се внасят творения от по-плътен материал, които служат за основа на първите минерали. Следвайки законите на ритъма и красотата, материята започва да кристализира с математическа точност. Съгласно Великия План работата на Живота се извършва посредством физическите форми. В тази привидно неподвижна материя непрекъснато работи Логос. В минералите се извършва работата на Живота, макар и затруднена, затворена и приглушена.

Първите царства на Живота – трите стъпала на Елементната Есенция, които се проявяват в Огнения и Финия свят, се управляват от инволюцията (Обратно развитие. <Бел. прев.>) на Живота. Тя се спуска от по-фините сфери на Духоматерията в по-плътните. Тук Животът се проявява минимално – почти не се забелязва. От това стъпало започва вече еволюцията на Живота в точния смисъл на тази дума.

След най-дълбокото си потапяне в материята на минералното царство Животът на Логос се издига в следващото голямо царство на Живота – растителното. В началото на този

стадий веществата на Земята развиват нова способност – да стават обвивки на Живота, който може да се види с нашите очи. Химическите елементи се свързват в групи и сред тях се появява нова степен на Живота, която изгражда от тях протоплазмата. Под ръководството на Логос протоплазмата се преобразява и с течение на времето се превръща в растително царство.

Когато някои от представителите на минералното царство достигат достатъчна устойчивост на формата, развиващият се Живот започва да изработва в растителното царство голяма пластичност на формата, като свързва това ново свойство с по-рано придобитата устойчивост. Тези две свойства получават още по-хармоничен израз в животинското царство и достигат най-висшата си точка на равновесие и хармония при човека.

След продължителни преживявания, като расте и бавно се развива в течение на цяла Верига, растителното царство се появява в следващата Верига като животинско царство. На свой ред в животинското царство изпъкват висшите животни, способни към индивидуализация.

Когато е построена животинската групова душа и когато някое животно е готово за индивидуализация, тогава започва действието на следващата Голяма Космическа Вълна. Логос изпраща частица от себе си, Монада, за създаване на индивидуалността. Сътворена по „Божи образ и подобие“, човешката душа започва еволюцията си, чиято цел е да разкрие Божеството в себе си, в събратята си – хората и в целия живот на обкръжаващата природа. Животът започва да изгражда индивидуалността, способна да мисли и обича, способна на саможертва и подвиг.

Така разказва легендата за Шестата Тайна на Космоса – за стъпалата на непрекъсващия живот.

Нашата планета, както и всяка друга, се състои от три свята. Първият от тях – това е физическата част на планетата: нашето земно кълбо. Той се нарича Плътен свят. Вторият свят – това е „фината“ част на планетата: светът на чувствата, желанията, емоциите. Този свят е наречен „Фин“. И третият свят – това е светът на мисълта: той се нарича Огнен свят. Всичките три свята са разположени концентрично един в друг, образувайки сложното тяло на планетата.

Така нашата планета Земя се състои от плътна физическа материя, проникната от сферите на огнената и фината материя. Всички видове материя проникват един в друг. Фината материя

не само се разпространява много километри над повърхността на Земята, но и се просмуква в земния слой, по същия начин и сферите на Огнената материя проникват във Финия свят, както и в Плътната Земя.

Всичките три сфери на планетата, всичките три нейни свята са населени. Живеещите в единия свят не виждат другите светове и не ги усещат. Но те преминават от един свят в друг, умирайки в единия, те се раждат в другия.

Както вече знаем, на нашата планета съвместно съществуват седем степени на космическия живот. Трите елементни царства, които живеят в Огнения и Финия свят, представляват степени на инволюиращия живот. Минералното царство на Плътния свят е повратен момент. А следващите царства са стъпала на еволюиращия живот. Растителното царство живее в Плътния свят: с физическата си форма – в низшите (физическите) си подразделения, а с усещанията си – във висшите (ефирните). Животинското царство освен това участва и във Финия свят с чувствата и желанията си. Накрая човечеството със своето мислене живее освен това и в Огнения свят – то участва в живота на трите свята.

Какво представлява най-висшето стъпало на космическия живот на планетата – човечеството? Това е определено количество (няколко десетки милиарда) живота-единици, проявени в човешки форми. Тези животи преминават своята еволюция по пътя на многобройни въплъщения в Плътния свят на планетата. В промеждутъците между проявите в Плътния свят те пребивават във Финия и Огнения свят. Тези прояви се повтарят толкова пъти, колкото е необходимо за пълното развитие на съзнанието на всеки човешки живот: от животинското съзнание в началото на пътя до божественото в неговия край.

Когато всяко стъпало на космическия живот завършва еволюцията си и настъпи време този живот да премине на следващото, по-висше стъпало (а по плана на еволюцията това става за всички степени едновременно), тогава всички степени на живота, които се намират на една планета, преминават на друга планета. Такъв е космическият закон.

Това значи, че когато живеещото на Земята човечество завърши своята еволюция (а с него заедно и другите царства), тогава всички степени на живота ще оставят Земята и ще преминат на следваща планета, предназначена от плана на Логос за по-нататъшна еволюция. На онази друга планета

днешното човечество ще премине в следващия стадий от развитието си – свръхчовешкия. Поради липса на друго название ще го наречем божествен стадий. Нашето днешно животинско царство ще започне човешкия стадий на еволюцията, а растителното царство – животинския стадий.

Това значи, че животите, които сега образуват нашето днешно човечество, са преминали своята „дочовешка“, т.е. животинска степен не на Земя-та, а на друга планета. Тази друга планета е била Луната – зоните до началото на развитие на планетата Земя.

Седма тайна: Луната – майка на Земята

Знаеш ли какво представлява планетата Земя?

Знае ли някой наистина що е човечество?

*И знаем ли ние как реално протича животът
на човечеството на тази планета?*

*Да послушаме как легендата отговаря
на тези въпроси.*

*Това ще ни помогне да разберем сказанието
за тайната на раждането на планетата Земя.*

Нашата жизнена вълна, преди идването си на планетата Земя, е била в течение на безбройни векове живот на предшестващата лунна еволюция. Но на планетата Луна жизнената вълна се е появила с един стадий по-рано, отколкото на планетата Земя. Това значи, че човечеството на планетата Земя е било животинско царство на планетата Луна. Нашето днешно животинско царство на земната еволюция е било растително царство на Луната. Така и всички останали царства на лунната еволюция са били с една степен по-назад от същите царства на земната еволюция.

Как се е извършил преходът на жизнената вълна от Луната на Земята? Когато Луната е завършила жизнения си период, когато всички степени на космическия живот на Луната са достигнали висшата точка в развитието си и са били готови да преминат в по-висша степен, с това и на друга планета, тогава е бил създаден нов център на планетния живот – центърът на бъдещата планета Земя. Около този център започнал да се формира Огненият свят на новата планета – чрез неговото пренасяне от Луната. След това на Земята е бил предаден

Финият свят. Накрая на новата планета са преминали и всички ефирни, газообразни и течни части на Плътния свят на Луната. Това е станало по следния начин.

Новата мъглявина, от която възникнала Земята, се е развивала около центъра, който се намирал в такова отношение към умиращата планета, както в сегашния момент се намират центровете на Земята и Луната. Но в състоянието на мъглявина това натрупване на материята е заемало много по-голям обем, отколкото плътната материя на днешната Земя. То се е разпространявало във всички посоки толкова далече, че е хванало и старата планета в огнените си обятия.

Температурата на новата мъглявина значително е превишавала известните ни температури. Благодарение на това повърхността на старата планета се е нагряла до такава степен, че цялата вода и всички летливи вещества са преминали в газообразно състояние и така станали достъпни за въздействието на новия център на привличане, който се образувал в центъра на новата мъглявина. По този начин въздухът и водата на старата планета са били привлечени в състава на новата планета.

Ето защо Луната в сегашното си състояние представлява безплодна маса, лишена от въздух, облаци и вода, необитаема и неприспособена за съществуване на каквито и да било физически същества.

Предала всички свои животворни начала на новата планета, тя е станала наистина мъртва планета, в която от времето на раждането на нашето земно кълбо въртенето почти е спряло. Луната е предала на Земята всичко, освен трупата си.

Луната сега е изстинал отпадък, сянка, влачена от ново тяло, на което са предадени нейните жизнени сили. Тя е обречена да следва Земята в продължение на много векове, като привлича своята рожба и сама е привличана от нея. Постоянно изсмуквана от рожбата си, Луната отмъщава на Земята, пронизвайки я с пагубните си отровни и невидими въздействия, излъчвани от съкровенията страна на нейната природа. Тя е мъртва, но още е живо тялото ѝ. Частиците на нейния разлагащ се труп са пълни с действен и разрушителен живот, макар създаденото от тях тяло сега да е безжизнено и лишено от душа. Затова нейните излъчвания са едновременно благоприятни и вредни – обстоятелство, което намира на Земята паралел във факта, че тревите и растенията никъде не са така сочни, никъде не растат с по-голяма сила, отколкото на гробищата: докато

именно еманациите на гробищата или трупове носят болести и убиват.

Преди Земята да достигне завършека на своята еволюция, разпадането на нейната материя на Луната ще бъде завършено. Материята, която все още я държи свързана, ще се превърне в метеоритен прах.

Когато задачата на нашата планета Земя завърши, работата на развиващия живот ще се извърши в царствата на друга планета. По това време задачата на нашата планета ще бъде изпълнена и днешната Земя ще стане мъртва планета, без развиващ се живот върху нея. Тя ще се смали по размери, в резултат на загубата на течности и газове, и тогава ще я привлече към себе си нова планета и тя ще я следва като Луната. Всяко царство на развиващия се живот ще се издигне с едно стъпало. Нашето днешно растително царство на следващата планета ще бъде нейно животинско царство, нашето животинско царство ще започне живот в качеството на човек. А нашето човечество ще се издигне на свръхчовешко ниво.

Съществуват други безбройни планети, където живеят разумни същества – както за нашата Слънчева система, така и извън нея. Те също така имат плътен физически свят, фина и огнена сфера. Финият свят на всички планети коренно се отличава от Финия свят на Земята. Също както няма физическа връзка чрез междупланетното пространство между Финия свят на другите планети и нашия Фин свят. Същото може да се каже и за Огнените светове.

Венера и Меркурий нямат спътници, но те са имали родители, също както и Земята. Тези две планети са доста по-стари от Земята.

Еволюцията на Венера е с едно стъпало по-напред от земната. Трябва да имаме предвид, че когато на физическата планета в резултат на високата температура и налягането още не може да има ограничен живот, подобно на нашия на Земята, там все пак се намират различни видове нефизическа еволюция, които могат да извършват своята работа във Финия свят на планетата.

Благодарение на това, че еволюцията на Венера е с едно стъпало по-напред от Земята и че средното човечество на Венера се доближава до нивото на Адептите, на помощ на обитателите на планетата Земя в нейното начало са дошли Адептите на Венера в качеството на Господари, Ману, Буди и други вождове на еволюцията.

И така, планетата Земя е рожба и създаване на Луната – нейно възплъщение, така да се каже. Завършила жизнения си период, планетата Луна е умряла – встъпила е в своята Пралайя. Планетите действат на небесата подобно на хората на Земята. Те пораждаат себеподобни, стареят и угасват, и само техните духовни принципи живеят в рожбите им като остатък от самите тях. Планетите са живо същество, тъй като в Космоса нито един атом не е лишен от живот или съзнание или дух. В древните легенди може да се срещне сравнение на Земята с голямо животно, което има свой особен живот, а следователно и свое съзнание и проява на духа.

Законът за раждане, растеж и разрушение на всичко в Космоса, от Слънцето до светулката, пълзяща в тревата, е Единен. Извършва се непрекъсната работа на усъвършенстване с всяка нова проява, но Субстанцията-Материя и Силите са едни и същи.

Така разказва легендата за Седмата Тайна на Космоса – за раждането на нашата планета.

II. СЕДЕМ ПРЕДАНИЯ ЗА ПЛАНЕТНОТО ЧОВЕЧЕСТВО

Зараждането на човечеството на нашата планета представлява начало на третия етап на Великия Космически Живот.

Съществуват три еволюционни потока:

Еволюцията на Космическата материя (Духоматерията), това е образуването на материалите;

Еволюцията на живота и Формата, тя може да се нарече построяване на дома от по-рано създадените материали;

Еволюцията на човечеството, еволюция на самосъзнанието, израстването на обитателя на построенния дом.

Развитието на материала в растение и на растението в животно – това е стадият на втория еволюционен поток. Преходът на животното в човек – това е вече началото на качествено нова степен, начало на нов (трети) еволюционен поток. Човечеството представлява нов поток от енергия и съзнание на Божествения Живот, абсолютно различен от този поток на Живота, който съживява царствата, по-ниски от човешкото. Затова животното не става човек по този път, по които растението се развива в животно.

Как се е извършил този преход? Той се е извършвал в продължение на милиони години. Да се обърнем към легендите за това как е започнало и се е развивало човечеството на нашата планета.

Първо предание: Луната населява Земята

а. Пролог към сътворяването на човека

Седем Планетарни духове-Господари на седемте главни планети са се въртяли, устремили колесници около своя Повелител-Слънцето.

Духът на Земята, въртящ и пазещ нашето земно кълбо, казал на Духа на Слънцето: „Светлолики Повелителю, домът ми е пуст... Моите синове отидоха да населяват Земята. Ти изпрати седемте си синове при Владетеля на Премъдростта-Меркурий. Изпрати ги сега при твоя Слуга!" Духът на Слънцето, Светлоликият Повелител казал: „Аз ще ти пратя огън, когато

започне своята работа. Извиси гласа си до другите планети. Обърни се към баща си, Владетеля на Луната, помоли Синовете му. Твоят народ ще бъде управляван от Бащите – Владетелите Питри." Великите Владетели призовали господарите на Луната във въздушни тела: „Създайте хора – било им казано, - Хора от вашето естество. Дайте им вътрешни форми, Монади. А Майката-Земя, Природата ще извае външните обвивки, телата..."

б. Лунните предци

Луната е изиграла най-значителната роля както в образуването на самата Земя, така и в населяването ѝ с човешки същества. Монадите, които преминавали животинския стадий на еволюция на Луната, в края на своя цикъл са били длъжни да започнат ново стъпало от живота на Земята – да започнат тук човешката еволюция. Те са били тези плодове, които Луната е трябвало да предаде на Земята за по-нататъшно развитие.

Тогава, както е казано в легендата на Пролога, „Великите Господари дали заповед на Господарите на Луната – Питри – да създадат хората".

Тези господари на Луната са били два вида: Висши Богове – Господари на племето, наричани Агнишвата – и Лунните Богове, наричани Бархишади. Агнишвата Питри били с едно стъпало по-високо – те били на нивото на Огнения свят, докато Бархишадите били на нивото на Финия свят.

И ето случило се така, че Бархишадите или Лунните Богове се подчинили на заповедта на Логос да създават – те отишли на Земята. Агнишвата или Висшите Богове се отказали. Те не поискали да отидат, отказали да създават.

Агнишвата Питри били лишени от творческа страст, тъй като били твърде божествени и затова неспособни да създават физическо тяло. Въпреки това те могли да завършат човека, т.е. да му дадат самосъзнание – зачатък на ума, зачатък на способността да мисли. Бархишади, бидейки на нивото на Финия свят, могли да създават само Финно тяло – пробраз на физическото.

в. Разждането на Първата Човешка Раса

Еволюцията на човечеството на нашето земно кълбо се дели на седем части. Жизненият цикъл на човечеството се разделя на седем човешки Раси, наричани Основни. Те се появяват последователно една след друга. Във всяка основна

раса последователно се появяват седем подраси.

Първата Основна раса, т.е. първите „Хора“ на Земята са били потомство на Лунните Предци или Питри. Бархишадите отделили от себе си своите фини тела и станали създатели на „фините“ форми на човека. Около тези форми Природата изграждала ефирните тела. По този начин Прародителите на човека – Питри или Бащите – това сме ние самите като първични личности, ние – това са те.

Висшите Питри или Агнишвата не взели участие в това създаване. Първата раса не получила онази свещена искра, която гори и се разраства в пламъка на човешкия разум и самосъзнание. Питри Бархишади могли да облекат човешките Монади само в своята собствена фина същност с нейните животински инстинкти. Те могли да дадат само това, което е било присъщо на тяхната собствена природа, и нищо повече. Лунните Богове могли да разкрият от себе си само сенките на хора.

Първобитният човек, излязъл от телата на своите Прародители, е бил същество с ефирна форма, лишена от плътност. Монадите, vyplтени в тези празни обвивки, били несъзнателни. Първобитният човек е могъл да стои, да ходи, да бяга, да лежи и да лети. Но все пак той е бил само Чхая, несъзнателна Сянка.

Първите Създатели били Пигмалиони на първобитния Човек: те не могли да съживят този стадий с разум. За да бъде завършен човекът, за да се добави към неговите низши тела и да се свърже той с Духовната Монада, е бил нужен свързващ Принцип, „Живият огън“, който дава на човека самопознание и самосъзнание – нужен е бил Манас, тялото на мисълта.

2. Еволюцията на Втората Раса

От Първата Основна раса се развила Втората. Тя е произлязла от Първата чрез пъпкуване и отделяне. Първичният процес на размножаване, чрез който Втората Раса се е образувала от Първата, е протичал по следния начин: Ефирната форма, обгръщаща Монадата, е била обкръжена, както сега, от яйцеобразната сфера на Аурата. Когато настъпило времето за размножаване, ефирната форма изблъсквала своето миниатюрно подобие от яйцето на обкръжаващата го Аура.

Зародишът растял и се хранел от Аурата дотогава, докато неговото развитие не завършило, след това той постепенно се отделял от родителя си, отнасяйки със себе си собствената

сфера на аурата.

Първата раса станала Втора Основна раса, без да я създаде. Тъй като Първата Раса се състояла просто от ефирни сенки на Прародителите-Творци и не е имала свои физически тела, тази раса не умираше. Вместо да умре, тя изчезнала във Втората раса, както някои низши видове животни преминават в потомството си. Нейните „хора“ постепенно се разтваряли и били поглъщани от телата на потомството си, по-плътни от техните собствени. Материята на първичните форми – облачна и ефирнообразна – била привлечена или погълната и така станала допълнение към формите на Втората Раса. Първичната или родителска материя била използвана за създаване на ново същество, за построяване тялото на потомството.

Първите подраси на Втората Раса били създадени посредством гореописания процес. Последните постепенно, успоредно с еволюцията на човешкото тяло, започнали да се възпроизвеждат по друг начин. Последните хора от Втората раса са били „родени от пот“.

Първата и Втората Раси са съществували в продължение на триста милиона години. Първите Раси не са имали никакво отношение към климата, също така те не са били подложени на никакво въздействие на температурата или нейните промени. Земяните условия, съществували тогава, не са имали отношение към плана, по който протичала еволюцията на ефирнообразните фини раси. За първоначалния ефирен човек не са съществували геологически и физически затруднения. Съществото, станало първичен човек, е могло да остава неувязливо за каквото и да било състояние на заобикалящите го атмосферни условия. Първичният Прародител е могъл да действа и да живее с еднаква лекота както под земята, така и във водата, и на земята.

Второ предание: Митът за Лемурия

а. Начало на Третата Раса

Първата Раса е создала Втората чрез „пъпкуване“, Втората раса, „родените от пот“, дала начало на Третата Основна раса чрез аналогичен, но по-сложен процес: тя развила „родените от яйце“. „Потта“ се усилила, капките ѝ се увеличили и станали кълбовидни тела – големи яйца, които служели като външна обвивка за зараждане на плода и детето в него. Сфероидалното ядро се е развивало в голяма мека яйцевидна форма и

постепенно се е втвърдявало. „Бащата-Майка" отделял зародиш, в който човешкият утробен плод нараствал в продължение на няколко години. След периода на нарастване яйцето се счупвало и младото човешко животно излизало от него без никаква помощ, подобно на птиците в наше време.

В началото на Третата раса на Земята дошли Синовете на Мъдростта, за които дошло време да се възплътят като Его на човешките Монади. Те видели низшите форми на първите хора от Третата Раса и ги отхвърлили, пренебрегнали първите „Потородени" - „Те още не са съвсем готови". Синовете на Мъдростта не пожелали да влязат в първите „яйцеродени".

„Ние можем да избираме", казали Владетелите на Мъдростта. Възплътяващите се Сили избрали най-зрелите плодове и отхвърлили останалите. Някои влезли в Чхая, други изпратили Искра, трети се въздържали до Четвъртата раса.

Тези, които влезли, с течение на времето станали Архати. Тези, които получили само Искра, останали лишени от висшето звание – Искрата горяла слабо. Третите останали лишени от разум. Монадите им не били готови. Те станали „нискочели".

б. Разграничаване на половете

Приблизително до средата на Третата раса както хората, така и животните били ефиреобразни и безполови организми. С течение на времето телата на животните ставали все по-плътни. Формите на допотопните животни също еволюирали и се увеличавали. Към влечугите се прибавили и дълбинните дракони и летящите змии. Тези, които пълзели по земята, придобили криле. Тези с дълга шия, обитаващи водите, станали прародители на птиците. Така птеродактилът и плезиозавърът били съвременници на човека до края на Третата Раса.

Млекопитаещите в началото били хермафродити - „всички живеещи влечуги, гигантски рибо-птици и змейове с бронирани глави". По-късно станало разделянето на половете. Животните се разделили на самец и самка и започнали да раждат.

След като животните получили плътни тела и се разграничили, човечеството също започнало да се разделя. Третата раса при появяването си е била почти безполова. След това, разбира се, твърде постепенно, станала двуполова или андрогенна. И едва след дълго време Третата Раса се разделила на два определени пола.

За прехода от първото преобразяване до последното били необходими безброй поколения. Клетката на зародиша, идваща

от създателя, отначало се развивала като двуполово същество. След това започнала да се развива като истинско яйце, което започнало да ражда постепенно и почти незабележимо в еволюционното си развитие отначало същества, в които единият пол преобладавал над другия, и накрая оформени мъже и жени.

Отделните единици на Третата раса започнали да се разграничават в своите обвивки или яйце още преди раждането и излизали от тях бебета с определен мъжки или женски пол. И според смяната на геологическите периоди отново родените подраси започнали да губят предишните си способности.

Към края на четвъртата подраса на Третата раса бебетата изгубили способността да ходят веднага след излизането от черупката си и към края на петата подраса човечеството вече се раждало в същите условия и в резултат на същия процес, както и на нашите исторически поколения. Разбира се, за това са били необходими стотици хиляди години.

След разделянето на половете и установяване зараждането на човека чрез полово сношение Третата Раса познала смъртта. Хората от първите Две Раси не умирали, а само се разтваряли и изчезвали, погълнати от потомството си. Също като феникс първичният човек е възкръсвал от старото си тяло в ново. С всяко ново поколение той ставал по-плътен, по-съвършен физически. Смъртта се появила едва тогава, когато човекът станал физическо създание – смъртта дошла със завършването на физическия организъм.

Цялото това преобразяване – разделянето на човека на два различни пола и създаването на физическия човек „с кости“ – е станало в средата на Третата Раса преди около 18 милиона години.

в. Първото падение

След разделянето на половете Третата Раса престанала да твори – тя започнала да ражда свое потомство. Все още лишена от разум в епохата на разделяне на половете, тя раждала и анормални издънки. Тези, които нямали Искра, „нискочелите“ се съвкупявали със самки на някои животни. От тях те раждали неми прегърбени чудовища, покрити с рижи косми, които ходели на четири крака.

В този период хората физиологически са били други в сравнение с това, което са сега. „Самките на животните“ толкова се отличавали от известните ни днес, колкото онези

„хора“ се отличавали от хората на нашите дни. „Първобитният човек“ е бил човек само по външна форма. Той не е имал разум във времето, когато заедно със самката на животинското чудовище е родил родоначалника на много маймуни. Прародителят на сегашното антропоидно животно, маймуната, е пряка рожба на човека, още не придобил разум, осквернил човешкото си достойнство, паднал физически до нивото на животното.

Синовете на Мъдростта предупредили Третата Раса да не се докосва до плода, забранен от Природата. Царете и господарите на Третата раса наложили печата на забраната върху греховното съвкупление. Но предупреждението не било прието. Хората осъзнали непристойността на извършеното от тях едва когато било вече късно – след като Ангелските Монади от Висшите Сфери се въплътили в тях и ги дарили с разбиране.

2. Даряване на човека с Разум

Всеки свят има своя Майка-Звезда и Сестра-Планета. Така Земята е осиновено дете и по-малка сестра на Венера, макар че обитателите ѝ принадлежат към своя род.

Тъй като Венера няма спътници, тя осиновила Земята, чедо на Луната. Царят на Планетата толкова обикнал осиновеното си дете, че се въплътил на Земята ѝ и дал съвършени закони, които в по-късните векове се оказали пренебрегнати и даже отхвърлени.

Планетата Венера е предвестница на зората и мрака, най-лъчезарната, най-съкровената, мощна и тайнствена сред всички Планети. Венера получава от Слънцето два пъти повече светлина и топлина, отколкото Земята. Тя е „малко Слънце“, в което слънчевата топлина натрупва запаса на Светлината си. Тя дава на Земята една трета от запаса, получен от нея, и оставя за себе си две трети от него.

Еволюцията на Венера е с едно стъпало по-напред от земната. „Човечеството“ на Венера е следващото по-висше стъпало в сравнение с човечеството на Земята. „Хората“ на Венера са толкова по-висши от нас, колкото ние сме по-висши от нашите животни. Затова планетата Венера е духовен първообраз на нашата планета, а Владетелят на Венера е неин Ангел-Хранител.

Третата раса на нашето земно човечество се намирала под непосредственото въздействие на планетата Венера. В средата на еволюцията на Третата Раса от Венера на Земята дошли

представители на нейното високоразвито човечество, „Синовете на Разума" (Манаса-Путра) – Светлите Същества, за които се споменава като за „Синовете на Огъня", поради искрящия им вид. Те се заселили на Земята като Божествени Учители на младото човечество.

Някои от „Синовете на Разума" действали като проводници на третата вълна на Живота на Логос, като внесли в животинския човек искрата на монадичния живот, от който се образува Разумът – Манас. Лъчът на божествения разум осветил сферата на досега спящия човешки разум – и зачатъчният Манас се оказал оплоден.

Резултатът от това съединяване било зачатъчното „пребиваващо тяло" – огненото тяло на човека.

Така се извършила индивидуализацията на духа, неговата инволюция във форма и този дух, затворен в „пребиваващо тяло" е именно душа, индивид, истински човек. Точно това е часът на раждането на човека, защото макар че същността му е вечна – не се ражда и не умира, - неговото раждане във времето като индивид е напълно определено. Човешката душа, създадена по „образ Божий", започнала тогава своята еволюция.

д. Континентът и хората на Третата раса

Във времето на Третата раса, т.е. преди 18 милиона години, разпределението на сушата и водата на земното кълбо съвсем не е било такова, каквото е днес. По-голямата част от днешната суша била тогава под водата. В ония времена не съществували нито Африка, нито двете Америки, нито Европа – те всички още си почивали на дъното на океана. Също така от днешна Азия е съществувала малка част. Предхималайските области са били залети от морета, отвъд техните предели се простирали страни, наречени сега Гренландия, Източен и Западен Сибир и т. н.

Покрай екватора се простирал гигантски континент, обхванал голяма част от днешния Тихи, а също и Индийски Океан. Този континент покривал цялата област от подножието на Хималаите, отделящи го от вътрешното море, което изпращало вълните си през това, което знаем като днешен Тибет, Монголия и великата пустиня Шамо (Гоби), от Читагонг в западна посока до Хардвар и в източна до Асам. Оттам той се разпростирал на юг през това, което сега ни е известно като Южна Индия, Цейлон и Суматра. После, като обхваща по пътя си според придвижването на юг Мадагаскар от дясната страна и

Тасмания от лявата, той се спуска на няколко градуса от Антарктическият кръг. И от Австралия, която по онова време е била вътрешна област на Основния континент, той се връзвал дълбоко в Тихи океан зад пределите на Рапануй (Теапи или Великденски остров). Освен това част от континента се простирала около Южна Африка в Атлантическия Океан, като завивала на север до Норвегия.

Този континент на Третата Основна раса сега се нарича Лемурия.

Най-ранното човечество е било раса на гиганти. Първите лемурийци са били високи 18 метра. С всяка следваща подраса ръстът им постепенно се смалявал и след няколко милиона години достигнал 6 метра.

За размерите на лемурийците свидетелстват статуи, издигнати от тях с размера на телата им. Болшинството от гигантските статуи, открити на Великденския остров, части от потъналият континент Лемурия, са били с височина от 6 до 9 метра. Останките на Великденския остров са най-красноречивите и поразителни паметници на първобитните великани. Те са колкото големи, толкова и тайнствени. Достатъчно е да се разгледат внимателно главите на тези колосални статуи, останали цели, за да се познаят от пръв поглед чертите на типа и характера, приписван на великаните от Третата раса. Те изглеждат излети по матрица, макар че се различават по чертите – имат определен чувствен тип.

Лемурийците са били хора със страшна свръхчовешка физическа сила, дала им възможност да се защитават и да държат на разстояние гигантските чудовища от Мезозойския и Ксенозойския период. Фантастичните и ужасни животни съжителствали с човека и го нападали, също както и човекът нападал тях. Обкръжен в природата от такива чудовищни създания, човек е могъл да оцелее само защото той самият е бил колосален гигант.

е. Цивилизацията на лемурийците

Когато Третата Раса се разединила и извършила грехопадение, пораждайки хора-животни, животните станали свирепи и хората започнали да се унищожават взаимно. До този момент не е имало грях, не е имало отнемане на живот.

След разединяването свършило блаженството на първите раси. Вечната пролет започнала постоянно да се променя и последвали годишните времена. Хората не могли вече да

живеят в първата страна (Едем на първите раси), която се превърнала в бял замръзнал труп. Студът принудил хората да строят укрития и да измислят дрехите. Тогава хората се помолили на Висшите Бащи (Боговете). „Мъдрите змейове" и „Драконите на Светлината" дошли, а също така и Предтечите на Посветените (Буди). Те дошли и заживели сред хората, като ги наставлявали в науките и изкуствата.

В зората на своето съзнание човекът на Третата раса нямал вървания, които биха могли да се нарекат религии. Т.е. той не е знаел нищо за каквато и да е система на вяра или външно поклонение. Но ако вземем този термин в неговото значение като нещо, обединяващо масите в една форма на почитане, оказвана на тези, които чувствали по-високо от себе си, в чувствата на благоговение – подобно на чувството на детето към любимия баща, то даже най-ранните лемурици от самото начало на разумния си живот имали религия, и то прекрасна. Не са ли имали те около себе си свои светли богове даже сред самите тях? Не протичало ли детството им около тези, които са ги родили, обградили ги с грижи и ги извикали за съзнателен разумен живот? Това е бил „Златният век" за тези древни времена. Векът, когато „Боговете ходили по Земята и свободно общували със смъртните". Когато този век свършил, Боговете се отдалечили - т.е. станали невидими.

Боговете били от началото на времената Господари на човечеството, въплътени като царе на божествени Династии. Те дали пръв импулс на цивилизацията и създали ум, с който надарили човечеството, дали тласък на изобретенията и усъвършенстванията във всички изкуства и науки. Те се появили като Благодетели на Хората.

Огнят, получаван чрез триене, бил първата тайна на Природата, първото и главно свойство на материята, което било открито за човека. Плодове и растения, неизвестни дотогава на Земята, са били пренесени от Владетелите на Мъдростта от други планети за ползването им от този, когото те са управлявали. Така например пшеницата не е продукт на Земята – тя никога не е била намерена в диво състояние.

С идването на Божествените Династии било заложено началото на първите цивилизации.

И тогава както в някои области на Земята част от човечеството предпочело да води чергарски и патриархален живот, в други пък дивакът едва що се учел да прави огнище и да се защитава от стихииите – неговите братя, с помощта на

божествения разум, който ги вдъхновявал, строили градове и се занимавали с изкуства и науки. Докато техните братя-пастери се славели с чудесни сили, „строителите“ въпреки цивилизацията могли да овладеят физическите си сили само постепенно. Цивилизацията винаги е развивала физическата и интелектуалната страна за сметка на психическата духовна страна. Овлабяването и управлението на собствената психическа природа били сред ранното човечество вродени и също толкова естествени свойства, както ходенето и мисленето.

Цивилизованите народи от Третата Раса под ръководството на божествените си Господари строели обширни градове, разпространявали науки и изкуства и владеели в съвършенство астрономия, архитектура и математика. Лемурийците строели своите огромни скалообразни градове от редки почви и материали, от изригнала лава, от бял планински мрамор и черен подземен камък. Първите големи градове били построени в онази част от континента, която днес е известна като остров Мадагаскар.

Древните останки от развалините на циклопските съоръжения са били дело на последните подраси лемурийци. Каменните останки на Великденския остров също имали циклопски характер. Този остров принадлежи към най-ранната цивилизация на Третата раса. Внезапното вулканично изригване и издигането на океанското дъно извадили тази малка реликва на Архаичните векове – след като била потопена заедно с останалите – непокътната, с всичките ѝ статуи, и я оставили като свидетел за съществуването на Лемурия. Изумителните гигантски статуи са ярки и красноречиви свидетели на загиналия континент с цивилизовано население в него.

ж. Краят на Лемурия

Раждането и гибелта на основните раси винаги са били съпътствани от геоложки промени на земното кълбо. Те са предизвикани от изменението в наклона на земната ос. Старите континенти са погълнати от океаните, появяват се други земи. Огромни планински вериги се издигат там, където по-рано ги е нямало. Повърхността на земното кълбо всеки път коренно се променя. Това е закон, който действа в назначеното си време, в точно съответствие и съгласуваност със Закона на Кармата. „Оцеляването на най-приспособените народи“ и раси се утвърждавало със съвременна помощ. Неприспособените, неудачните се унищожавали, пометени от повърхността на

Земята.

След като Третата раса достигнала апогея в разцвета си, тя започнала да клони към упадък. Това се отразило и на главния континент на Расата – Лемурия: той започнал бавно да потъва. Огромният континент, който царствал и се извисявал над Индийския, Атлантическия и Тихия океан, започнал да се раздробява на много места на отделни острови. Тези острови, огромни в началото, постепенно изчезвали един след друг. Най-големият остатък от огромния континент е сега Австралия. Днешният остров Цейлон в периода на Лемурия е бил северно плато на огромен остров Ланка, където Третата Раса е завършила съдбата си.

Лемурия е била разрушена от действието на вулканите. Тя е била залята от вълните в резултат на земетресения и подземни огньове. Катаклизмът, разрушил огромния континент, е бил следствие от подземните трусове и разтваряне дъното на океана. Лемурия е загинала около 700 хиляди години преди началото на това, което днес се нарича Третичен (Еоценски) период.

Остатъците на древните лемурийци днес са народите от т. нар. етиопски тип – чернокожите: негри, бушмени, австралийци и т.н.

Трето предание: Предание за Атлантида

а. Началото на Четвъртата Раса

Четвъртата Основна Раса – Атлантите – започнала своето съществуване преди 4-5 милиона години. В тази епоха Третата Раса вече вървяла към упадък: по-голямата част от грамадния континент Лемурия още съществувала. Новата Велика Раса се е зародила там, където днес се намира приблизително средата на Атлантическия океан. Тогава на това място имало струпване на много острови: с течение на времето те се издигнали и се превърнали в голям континент – Атлантида.

Хората от Четвъртата раса произлезли от подбора на избраните от седмата подраса на Третата Раса.

Първите атланти били по-ниски на ръст от лемурийците, но все пак били великани – достигали 3 метра и половина. С течения на хилядолетия ръстът им постепенно се смелявал. Цветът на кожата на първата подраса бил тъмночервен, а на втората – червено-кафяв.

Състоянието на първите атланти може да се нарече детско, тяхното съзнание не достигало нивото на последните раси лемурийци. Ето защо развитието им протичало под непосредственото ръководство на Великите Наставници на човечеството, дарили го с разум в Третата Раса. Йерарсите на Великото Братство се възплъщавали сред първите атланти в лицето на техните Господари.

От ръководещите ги Божествени Учители атлантите възприели вярата в съществуването на Висше Космическо Същество, което прониква във всичко съществуващо. Така възникнал култът към Слънцето като символ на това най-висше понятие. За да го прославят, атлантите се изкачвали на планинските върхове. Там от големи камъни правели подобия на кръгове, представящи годишното въртене на Слънцето. Тези камъни били разположени по такъв начин, че за този, който заставал пред жертвеника в центъра на кръга, Слънцето се показвало по време на лятното слънцестоене зад един камък, а по време на пролетното равноденствие – зад друг. Същите кръгове служели и за други астрономически наблюдения във връзка с отдалечени съзвездия.

б. Разцвет на Атлантида

Третата подраса на атлантите – толтеките – достигнала върха в развитието на расата си. Те също били високи на ръст – достигали два и половина метра. С течение на времето ръстът им се смалил, достигайки ръста на днешния човек. Цветът на кожата на тази подраса бил медночервен. Чертите на лицата им били правилни. Потомци на толтеките са чистокръвните представители на перуанците и ацтеките, а също и червенокожите индианци от Северна и Южна Америка.

Преди приблизително 1 милион години, когато атлантската раса е била в пълния си разцвет, континентът Атлантида е заемал по-голямата част от Атлантическия океан. На север Атлантида се простирала няколко градуса по-източно от Исландия, включвайки Шотландия, Ирландия и Северната част на Англия, а на юг – до мястото, където се намира днес Рио де Жанейро, включително Тексас, Мексико, Мексиканският пролив, част от САЩ и Лабрадор. Екваториалните области включвали Бразилия и цялата част от Океана до Златното крайбрежие на Африка. Днешните Азорски острови били недостижими снежни върхове от най-високата планинска верига на континента Атлантида. Съществували също така

отделно, сякаш откъснати от Атлантида, части като острови с различна форма, които впоследствие се превърнали в континентите Европа, Америка и Африка.

Толтеките създали най-могъщата империя сред народите на Атлантида. Приблизително преди около 1 милион години след дълги междуособни войни отделни племена се обединили в една голяма федерация, начело на която стоял император. Настъпило време на мир и процъфтяване на цялата раса. В течение на много хиляди години толтеките царствали над целия континент Атлантида, достигайки огромно могъщество и богатство. „Градът на Златните Врати“, разположен в Източната част на Атлантида, бил резиденция на императорите, чиято власт се простирала не само над целия континент, но и над острова.

В течение на цялата тази епоха посветените господари винаги поддържали връзка със съкровената Йерархия, подчинявали се на нейните указания и действали според нейните планове. В резултат на това епохата станала златен век на Атлантида. Управлението било справедливо и благотворно, изкуствата и науките процъфтявали. Ръководителите на страната, използвайки свещено познание, достигнали наистина необикновени резултати. В тази епоха културата и цивилизацията на Атлантида достигнали връхната си точка.

В епохата на разцвета, под влиянието на императорите-Адепти, народът достигнал до най-чистото и истинско разбиране на Божествената идея. Символът е бил единствената форма, чрез която са се доближавали до идеята за същността на Космоса, която, макар и да е неизразима, прониква във всичко.

Така символът на Слънцето е бил един от първите възприети и разбрани символи. Култът към Огъня и култът към Слънцето се прославял във великолепни храмове, които се издигали по цялата територия на континента Атлантида, особено в Града на Златните Врати. В онези времена са били забранени всякакви изображения на божества. Слънчевият диск е единствената емблема, достойна да изобрази главата на Божеството, и това изображение се намирало във всеки храм.

Този златен диск обикновено се поставял така, че първият лъч на Слънцето го осветявал по време на пролетното равноденствие или лятното слънцестоене.

в. Култура и цивилизация на атлантите

Науките и изкуствата достигнали максимално развитие при

Толтекската подраса. Нито една от останалите подраси на Атлантида не могла да се сравни с толтеките.

Писмеността е била изобретена от атлантите и се използвала от тях. Атлантите са писали на тънки метални листчета, чиято повърхност прилича на бял порцелан. Те умеели да възпроизвеждат и размножават текст.

Училищата от епохата на разцвета са били две категории: начални, където се обучавали на четене и писане, и специални, където изпращали деца на възраст около 12 години, проявили особени дарби. В тези висши училища те получавали по-обширно образование. Тук изучавали ботаника, химия, математика и астрономия. Голямо внимание се обръщало на това всеки образован човек да знае в общи линии медицината и методите на лечение с магнетизъм.

Всички науки в училище се изучавали по-различно, отколкото при нас. Главната задача на учителя е била развитието на скритите психически сили на ученика и във връзка с това експерименталното запознаване с тайните сили на природата. Тук влизало запознаване със съкровените особености на растенията, металите и скъпоценните камъни, а също така и химическият процес на трансмутация на металите. Повечето хора притежавали тогава способността да управляват психическите сили. Особено издигнатите хора се учели във висшите училища или университетите, където специално се занимавали с развитието на скритите индивидуални сили.

Въпросите, засягащи един от главните поминъци в живота на толтеките – селското стопанство и земеделието, - подробно се изучавал във висшите училища. Тук се учели да развъждат особена порода животни и да отглеждат специални сортове растения и житни култури. Овесът и някои други сортове житни култури са получени в резултат на кръстосване на пшеницата с различни диворастящи треви на нашата планета. Пшеницата не е продукт на нашия свят – тя е била донесена от Учителите на мъдростта от друга планета.

Всички опитни изследвания във тази област са били извършвани в агрономическите школи на Атлантида. Един от резултатите на тези изследвания било поразителното видоизменение на банана, който в диво състояние бил почти без мека част и пълен със семки като пъпеша.

Едва след много столетия, а може би и няколко хилядолетия, огромният брой присаждания и особените условия за отглеждане създали този плод без семки, какъвто го

познаваме днес. В много опити на кръстосване и отглеждане на нови породи животни и растения толтеките са използвали изкуствена топлина и оцветена светлина.

От домашните животни толтеките развъждали особен вид свине, които приличали на малки тапири, големи животни като котки, прародители на кучетата с вълча външност. Млечните животни представлявали особен вид добитък като камилите, но по-малки на ръст. Ламите от Перу произлизат от тези животни.

Мъдрото ръководство на Йерархията се отразило също и в предначертаването на основните типове животинско и растително царство, които преминават своята еволюция на форма и съзнание с непосредственото въздействие от страна на човека. Например развитието на формата на такова благородно животно като коня било резултат от много опити, които човекът от онова време е правил по указанията на Йерархията и с посредничеството на Нейните помощници – посветените.

В земеделието голямо внимание се обръщало на астрономията, която по онова време не е била отвлечено знание. Съкровените влияния, които въздействали върху живота на растенията и животните, също били предмет на изучаване и атлантите умеели да използват тези знания. Методът да се предизвика дъжд по желание също е бил известен.

Колкото до развитието на изкуствата, даже в епохата на разцвета, то е било съвсем примитивно. Живописата също никога не е достигала висока степен на развитие. Всеки, който имал средства или възможност, е считал за свой дълг да постави в храма свое скулптурно изображение от дърво или камък, напомнящ базалт. По-богатите граждани отливали изображенията си от злато или сребро.

Главна страст на изкуството по това време била архитектурата. Жилищата даже в градовете били заобиколени с градини. Характерна черта на дома на толтеките била кулата, издигаща се в ъгъла или в центъра на зданието. Кулата завършвала с островърх купол и служела обикновено за обсерватория. Фасадите на зданията били украсени с фрески, скулптури и цветни орнаменти. Атлантите обичали ярките цветове и рисували домовете си както отвътре, така и отвън.

Особено вещество, напомнящо стъкло, но по-малко прозрачно, пропускало светлината във вътрешността на домовете.

Обществените здания и храмове поразявали със своята масивност и гигантски размери. Храмове се състояли от

огромни зали, като гигантските зали на Египет, но с още по-грандиозни размери.

Както частните жилища, и храмовете били украсявани с кули, чиито орнаменти и фрески съответствали на богатството им. Кулите служели за обсерватории и за култ към Слънцето. Храмовете и обществените здания били украсени с художествени инкрустации и със златни пластинки. Постройките с обществено значение обикновено се състояли от четири здания около централния двор, сред който е бил фонтанът.

Столицата на Атлантида, Градът на Златните Врати, бил разположен върху склоновете на един хълм, близо до морския бряг. Покрита с великолепно гори местност като парк обкръжавала града. Намиращата се наблизо планинска верига давала вода на града. На върха на хълма се издигал дворецът на императора, заобиколен с градина, където минавал поток, който захранвал с вода първо императорския дворец и градинските фонтани. След това потокът се спускал на каскади в един ров, около територията на двореца, като по този начин я отделял от града, разположен по-ниско. Четири канала, изтичащи от рова, доставяли вода за града и захранвали трите кръгови канала, разположени по-ниско. Външният от тях, разположен по-ниско от другите два, се издигал над околната равнина. Четвъртата каскада се намирала вече в самата равнина, като събираща всички стичащи се води и на свой ред ги отнасяла към морето.

Така градът се разделял с помощта на каналите на три концентрични пояса. В най-горния от тях, непосредствено до територията на двореца, били разположени полета за надбягвания и огромни обществени градини. По-голямата част от правителствените учреждения се намирали в този пояс. Там се намирала и сградата за чужденци – истински дворец, където всички чужденци-гости на града през цялото време на своя престой се радвали на гостоприемство.

В следващите два пояса се намирали частните домове и храмовете. По обширната равнина се разполагали навсякъде вили – резиденции на богатата класа. Сравнително бедната част от населението живеела в района на ниския пояс, до самото море. Техните домове се намирали по-близо един до друг.

По време на своя най-голям разцвет Градът на Златните Врати наброявал повече от 2 милиона жители. А общият брой на цялото население на Атлантида в епохата на разцвета на Толтекската подраса достигал 2 милиарда.

Атлантите използвали високо развита техника. Те реализирали идеята за въздушния кораб и летящата машина. Обикновено машините побирали не повече от двама човека, но някои могли да поберат до шест и даже до осем човека. За оборудването на въздушните кораби те използвали особена смес от три метала. Тази бяла метална смес била много лека. Повърхността на въздушния кораб била покрита с листове от този метал. Въздушните кораби на атлантите летели в тъмнината, сякаш имали блестящо покритие. Те имали вид на кораб със закрита палуба.

Двигателна сила е бил определен вид ефир. В центъра на кораба се намирал сандък, който служел за генератор на тази сила. Оттам тя се предавала чрез две тръби към крайните части на кораба. От тези тръби надолу излизали осем допълнителни. При издигане на кораба отваряли клапаните на последните. Струята, преминала по тези тръби, се удряла в земята с такава сила, че корабът се издигал нагоре, при което за по-нататъшна опорна точка му служела самата плътност на въздуха. Голяма част от струята се насочвала към главната тръба, чийто край бил извит надолу в края на кораба, като образувал при това ъгъл от 45 градуса. Тази тръба служела за излитане и едновременно с това извършвала движението на кораба.

Атлантите имали също така и морски съдове, които се движели със сила, подобна на описаната по-горе. В този случай движещата сила е била с по-плътен състав. По-късно, когато войните и междуособиците сложили край на златния век, военните кораби, предназначени за въздухоплаване, заменили в по-значителната си част морските съдове. Тогава започвали да ги строят като военни транспортни кораби, така че да поместват до 100 войници.

2. Упадък на Атлантида

Приблизително около 100 хиляди години след Златния век започнал упадък на великата раса на атлантите.

По времето на Третата Раса звероподобието на „лудите“ се проявило в създаване на огромни човекоподобни чудовища – потомство на човешки и животински родители. С течение на времето потомството на тези същества се изменило в резултат на външни условия, докато накрая тези създания се смалили в размерите си и завършили като низши маймуни от Миоценския период. С тези маймуни късните атланти възобновили греха на „лудите“ - този път с цялата отговорност. Резултатът на тяхното

престъпление са били маймуните, известни сега като антропоиди.

След моралното падение последвало и духовно. Егоизмът взел връх и войните сложили край на Златния век. Хората, вместо да работят за общото благо под ръководството на Великите Наставници, в сътрудничество с космическите сили на природата, се хвърлили в безумно самоизтребление.

По примера на стопаните си животните също се хвърлили да се разкъсват един друг. Това аморално въздействие на човека върху животните достига и до наши дни. Като пример за това могат да послужат породите големи котки, дресирани от атлантите за лов, които с течение на времето се превърнали в кръвожадни леопарди и ягуари.

Тогава всеки човек започнал да се бори само за себе си, да използва знанието си за чисто егоистични цели и започнал да вярва, че във Вселената няма нищо по-висше от човека. Всеки станал сам за себе си закон и бог. Тогава култът, прославен в храмовете, не се отнасял повече за неизразимия идеал, а станал култ на човека такъв, какъвто е той и както го разбират хората.

Атлантите започнали да създават свои собствени изображения по свой размер и подобие и им се кланяли. Статуите се изсичали от изригнала лава, от бял планински мрамор и черен подземен камък, а също се отливали от злато. Нишите, където се поставяли такива статуи, се изсичали от дърво или камък и се закрепяли в стените на храмовете. Тези ниши са били строени достатъчно обширни, така че шествието от свещенослужители по време на тържествата в чест на дадено лице да може да обиколи около неговото изображение. Така хората се покланяли сами на себе си. Най-богатите имали свещеници, които служели на култа и се грижели за олтара, където се намирили статуите им. На тях им принасяли и жертви, като на богове. Не можем да си представим по-голям апотеоз на себепоклонничеството.

Кралете, мнозинството от духовенството и значителна част от народа започнали да използват съкровенията, без да се съобразяват със законите, дадени от Посветените, лекомислено пренебрегвали техните съвети и указания. Връзката с Йерархията се прекъснала.

Личните интереси, жаждата за богатство и власт, разорението и унищожаването на враговете с цел забогатяване все повече завладявали съзнанието на масите.

Съкровенията, насочени срещу целите на

еволюцията, към егоизма и недоброжелателността, се превърнали в черна магия и магьосничество. Разкошът, зверството и варварството се увеличавали все повече и повече, докато зверските инстинкти започнали да действат абсолютно. Магьосниците и adeptите на тъмните сили широко разпространявали черната магия и броят на хората, които я използвали, непрестанно се увеличавал.

д. Гибелта на Атлантида

Когато извращението на еволюционните закони достигнало апогея си и Градът на Златните Врати се превърнал в истински ад по своята жестокост, целият континент бил потресен от първата ужасна катастрофа. Столицата била пометена от вълните на океана, милиони хора били унищожени. За тази катастрофа неведнъж били предупреждавани както императорът, така и отделените от Висшата Йерархия свещенослужители.

Под влияние на Светлите Сили, предвиждащи катастрофата, по-добрата част от народа емигрирала от тази местност преди катастрофата. Това били най-развитите членове на Расата, които не се поддали на общото безумие, знаели закона на света, запазили правилно разбиране за отговорността и контрола над психическите сили.

Тази първа катастрофа станала в епохата на Миоцена, преди 800 хиляди години. Тя значително променила разпределението на сушата на земното кълбо. Големият Атлантически океан загубил полярните си области, а средната му част се намалила и се раздробила. Американският континент в тази епоха се отделил чрез пролив от породилата го Атлантида. Последната се простирала още по Атлантическия океан, като заемала пространството от 50 градуса северна ширина до няколко градуса на юг от екватора. Извършили се значителни спадове и издигания на континенти и в други части на света. Така от откъснатата се североизточна част на Атлантида се образувала грамадна площ: островите на Великобритания представлявали част от огромния остров, обхванал Скандинавия, северна Франция и всички най-близки обкръжаващи ги морета. Остатъците от Лемурия се намалили, докато бъдещите територии на Европа, Америка и Африка значително се разширили.

Втората, по-малко значителна катастрофа станала преди около 200 хиляди години. Континентът Атлантида се разделил

на 2 острова: северният, голям, наречен Рута, и южният, малък, с името Даития. Остров Скандинавия тогава се присъединил към Европейския континент. Станали някои промени и на Американския континент, а също и наводняването на Египет.

След катастрофата усилията на Светлите сили, действащи под ръководството на Йерархията, още известно време давали добри резултати и предпазвали спасеното население от занимания с черна магия, но подрасата на толтеките вече никога не достигнала предишния си блясък. По-късно потомците на толтеките на остров Рут повторили в общи линии историята на предците си. Господарите и Династията им пак достигнали известно могъщество и царствали над по-голямата част от острова. Впоследствие тази династия също попаднала под влияние на черната магия, която се разпространявала все повече и повече, довела отново до космически неизбежна катастрофа и очистила света за по-нататъшното му еволюционно развитие.

Преди около 80 хиляди години станала трета катастрофа, надминала останалите по сила и ярост. Даития почти изчезнала, докато от остров Рут се запазила само сравнително незначителна част – остров Посейдонис.

В посочената епоха и до изчезването на остров Посейдонис в някоя част от континента винаги царствал император от светла династия. Той действал под ръководството на Йерархията, съпротивлявал се срещу разпространението на тъмните сили, обединявал малцинството, водещо чист и възвишен живот.

Преди катастрофите винаги се извършвала емиграция на най-доброто малцинство. Тези емиграции били ръководени от духовни вождове, които предвиждали бедствието, заплашващо страната. Посветените крале и Учители, следващи „добрия закон за телата“, били предупреждавани предварително за надигащите се катастрофи. Те били център за пророчески предупреждения и спасявали верните избрани племена. Такива емиграции се извършвали тайно, под прикритието на нощта.

В 9564 година преди нашата ера мощни земетресения разрушили Посейдонис и островът потънал в морето, пораждайки огромна вълна, наводнила низината и оставила след себе си спомена за огромен разрушителен потоп.

Ето едно от сказанията за последните дни на Посейдонис.

... И се оплакал Великият Цар с Блестящия Образ, Главата на всички жълтолики, като видял греховете на черноликите.

И пратил той въздушните си кораби (вимана) с

благочестиви хора в тях, при своите братя-Господари, глави на други народи и племена, с думите: „Гответе се. Въстанете вие, хора на Добрия закон, и тръгнете по земята, докато е още суха. Господарите готвят бури. Колесниците им се приближават към земята. Само една нощ и два дена ще живеят Владетелите с тъмния лик (магьосниците) на тази търпелива земя. Тя е осъдена и те трябва да рухнат заедно с нея. Владетелите на Огнените недра – Джуджета и стихийните духове на Огъня – приготвят магическите си огнени доспехи. Но Господарите на Злото око са по-силни от стихийните Духове и са роби на силните. Те познават Астра-Видия, висшето магическо изкуство. Въстанете и използвайте вашите магически сили, за да противостоите на магьосниците. Нека всеки Светлолик Владетел (Адепт на Бялата Магия) да накара вимана на всеки Тъмнолик Владетел да попадне в негово владение, за да не може нито един магьосник благодарение на него да се спаси от водите, да избегне жезъла на Четирите Кармични Божества и да спаси лошите си последователи. Нека всеки жълтолик изпрати сън на всеки чернолик. Нека дори магьосниците да избегнат болките и страданието. Нека всеки човек, верен на Слънчевите Богове, парализира всеки човек, верен на Лунните Богове, за да не страда и да не избегне своята участ. И нека всеки жълтолик даде своята вода на живота (кръвта) на говорещите животни, принадлежащи на черния образ, за да не разбудят стопанина си.

Часът удари, спуска се Черната нощ... И нека се сбъдне съдбата им. Ние сме слуги на Четиримата Велики Кармични Богове. И нека се върнат Царете на Светлината. Великият цар паднал върху Сияйния си Лик и се разридал...

Когато Царете се събрали, водите вече се понесли. Но народите вече прекосили сухите земи. Те били вече отвъд водата. Царете ги настигнали в своите вимана и ги повикали в зимите на Огъня и Метала (Изток и Север).

Метеори падали като дъжд върху земята на тъмноликите, но те спели. Говорещите зверове (магическите стражи) били спокойни. Господарите на недрата чакали заповеди, но те не дошли, тъй като владетелите им спели. Водите се издигнали и залели долините от единия край на Земята до другия. Платата останали, дъното на Земята (земята на антиподите) останало сухо. Там живеели тези, които се спасили: Жълтоликите, откритите и искрени хора. Когато тъмноликите господари се

събудили и си спомнили за своите вимана, за да се спасят от надигащата се водна стихия, те видели, че са изчезнали.

Отведените народи били също така многобройни, както звездите на Млечния път. Подобно на Змея-Дракон, който бавно разгъва тялото си, така и Синовете на хората, отведени от Синовете на Мъдростта, разгърнали редиците си и се разпръснали като пълноводен планински поток. Много от тях, които се изплашили, загинали по пътя. Но болшинството било спасено.

Някои от по-могъщите магьосници, „тъмни лица“, събудили се по-рано от другите, започнали да преследват тези, които ги „ограбили“ и които се намирали в последните редици. Преследвачите, чиито глави и гърди се издигали над водата, ги гонели, докато накрая ги застигнали водите, и те загинали до последния човек. Почвата пропадала под краката им и Земята погълнала тези, които я осквернили.

Така последният остатък от Атлантида – остров Посейдонис – загинал отгоре от вода, а отдолу от огън. Големият Хълм не преставал да бълва пламък. „Огнедишащото Чудовище“ останало самотно сред развалините на злощастния остров.

е. Наследниците на атлантите (Египет)

Преди около 400 хиляди години Великата Ложа на Посветените била пренесена от Атлантида в Египет. Златният век на толтеките отдавна завършил, моралният упадък и заниманията с черна магия се разпространили още по-широко. Бялата Ложа изисквала по-чисто обкръжение и затова била пренесена в Египет – пустинна и слабо населена местност по това време. Там Великата ложа на Посветените могла в продължение на 200 хиляди години да продължи безпрепятствено работата си. Преди около 200 хиляди години Бялата Ложа основала империя, в която царувала първата Божествена Династия на Египет, и започнала да просвещава народа. В това време се появили първите отреди преселници от Атлантида.

В продължение на 10 хиляди години, които оставали до втората катастрофа, били построени двете големи пирамиди в Гиза с големи зали, където се извършвали обредите за посвещаване на учениците и където е трябвало да бъдат запазени могъщи талисмани за времето на предвидените от тях космически катастрофи.

В епохата на втората катастрофа (преди около 200 хиляди години) и първото наводнение на Египет населението му емигрирало в планините на Абисиния, които по онова време били остров. Когато залетите територии се появили пак над морето, те започнали да се заселват с част от потомците на предишните обитатели, с част от преселниците на атлантите, основно акадийци. Смесването им с другите създадо типа на египтяните. Към това време се причислява управлението на втората Божествена династия на Египет, когато посветените адепти още управлявали страната.

Третата катастрофа на Атлантида, станала преди 80 хиляди години, предизвикала второто наводнение на територията на Египет. Когато водата се отдръпнала, се възцарила Третата Божествена династия, наричана Манефон. При царуването на първите господари на тази династия бил построен великият храм на Карнак и множество други величествени постройки.

Потопянето на остров Посейдонис в океана предизвикало още едно наводнение на Египет. То било съвсем кратко, но сложило край на Божествената Династия, защото ложата на посветените пренесла местожителството си в друга страна. Човешката династия на древните египтяни, започнала от Менес, притежавала цялото знание на атлантите, макар че в жилите им повече не течела кръв на атланти.

По време на заливането на остров Посейдонис пустинята Сахара била още дъно на океана, също както и пустинята Гоби била дъно на морето вътре в Централна Азия. Островите на Великобритания още били свързани с Европейския континент, а Балтийско море още не съществувало. По това време очертанията на континентите вече придобиват формата, в която съществуват и в наши дни.

ж. Другите подраси на атлантите и техните потомци

Туранците – четвъртата подраса – били жълтокожи. Тази подраса била буйна и недисциплинирана, груба и жестока. Туранците никога не властвали на континента Атлантида. Те били колонизатори. По-голямата част от тях емигрирали в местности, разположени на изток от Атлантида. После се насочили още по-далече на Изток, към бреговете на централното море на Азия. Някои от тях се пренесли още по-далече, по течението на Жълтата река и окончателно се установили в центъра на Китай. Тази подраса е представена в

някои части на съвременен Китай от високи китайци, лесно различими от китайците на седмата подраса.

Първичните семити – петата подраса – били бели. Това била много войнствена, енергична и склонна към грабежи подраса.

Те били главно чергари. Характерни черти на тази подраса били подозрителност и заядливост, вечни войни със съседите. Техни потомци са чистокръвните юдеи и кабилите от Северна Африка.

Шестата подраса, акадийците, били бели. Те се появили вече след катастрофата, станала преди 800 хиляди години. Водили много войни със семитите, които накрая победили. Акадийците се отличавали с търговски, навигационни и колонизаторски способности. Големият интерес към мореплаването ги накарал усилено да се занимават с наблюдение на звездното небе и затова те имали огромни успехи в астрономията и астрологията. Те построили няколко големи търговски центрове и установили връзка с най-отдалечените части на земното кълбо. Техни потомци били финикийците, търгуващи по бреговете на Средиземно море.

Последната Седма или Монголска подраса се зародила в татарските степи на Източен Сибир. Монголците са произлезли непосредствено от туранската подраса, която те заменили в по-голямата част на Азия. Те нямали никакво отношение към древния континент Атлантида. Зародили се на широката територия на Татария, те имали достатъчно места за преселване в собствената си страна. Тази подраса се разраснала неимоверно много. Според условията на местността монголците станали чергари, после земеделци. Те били висша подраса в сравнение със своите предшественици, грубите туранци. Също като тях били жълтокожи. Разпръснали се по равнините на Китай, те представляват съвременните китайци.

Японците не принадлежат цялостно нито към една от подрасите. Те са смес от няколко подраси. Японците са като че ли последната утайка от цялата Основна раса. Ето защо те имат много качества, които ги отличават от седмата подраса, китайците.

Петата Основна Раса, която днес стои начело на човешката еволюция, е произлязла от петата подраса на атлантите – първичните семити. Най-изтъкнатите семейства от тази подраса били отделени и настанени около южните брегове на Централното Азиатско море, много преди гибелта на

Атлантида.

Петата раса също се дели на 7 подраси, от които засега са се проявили само пет. Първата подраса от Централна Азия отишла в Индия и се установила на юг от Хималаите. Тя започнала да властва на обширния полуостров Индостан, като подчинила народите от Четвъртата и Третата Раси, населяващи в онази епоха Индия. Първата подраса са не само арийските индуси, но и един от типове на Древния Египет, този, на когото принадлежи висшата управляваща класа.

Към втората подраса се отнасят арийските семити, които се отличават от първоначалните семити – Халдея, Асирия, Вавилон а също и съвременните араби и маври. Третата подраса е иранската, към която принадлежат древните перси, чиито потомци са днешните перси. Към Четвъртата подраса - Келтската – принадлежат древните гърци и римляни, а също съвременните италианци, гърци, французи, испанци, ирландци, шотландци. Към Петата -тевтонската подраса – принадлежат славяните, скандинавците, холандците, немците, англичаните и потомците им, разпръснати по целия свят.

3. Епилог

В Централна Азия, В Афганистан, на половината път между Кабул и Бал, има град Бамян. Близо до града се издигат пет колосални статуи. Най-голямата е висока 52 метра. Втората голяма статуя, изрязана също като първата в скала, е висока 36 метра. Третата статуя е само 18 метра, другите две са по-ниски, последната е само малко по-висока от един среден на ръст човек от нашата днешна Раса. Първият и най-голям от тези колоси изобразява човек, облечен в нещо като „тога“.

Тези пет фигури принадлежат към творенията на Посветените от Четвъртата Раса, които след потапянето на техния континент намерили убежище в твърдините и по върховете на Централно-Азиатската планинска верига. Тези фигури са илюстрация на учението за постепенната еволюция на расите. Най-голямата изобразява Първата Раса, нейното ефирно тяло било запечатано в твърдия камък. Втората – 36 метра висока – изобразява „Родените от пот“. Третата – 18 метра – увековечава Расата, паднала и заченала Първата физическа раса, родена от баща и майка, чието последно потомство е изобразено в статуите на Великденския остров. Те били с височина 6 и 7,5 метра в епохата, когато е била залята Лемурия. Четвъртата Раса била с още по-малки размери, макар

и гигантски в сравнение с нашата днешна Пета Раса, и редицата завършва с нея.

Четвърто предание: В отвъдните светове

Съществуват много разкази за живота на различни хора от раждането до смъртта им. Но има една легенда за пътя на човека от смъртта до раждането. Тя е разказана от самия пътник. Да чуем легендата. Да опознаем „опакото“ на света. Да разберем какво е човекът.

а. Излизам от Плътния свят

... И така аз напуснах физическото си тяло завинаги. Макар че аз излизах от него всеки ден по няколко часа, но винаги се завръщах – това се наричаше сън. А този път го отхвърлих съвсем – така че повече да не го обличам като старо износено палто.

Тъй като настъпи срокът на излизането ми от Плътния свят. Този срок е бил определен от Господарите на Карма при раждането ми. Продължителността на живота в Плътния свят е определена за всеки човек.

Оставеното от мен плътно тяло ми послужи за „разводач“ в живота в Плътния свят. То беше само инструмент за действие в него, нищо повече. След като го отхвърлих, аз се лиших от възможността да живея в този свят и той престана да съществува за мен.

Истината е, че засега аз все още не съм излязъл от Плътния свят. Аз отхвърлих само плътната част от физическото тяло, съставена от твърди, течни и газообразни частици – това, което получи названието „студен труп“. Аз отнесох със себе си целия „Живот“ на това тяло: топлината, електричеството и другите енергии – това, което на Изток наричат „ефирно тяло“.

След като имах за своя външна обвивка само това ефирно тяло, аз станах невидим за намиращите се в Плътния свят. При силно желание аз бих могъл да стана видим като „привидение“ и да се покажа на близките във формата на облачна фигура. Но аз не го направих – като ме видят, биха могли да се изплашат.

Още повече, че в момента на излизането ми от плътното тяло аз бях много зает: преживявах живота си отново. В тези кратки секунди пред мен премина панорамата на целия ми живот. От всички скрити ъгълчета излязоха картина след

картина, събитие след събитие.

В смъртния ми час се прояви преобладаващият смисъл на целия живот, изясни се неговата водеща мисъл. Аз се видях такъв, какъвто съм в действителност. Тържествена беше минутата, когато застанах лице с лице срещу своя живот.

Колко хубаво беше, че всички, които присъстваха на смъртния ми одър, се държаха тихо и с благоговение. Те осъзнаваха себе си в тържественото присъствие на смъртта и тържествено мълчаха. Нищо не ме отвличаше от обзора на течащия пред вътрешния ми поглед живот, никой не нарушаваше спокойното течение на мисълта.

Онези, които нахлуват с личното си огорчение в тишината, толкова необходима за отиващия си, постъпват егоистично и грубо. Силният плач и шумното оплакване могат да разтревожат умиращия и да нарушат съсредоточеното внимание. Недопустимо е да се вика в земните сфери, когато духът вече се е откъснал.

Около 36 часа след смъртта аз излязох и от ефирното тяло, което известно време се носеше над гроба на плътното ми тяло. Отхвърленото ефирно тяло може би понякога е видимо на гробищата от чувствителните хора като „привидение“. След няколко седмици то се разпада и се разсейва във въздуха.

б. Живея във Финия свят

Освободен от физическите тела, Плътното и Ефирното, аз се озовах в друг свят – Финия свят, който стана сега за мен видим и реален. Аз самият бях останал същият, какъвто съм бил, само че сега мое външно тяло беше станало финото тяло – носител и проводник на желанията, чувствата, емоциите. С това тяло, с неговите органи за възприятие (фино зрение и други), аз веднага бих могъл да взема участие в живота на Финия свят и неговите обитатели.

Това тяло го имах и преди, в Плътния свят, само че там то беше невидимо – скрито зад грубата обвивка на плътното тяло. С помощта на това фино тяло аз можех да желая, да изразявам чувствата си – тази възможност оставаше в пълна сила и във финия свят. Само че в земния живот аз можех да крия чувствата, желанията, емоциите – а сега, във Финия свят, те станаха видими, както в Плътния свят беше видимо плътното ми тяло.

Финият свят е не толкова някакво особено място, колкото състояние, в което се потапяш след загубата на физическото

тяло. Съзнанието ми остана такова, каквото беше и в Плътния свят. Всички, които са си отишли, продължават да водят във Финия свят такъв живот, какъвто са водили и в плана на земното си съществуване – често даже без да осъзнават, че са преминали в друг свят.

Всеки влиза в породения от самия него свят и в това състояние, което е породено от самия него. Всички усещания във Финия свят зависят от развитието и състоянието на съзнанието. Затова всеки намира там своя ад, чистище или рай.

Финият свят съдържа седем плана или сфери, в съответствие с различните стремежи на неговите обитатели и с различните нива на духовно и интелектуално развитие. Това деление на слоевете на Финия свят не съвпада с условните класове на Земята. Ако в Плътния свят човек, като се преструва, може да скрие истинската си същност и да заема място, несъответстващо на неговото развитие, то във Финия свят това е абсолютно невъзможно: там всеки попада в такава сфера, която той е достигнал в духовното си развитие.

Да, във Финия свят съвсем не можеш да бъдеш лицемер и да прикриваш нечистите си мисли зад привидна добродетел. Ако даже в земния живот хората променят външността си според страстите и лицето на развратния и пропилен негодник придобива най-отблъскващ израз, то във Финия свят вътрешният характер непременно се отразява и на външния облик: той или сияе от красота, ако душата му е благородна, или отблъсква с безобразието си, ако природата му е нечиста.

Във Финия свят всяка подбуда веднага извиква съответна промяна във външния вид. Зверските апетити оформят финото тяло в зверски образи, лошите страсти го обезобразяват до ужасна степен. И кое е най-забележителното при това – самият човек никога не вижда преобразяването си!

Предвиждайки такава участ, не си ли струва да се погрижим за облика си своевременно? Не си ли струва да се научим в Плътния свят да мислим така, че във Финия свят да няма пред кого да се срамуваме? Ако човек сам е напълно уверен в добрата същност на мислите си, той няма от какво да се опасява – на него нито за миг няма да му се наложи да се срамува от облика си: а той може да бъде и прекрасен!

Във Финия свят съществува и подобие на ада: състоянието на престъпниците и порочните хора в низшите слоеве на Финия свят е много мъчително. Яростни, злобни и живеещи само с

чувствените наслаждения, те много страдат поради невъзможността да утолят злобата си и плътските си страсти, тъй като нямат оръдие за това – физическо тяло. Те буквално горят в пламъка на неутолимите си страсти.

Сферите на Финия свят се отличават една от друга по плътност. Тези различия в свойствата на материята на Финия свят са причина за това, че съществата, намиращи се в една сфера, са отделени от съществата, намиращи се в друга, и само обитателите на една и съща сфера са способни да общуват. Финият свят е устроен така чудесно, че обитател на която и да е сфера може да посещава всички по-нискостоящи сфери, но за да се издигне в по-висши сфери, той трябва да достигне съответното развитие.

Обитателите на Финия свят са източници на светлина – те самите светят и изпълват със светлина пространството, където се намират. Но способността на всяко същество от Финия свят да свети зависи от достигнатото от него по-малко или по-голямо съвършенство, оттук е разбираемо и разделянето на светли и тъмни. Светъл е този, който свети, а тъмният не излъчва светлина.

В низшите пластове на Финия свят царства полумракът, защото светлината на жителите им е слаба – те не умеят да мислят за светлината. Колкото по-високо е съзнанието и мисълта, толкова по-светло е вечното сияние. Жителите на Финия свят, които искат светлина, имат достатъчно от нея – светлата мисъл ражда Светлина.

Във Финия свят гласът не е нужен и е заменен от бързата мисъл. Тук се възприемат не думи, а мисли – тук общуват мислено и няма нужда от различни езици. Чудесна е възможността да мислиш на своя език и в същото време да бъдеш разбран от жителите на различни страни!

Във Финия свят много увлекателна е възможността да създаваш от фина материя с мисълта си всичко, което пожелаеш. Колкото по-богато е въображението на човека, толкова по-разнообразно е творчеството му, и колкото по-културен е човек, толкова то е по-прекрасно. Ето защо всички мечтатели, поети, художници имат тук безгранични възможности да приложат всичките си способности и стремежи.

Освободен от физическото тяло, аз се почувствах свободен от много притесняващи задължения. Във Финия свят не е нужно да си приготвяш храна, не е нужно да се грижиш нито за квартира, нито за дрехи, а също така няма нужда и от почивка.

Ето защо тук аз имах много свободно време, което посветих на разширяване на съзнанието, наблюдение на небесните светове и изучаване законите на природата.

От гледна точка на Плътния свят възможностите на обитателя на Финия свят са удивителни. Тук аз мога с недостъпна за земното разбиране бързина да се пренасям от един предмет на друг, от едно място на друго. Това, което за земния човек е фантазия, приказка и чудо, тук е реалност. Всички приказки, в които се говори за „шапка-невидимка“, за „леляк килимче“, за „добри и зли феи“ и други – всичко това е написано от автори, които са помнили законите и явленията на Финия свят.

Финият свят е не само наше състояние, той е цял един свят с всичките му възможности и препятствия. Само че законите и условията за живот във Финия свят са съвсем други. Така например там пространството и времето се възприемат съвсем различно.

Във Финия свят хиляди земни години могат да изглеждат един миг, а мигът – цяла вечност. Но нали и на Земята се случва човек, погълнат от радостта на творчеството или щастието, да не забелязва как минават годините, а някаква си една страшна минута да му се струва безкрайно дълга. А и когато сънуваме, можем да се убедим, че за най-съдържателните сънища не се изисква време – мигновено се възприемат най-сложни действия и се усвояват дълги беседи.

Обитателите на Финия свят прелетяват хиляди земни мили за няколко секунди. Там не съществуват понятията близко и далече, тъй като всички явления и вещи са еднакво достъпни за зрението, без значение колко са отдалечени от наблюдателя. Там всяко същество и всеки предмет са видими и прозрачни отвътре и еднакво от всички страни.

Външният вид на Финия свят също е различен – светещата материя на този свят не прилича на земните обвивки. Цветята имат богатство на формите, но цветът им е неизразимо по-сложен от земните цветове. Снеговете са по-бели и кристални и по-гъсти от земните. Също така обликът на планините и моретата е в преобразен вид. Който е видял цветовете на Финия свят и е слушал звученето му, разбира, че за такъв свят по-доброто определение е Най-фин.

И ето че свърши срокът на пребиваването ми във Финия свят. Дойде време за мен да „умра“ и тук – това значи да свалиш от себе си износеното вече фино тяло и сам да

преминеш в следващия висш свят. Сваленото фино тяло, превърнато във „фин труп“, след известно време се разпада, като връща материалите си в общия резервоар на фината материя.

в. Блаженствам в Огнения свят

Когато връзката с финото тяло бе окончателно прекъсната, аз изпаднах в кратко безсъзнание. След това се събудих от усещането за блаженство – ярко, безгранично, невъобразимо за земното съзнание. Събудих се с чувството на невероятна радост, мир, покой, надхвърлящи нашите представи.

Около мен звучаха най-очарователни мелодии, най-нежни оттенъци на светещите цветове танцуваха пред очите ми, самият въздух изглеждаше като светеща музика, цялото ми същество се изпълни със светлина и хармония. После през лека златна мъгла започнаха да се открояват любими лица, светещи с красота, която отразяваше техните най-благородни емоции, неопетнени от тревогите и страстите на низшите светове. Как може да се предаде с думи блаженството на това пробуждане, сиянието на тази първа зора от небесния свят!

Какъв беше светът, в който се озовах? Това беше Огненият свят, по-точно тази негова част, която се нарича Мисловен свят. Това е свят на съзнанието, работещо като мисъл, свят на разума, но не на този, който се проявява чрез мозъка, а на този, който действа свободно в своя собствен свят, неограничаван от физическата материя.

Тук мое „външно тяло“ стана „огненото тяло“ или „тялото на мисълта“ – проводник или носител на мисълта, конкретният ум, интелект. Той създава конкретни мисли, негов метод е логиката на външната мисъл: той показва, разсъждава, прави изводи. Аз имах това тяло и в земния живот, само че тогава то беше скрито под обвивката на финото и плътното тяло, а сега то се разголи и стана външно. То е построено от духоматерията на Мисловния свят и притежава повече или по-малко развити органи за възприемане на този свят – в зависимост от културното и духовното развитие на човека.

Животът в Огнения свят е по-действен, отколкото във Финия свят, и формите му са по-гъвкави. Духоматерията на този свят е много по-животворна и по-изтънчена от най-висшата материя на Финия свят. Материята на мисълта кара „материята на чувствата“ да изглежда тромава, тежка и тъжна, макар че в сравнение с физическата материя тя изглеждаше

толкова възшебно-прозрачна и светла.

В Огнения свят няма сенки – сиянието на всички части на този свят поражда непрестанно светене. Сиянието на аурите е като небесния свод, а лъчите – като потоци и водопади. Огнените цветя се отличават с блясък, те могат да се сравнят със строежа на розите – малки завихрени кръгчета образуват съчетанието от листенца. Ароматът като преобразен озон изпълва въздуха с дъх на хвоя.

В Мисловния свят всичко, което човек мисли, се възпроизвежда незабавно във форми, тъй като разредената и фина материя на този свят е същата, от която са образувани формите на нашите мисли, тя е средата, в която се проявява мисленето ни и тази материя се оформя незабавно в определени очертания при всяко въздействие на мисълта върху нея. Ето защо всеки човек действително създава сам свое небе и красотата на всичко обкръжаващо го се увеличава безкрайно в зависимост от богатството и енергията на неговата мисъл. Според това доколко човек развива духовните си сили неговото небе става все по-изтънчено и прекрасно. Всички ограничения в Мисловния свят се създават от самия човек и затова небето на всеки се разширява и задълбочава едновременно с разширяването и задълбочаването на душата.

Разделение във времето и пространството в Огнения свят не съществува. В тези небеса ние постоянно се намираме с онези, които сме обичали и почитали през земния си живот – отишли си по-рано или все още живеещи на Земята. Ние ги виждаме около себе си, блажени и щастливи като нас самите, в тази форма, която сме обичали на Земята, и запазваме пълното съзнание за нашите земни отношения, защото в Огнения свят разцъфтяват всички земни кълнове на любовта.

Когато става въпрос за истинска връзка между две души, общуването в Огнения или Мисловния свят е по-тясно, по-близко и по-нежно от всичко, което ние знаем на Земята, тъй като тук няма преграда между две души и в зависимост от значителността на душевния живот на Земята ще бъде и значимостта на душевното общуване в Огнения свят. Пространството тук няма разединяващо значение и всяка душа може да се докосне до друга душа, само като насочи вниманието си към нея. Такива съобщения се извършват не само с бързината на мисълта, но и с абсолютна пълнота, ако душите са на едно и също ниво на еволюция. Цялата мисъл мълниеносно се предава от една душа на друга, по-вярно е да се

каже – всяка душа вижда как се създава мисълта в друга душа.

По време на това състояние човек жъне наградата за своята безкористност на земята. Той изцяло е погълнат от блаженството на своите лични земни привързаности, предпочитания и мисли и бере плодовете на достойните си действия. Никаква болка, печал, нито даже сянка от тъга не помрачават светлия хоризонт на чистата му радост.

Огненият свят е свят на блаженство и неизразима радост. Но той представлява нещо повече от място за блажено успокоение на изморената душа. Всичко ценно в умствените и нравствени преживявания на човека в последния му земен живот тук се подлага на дълбока вътрешна преработка и постепенно претворяване в определени умствени и нравствени качества, които той ще носи със себе си в следващото възплъщение.

Животът в Мисловния свят съвсем не е блажен сън в страната на цветята и не е безцелна празнота. Това е страна, в "която се развиват умът и сърцето, освободени от груба материя и от дребните грижи, страна, където се осигурява прогресът на бъдещето. Продължителността от време в тези небеса зависи от количеството материали, които човек носи със себе си от своя земен живот. Урожайът, годен за храна и претворяване в Мисловния свят, се състои от всички чисти мисли и емоции, породени през земния живот, от всички умствени и нравствени усилия и стремежи, всички спомени за безкористен труд в полза на ближните, всичко, което може да бъде причислено към духовната същност и следователно може да служи за развитието на душата.

Така аз пребивавах в Мисловния свят в течение на един период, съответстващ на донесения духовен запас. Тук всичко добро, извършено в последния живот, се беше осъществило напълно.

И когато всичко беше вече изчерпано, когато беше изпита и последната капка от чашата на радостта – когато всичко, което беше преработено в способности, всичко, което има вечна ценност, влезе в мен самия, аз свалих от себе си последната от всичките ми временни обвивки – тялото на мисълта, което се разтвори в Мисловния свят. Аз стигнах до своята истинска родина – Огнения свят.

Да, Огненият свят – това е истинската родина на човека, това е неговата страна, където той си е „вкъщи“. Тук той се връща след пътешествие в земния свят, в „долината на сълзите“,

където отива като на училище, за да се учи и да събира опит. Тук самият човек – неговата безсмъртна част -преживява, необременен от нищо, своя собствен живот, в пълно съответствие със знанието и самосъзнанието, до което е успял да достигне.

Мисловният или Огненият свят са един голям свят на мисълта: първият е свят на конкретната мисъл, а вторият – на абстрактната „огнена" мисъл. Ето защо Мисловният свят може да се смята за низша сфера на Огнения свят. Във висшата сфера подлежи на претворяване цялото свръхлично мислене, т.е. мислите, които се отнасят до висшата, абстрактна област.

Висшата сфера на Огнения свят е мястото на пребиваване на безсмъртния човек. Тя е съставена от три подразделения и човекът остава в едно или друго от тях съобразно нивото на своята еволюция. На първото най-ниско ниво пребивава огромното мнозинство от 60 милиарда души, съставляващи мнозинството от нашето човечество. Това изостанало мнозинство се издига само до низшата сфера на Огнения свят, и то само за миг, след като всички временни обвивки са свалени.

За един миг такава душа се пробужда за съзнателност, мълниеносен спомен осветява цялото ѝ минало и тя вижда всички породили го причини. Този изблик на предвиждане осветява бъдещето ѝ и тя вижда всички последствия, които ще настъпят в близкото ѝ съществуване. Това е всичко, което мнозинството от хората са способни да изпитат в тази област на Огнения свят.

Но има души, които по време на земното си съществуване са подготвяли с мисъл и благороден живот онова семе, чиято жътва се прибира именно в тази област на Огнения свят. Тук те започват да изпитват истинския живот на човека, достойното съществуване на самата душа, нестеснена от обвивки, които принадлежат към низшите светове. Тук човек разбира собственото си минало и разбира причините, които той сам е създал, отбелязва тяхното взаимодействие и произтичащите от тях последствия и даже вижда нещо от техните влияния върху предстоящия му живот.

В следващата втора област на Огнения свят се намират сравнително неголям брой души с висока еволюция, които се проявяват по време на тяхното пребиваване на Земята с вродена култура и природна изтънченост. Това са душите, които по време на земното си съществуване са посветили цялата си енергия на висш умствен и нравствен живот, за тях вече няма

обвивка, скриваща миналото, тяхната памет е свършена и непрекъсната. В третата най-висша област се намират безсмъртното Аз на Учителите и Посветените (Адепти) и техните най-близки ученици.

2. Какво е това Аз?

Аз преживях няколко смърти, сваляйки през определени промеждутъци от време една след друга всички свои временни обвивки, плътното и ефирното тяло, след това тялото на чувствата и накрая тялото на мисълта. И сега останах сам със себе си, без да имам повече какво да отхвърля, значи по-неумиращ, значи – безсмъртен, вечен... Какво е това безсмъртноечно Аз?

То е триединно. Най-висшата част – това е частица от божественото, искрата на духа – Огън, Лъчът на Абсолюта: на Изток тя се нарича Атма. Това божествено ядро е затворено в Будхи – духовната душа, духовния разум, „тялото на блаженството“, това, което се нарича „сърце“, способността за прозрение, способността да проникваш в същността на нещата чрез мигновено озарение – интуиция или чувство.

Съединението на Атма и Будхи образува „зърно на духа“ – божествената вечна монада. Това огнено зърно на духа е неунищожимо и неизменно, нерушимо иечно. То е еднакво при всички хора, то е безсъзнателна основа на всеки човек.

Около зърното на духа се натрупва и расте съзнанието на човека – Манас или „Мислител“. Това е висшият разум, умът на абстрактното мислене, „умът на идеите“, самосъзнанието. Той съответства на логиката на огнения синтез, озарен от светлината на интуицията.

Това е нетленна съкровищница на всички резултати от жизнените опити и преживявания, достойни за съхранение. В нея се пазят веднъж придобитите умствени и нравствени качества – иначе те не биха могли да нарастват. Атма, Будхи и Манас заедно образуват безсмъртното Аз на човека.

Този Вечен човек, индивидуализираното божествено Аз е действащо лице в телата, в които е облечен. Неговото присъствие дава чувството за аза еднакво на тялото и на душата. Бидейки самосъзнателно, това Аз често лъжливо се отъждествява с онази от обвивките, в която действа най-енергично.

Например при чувствения човек неговото Аз се слива с физическото тяло и с природата на желанията (финото тяло): от

тях той извлича своите радости и разглежда себе си и тези тела като едно цяло, защото целият му живот е в тях. За учения неговото Аз се определя от разума, защото от дейността на последния произтичат всички радости за учения, в него е съсредоточен целият му живот. И само малцина могат да се издигнат до абстрактните височини на духовната философия и да почувстват вечния Човек като свое истинско Аз.

Влиянието и въздействието на Висшето Аз върху неговите тела се нарича „съвест“, когато става въпрос за нравственост и „изблици на интуиция“, когато те просветляват интелекта. Ако последните са толкова постоянни, че станат нещо обичайно, съвкупността им се нарича „гений“. И всеки от нас носи в себе си това вселенско съкровище, този Огън, единен и неизменен за цялата Вселена!

Този Вечен Човек няма непосредствени проявления в низшите светове. Затова той се нуждае от проводници – тела, съответстващи на световите, в които той се проявява. Съвкупността на преходните обвивки, чрез които човек действа в Мисловния, Финия и Плътния свят, на Изток се нарича „личност“. Тя се създава за всяко земно въплъщение.

А висшата триада Атма – Будхи – Манас, това безсмъртно дърво, което откъсва от себе си личности, подобно на листата през пролетта, лятото и есента на земния живот, се нарича „индивидуалност“. Тя живее вечно – облича се в тела и ги сваля така, както човек облича върху себе си дрехите нови и ги съблича стари. Тя е вечен събирач на достиженията на множество въплъщения.

Процесът на излизане от физическото въплъщение, наричан смърт, не представлява никаква разлика за индивидуалността. Отхвърляйки всички тела, Вечният Човек остава сам със себе си. И тогава той отново е у дома, макар че всъщност не е напуснал своята обител. Той само е съсредоточавал част от съзнанието и волята си с помощта на проводници от низшата материя.

Човек живее и проявява дейността си в три свята: в плътния с постъпките си, във финия с желанията си, в мисловния с мислите си. За всеки от тези светове човек притежава тяло или проводник на съзнание от материята на този свят, което му служи като средство за опознаване на света и за общуване с него. Човек използва тези проводници за по-голям или по-малък срок от време, а когато престане да има нужда от тях, той ги отхвърля от себе си.

Това, което ние наричаме живот и смърт, за индивидуалността е само временно насочване на част от нейното съзнание към низшите светове, а после връщане на съзнанието към висшите светове. Смъртта е само промяна, която освобождава човека от най-тежките от всички вериги, смъртта е само раждане за по-широк живот, връщане след кратко изгнание на Земята в истинската обител на човека – преход от тъмницата към свободата на небесния въздух. Смъртта е най-великата от земните илюзии: смърт няма, има само промяна в условията на живот.

д. Готвя се отново да се родя

Когато свърши срокът на пребиваването ми в Огнения свят, за мен, както и за всеки Мислител, дойде момент на ясновидство. За един миг аз видях миналото си и причините, създадени в това минало, които ще действат и в бъдещето ми, и общите черти на най-близкото ми възплъщение се разкриха пред мен без обвивка. Всеки, който пристъпва към нов земен живот, има искра на просветление, когато разбира какъв товар те кара да поемеш едно или друго изпитание – така се обуславят задачите на земния живот.

Какво те кара да се върнеш на Земята? Космическият закон: както гладът тласка гладния към храна, така законът за възплъщението насочва готовия дух към срока на възплъщаването му. Настъпва моментът, когато той започва остро да чувства магнитно притегляне към земното възплъщаване, тъй като единствено Земята е горнилото, където трансмутират нашите енергии и се получава обновяване и натрупване на нови.

Високият дух не се противи на естествената смяна на битието, той се радва на възможността да усъвършенства една нова страна от своя живот! Той помага да намери трудни задачи, за да изпита чрез тях обновеното съзнание. Високият дух се стреми към труден път.

Не е лесно да дойдеш до земните сфери от висшия свят. Това гмуркане може да се сравни с работата на водолазите. Както водолазът трябва да облече тежък костюм, за да противостои на налягането в океана, така идващият на Земята трябва да се облече в тежка плът.

Опитният плувец отвисоко се хвърля в дълбоките води, връщайки се на повърхността, той усеща смелост и радост. Така и съзнателният дух се потапя в материята на плътта, за да се

възнесе пак във висшите сфери. Опитът прави радостно това изпитание.

И ето, когато свърши срокът ми на пребиваване в Огнения свят, аз се спуснах в Мисловния свят. Аз излъчих известна част от енергията във вибрации, които привлякоха към мен материята на Мисловния свят – и ме облякоха в нея. От нея с помощта на Висшите същности аз построих тялото на мисълта за започващата нова глава от вечната история на моя живот.

Когато беше построено тялото на мисълта, аз заедно с това тяло се спуснах във Финия свят. Моите енергии, устремени навън, събраха около мен също така материята на Финия свят. От тази материя беше построено моето фино тяло – тялото на желанията.

После аз построих ефирното тяло от ефирната материя на Плътния свят. Ефирното тяло е точно копие на бъдещото физическо тяло или по-точно негов оригинал, тъй като съществува по-рано от физическото. Последното в утробния си стадий точно го копира.

Когато всички тези обвивки бяха създадени, настъпи времето за моето физическо раждане. Високо развитият човек, който живее с висше съзнание, сам избира семейството, в което трябва да се роди. При неразвитите хора този въпрос се решава от Господарите на Кармата. Те определят семейството и условията, в които такъв човек трябва да се роди, ръководени от желанията и стремежите, които човек е проявил в предишния живот, иначе казано, от последствията, които той е създал.

Физическото тяло се дава на човек от родителите му, при което те могат да му предадат само физическа наследственост – характерните особености на расата и нацията, в които човек отново се ражда. Това е единствената наследственост, която човек получава от родителите си – всичко останало в новия живот той донася сам. Умствените и нравствените качества не се предават от родителите на децата.

Така гениалността не е потомствена – не се предава от баща на син. Вместо да бъде завършек на постепенно усъвършенствало се семейство, геният се появява съвършено внезапно. Ако има потомство, той му предава само телесните си качества, а не духовните – детето на гения често се ражда глупаво, а обикновени родители дават живот на гений.

Пето предание: Легенда за вечния Живот

а. От зверове ставаме богове

В предишната легенда беше разказано как човек след смъртта в Плътния свят и живота във Финия и Огнения свят отново се връща на Земята за следващия живот. Така се повтарят животите на всеки човек. Трябва да се замислим върху думата човек (в руски – человек) – тя означава дух или чело, преминаващо през вековете. С една дума е изразена цялата смяна на въплъщенията, цялата ценност на съзнанието.

В безкрайната редица от последователни животи човек придобива все повече и по-голям жизнен опит, който в промеждутъците между въплъщенията, т.е. когато се намира в Огнения свят, се превръща в способности и в характер на човека. С тези способности и характер, който се създава в предишните животи, човек се появява в новия живот, при което всеки нов живот, продължавайки предишния, започва от степенята на развитие, на която човек е спрял в предишния живот. Така се развива съзнанието му.

Тази еволюция на съзнанието на всеки човек се осъществява по определен план, който се състои в разкриването на неговата неразбудена божественост. В изпълнението на този план човек изживява своите отделни животи и всеки негов живот е сякаш един ден в Училището на Вечния живот. Така хората, ръководени от великите Учители на Мъдростта, учат уроците, необходими, за да преминеш от един клас в друг.

За младата душа, неотдавна излязла от животинското състояние, планът за учение е егоизъм с неговото настойчиво „аз искам това“, за да усили центъра на нейната индивидуалност. Така се учат хората от първи клас. Но те още съвсем не са развити, умственото им развитие е едва в зачатък, те не умеят да обуздават буйните си страсти, грубата си природа. Раждат се сред диваците в полуцивилизованите раси, а също и в изостаналите и престъпни типове цивилизовани общества. Те се въплъщават много пъти поред в една и съща подраса, имат малко прекъсване между въплъщенията, макар че могат да бъдат задържани за дълго време в низшите области на Финия свят.

Но след много животи в класа на диваците планът се променя и урокът, който човек трябва постепенно да научи, е не „аз“, а „ние“. Той трябва сега да се научи да дели с другите, а не

да иска само за себе си. Вторият клас – това са хора с обикновено развитие, с ограничен мироглед, умственият им хоризонт не излиза извън пределите на тяхното семейство, държава, националност. Превъплъщават се много пъти в една и съща подраса, имат кратък отдых в небесните сфери, чиято продължителност зависи от достигнатите в живота успехи в духовното развитие. Тези два първи класа – диваци и цивилизовани – представляват повече от девет десети от цялото човечество.

След това идва следващото духовно стъпало, като желанието да облекчиш бремето на другите става главен мотив в живота на човека. „Дайте ми да ви помогна“ – така казва планът на Логос на сърцето на човека, устремен към духовността. Третият клас – това са културни хора, които се стремят към някакви високи цели, имат някакви високи идеали. Техният умствен хоризонт се е разширил до разбирането за единството на човечеството. Те се превъплъщават два-три пъти във всяка подраса. Сроктът между въплъщенията е различен и може да продължи столетия и хилядолетия – средно 700-1200 години.

Четвъртият клас представлява учениците на Учителите на мъдростта, съзнателно творящи бъдещето си. Планът на Логос за ученика е да живее в името на своя Учител, ставайки от ден на ден по-благороден страж и по-благороден проводник на оная благодат, която Учителят създава за света. Учениците доброволно се отказват от продължително блаженство в Огнения свят, на което имат право, за да ускорят еволюцията си, и се превъплъщават веднага след смъртта. Всеки от тях има Учител, който сам избира за него семейство и условия, в които той трябва да се роди.

На най-последното стъпало, на стъпалото на Учителя на Мъдростта, планът на Логос завършва напълно и душата живее в неизразимото единство на човека и Бога. „Не търся своята воля, а волята на Отца“ – това е молитвата на неговите действия. Петият клас – това са редките цветя на човечеството, които са завършили човешката си еволюция и, достигнали богочовешко състояние, ръководят нашата еволюция. Те не се нуждаят от превъплъщения и се въплъщават само по свое желание за целите на еволюцията и за доброто на човечеството. Когато Учител приеме раждането, Той сам решава кога и къде да се роди, тъй като Той е абсолютен господар на съдбата си.

И така, сроковете на пребиваване в другите светове са доста

различни – условията могат да се променят от няколко месеца до хилядолетия. Всичко зависи от развитието и зрелостта на човека.

Всеки живот е определен срок, определена задача, която трябва да се изпълни. Ако човек е успял в разрешаването на поставената му задача, той се движи по-бързо в своята еволюция, ако пък е неуспяващ, той много пъти се връща в същите условия, в същата обстановка, в която не е имал успех.

б. Крачим по епохите

Коренните раси и подрасите им изпълняват ролите си в драмата на живота, за да ни дадат опит. Ето защо Йерархията внася в подрасите физически различия и ги разполага ту сред планините, ту по бреговете на моретата. Ето защо Йерархията изпраща в подрасите различни аспекти на единната Истина, изразени в религии и философии, които се появяват в различните подраси под нейно ръководство.

Нека си представим душата, която се ражда за пореден път във всяка подраса.

Ако започнем с раждането в първата подраса на атлантите, какъв своеобразен път ще има душата, въплътена в примитивния великаноподобен човек. И колко различен ще бъде този опит във втората подраса – при планинеца, мълчалив и издръжлив-чувствителен към промените на слънцето и облаците.

Въплътен в толтека на Атлаперу, тя ще има опита на администратор в едно от най-удивителните патриархални господства, които създават славата на толтеките. Такъв администратор би поел върху себе си цялата тежест на грижите за благосъстоянието на някое селце или провинция, учейки се при това да потиска своята личност в пожизнено служене на съгражданите си.

В качеството си на Турански колонист човек привиква да странства в търсене на нови земи и да се бори с природата в новите си селища. Като войнствен първобитен семит той се учи да бъде преди всичко борец, развил бързина на решенията и съзнанието, че неговият живот принадлежи не на него самия, а на племето.

Като мореплавател и търговец в акадийската подраса човек познава магическата сила на морето, той познава необходимостта да отчита психологическите моменти при разпределението на стоките и да развива умствената си сила в

трудова съревнование.

А по-късно като китаец-зеделец, който никога не изоставя фермата, наследена от предците му, колко отблизо опознава малобройните жители на селото си, разделяйки с тях грижи и тревоги, научавайки се да достига до скрития вътрешен смисъл на живота, далече от шума на войните и търговията.

След като проследихме пътешествията на душата в новите ѝ раждания, да се спрем на нейното появяване сред петата раса. Навярно животът в Индия е оставил трайна следа върху нея, като ѝ дава нещо от присъщия за индуса философски и отвлечен поглед върху живота. По-късно, в древен Египет, сред неговия практичен и щастлив народ, неотдаден на мечти, тя развива друга страна на своята природа.

И ако човек е роден като арабин в самото сърце на пустинята, нима пустинята няма да остави в душата му своя отпечатък, като го дари с тънък усет за невидимия живот в природата и нейното величие? Като иранец, роден в цивилизация, насочваща неговите усилия към успех чрез търговски предприятия, той е бил длъжен да се научи на изобретателност и инициатива и на честна работа в своя занаят.

После като келт, възможно и като грък в Атина – какво ново възприемане на живота възниква у него, сигурен, че боговете са навсякъде, както във водата, така и на сушата, уверен в божествения си произход, роден да преобрази живота в изкуството, имайки за идеал всестранното знание, което развива целостта на природата и здравото състояние на сърцето. Като римлянин, твърд в убеждението, че религията, семейството и държавата представляват едно цяло, с дълбокото чувство за законност и готовност да се подчинява на закона, за да се научи на изкуството да управлява. Или като французин или италианец, чувствително и бързо отговарящ на емоцията, увеличащ се от идеите като такива, далеч от всякакви материални съображения. Или като ирландец, може би като потомък на Тазта де Данаан, с неговата мечтателност и интуиция, с неговата екзалтация, сменяща се с тревога.

А по-късно роденият като представител на тевтонската пораса в Скандинавия или Англия или пък в Америка – какви нови способности може да придобие душата му като допълнение към вече наличните свойства? Практичност и, благодарение на научните изследвания, способност за свръхлично съждение, добросъвестност в деловата сфера и индивидуализъм. А нима Бетховен, Вагнер и Шекспир няма да

му дадат ново разбиране за живота?

В бъдещата шеста подраса, която възниква сега в Австралия, Нова Зеландия, Америка и други нови места, може вече да се предскажат някои качества: чувство на братство и ново разбиране за отношенията между родители и деца, сътрудничество в делата и в материалната еволюция, интуиция, умение да подхождаш поновому към световните проблеми, освобождаване от традициите на стария свят, любов към слънчевата светлина, чистия въздух и към всичко, което сближава хората.

Нека също така да си представим колко различни трябва да бъдат опитите на душата в същите тези подраси, ако тя се е възплътила в тяло на жена, изпълнявайки женските задължения, в нея ще се развият нови чувства и нови гледни точки, без които душата би била по-бедна. И тъй като човек трябва да притежава не само качества, присъщи на хората с различно положение и състояние, но и качества, присъщи на различните полове, то той се възплъщава ту в мъжко, ту в женско тяло. Броят на възплъщанията – мъжки или женски – зависи от способността на душата да претворява добрия жизнен опит в способности. Обикновено има не повече от седем възплъщания подред в едно поле.

Така се издигат и падат цивилизации, като развиват в хората едно или друго качество, но в основата на всичко е процесът на превъзплъщението. Цивилизациите се появяват и изчезват само за да останат за нас опитно поле, да ни дадат нови преживявания в различните животи. Те се създават от прахта, дава им се да изиграят своята особена роля и след това или се потапят в морските дълбини, или се разрушават от огнен катаклизъм. Но всички те служат само като сцени в драмата, начертана от Логос за нас, за да можем някога да заприличаме на него, изпълнявайки добре и вярно нашите роли.

Човек преминава поред през всички епохи и раси, през всички култури, през всички обществени положения – за да развие напълно със собствени усилия и собствено творчество всички онези божествени свойства, които са заложили в него като възможности.

Всяка смяна на живота подобно на лекарство лекува някоя нездрава страна на човека. Няма да сияе достатъчно камъкът, който не е достатъчно обработен.

Великите възплъщания понякога се сменят с незабележими – кой знае какъв ценен предмет трябва да бъде намерен по

време на трудния път?

Царят може да се окаже прост работник, а общарят – сенатор – смяната на възплъщенията е на психическа основа, а не по земните отличия. Знатните възплъщения се редуват с трудови. Трудовото възплъщение може да повиши съзнанието повече от всички владетели на този свят. Всички области на тежкия труд са пълни с наслади. Гонените се научават на повече неща от гонителите.

в. Срещаме се след векове

Всяка душа се развива под влияние на своята собствена вечност, но тя се движи по пътя към осъществяването на божествеността си не сама, а съвместно с другите души, които се учи да обича. Истинската любовна връзка между тях се запазва завинаги и каквито и да са земните им обвивки, истинската любов си пробива път през тях, като искра от една душа към друга. Физическото родство не е толкова важно, силата на истинската любов винаги се проявява като любов и служене, какъвто и да е земният проводник на душата, набелязан за нея от Господарите на Кармата.

Да проследим два примера на такива срещи, разделени от вековете, - две легенди за вечната любов.

В първия пример душите Л, К и Б са свързани помежду си в тесни любовни връзки, изковани за много минали животи. Л и К се отнасят към онези типове души, които имат 1 200-годишно пребиваване в отвъдните светове, докато Б се отнася към типа, който има промеждутък само от 700 години между два живота на Земята. Ясно е, че Л и К не могат да участват във всички животи на Б. Във времето, когато Б е имал 31 възплъщения, Л е имал само 20, а К – 24.

Л среща Б и те стават мъж и жена, но в този живот те не срещат К. Когато Л се ражда отново, той става мъж на К и шурей на Б, но в промеждутъка Л и Б и двамата са имали по един живот, в който не са срещнали К.

За 31 живота Б среща Л 12 пъти, докато Л и К заедно той среща само 8 пъти. Връзката между Л и Б е особено силна: каквито и да са техните взаимоотношения – на мъж и жена, на жена и мъж, на брат и сестра или на влюбени, на които не се усмивва съдбата и не могат да встъпят в брак – винаги душата говори на душата. В един от животите си К, в женско възплъщение, осиновява малкото момиченце Л, по-късно Л в мъжко възплъщение осиновява малкото момче К.

Във втория пример може да се проследи колко различно се проявяват любовните връзки, съществуващи между субектите Р и Д в продължение на 14 животи, когато се срещат.

Когато Р променя пола си и два пъти се въплъщава в жена, нейният любим субект в първия случай се въплъщава като неин син, във втория – като неин мъж. Когато Д сменя пола си и в течение на 3 живота се въплъщава в мъж, той в третия си живот среща Р, също мъж, и между тях възниква чувство на необикновена взаимна симпатия и дружба. В друго въплъщение Р е свещеник и при него довеждат малко момиченце-сираче (Д) за посвещаване в храма. След кратко време между тях възниква чувство на гореща дружба и свещеникът става неин духовен баща и учител. После идва животът, когато те отново са мъж и жена. В двата следващи живота любовта отново се разгаря в сърцата им, но чувството им се развива при тежки условия. Следва животът, когато Д не среща Р, и едва в новото въплъщение те пак се свързват като мъж и жена.

В сегашния им живот те не са се срещнали, но ако в Плана на Господарите на Кармата е предвидено те да живеят отделно или отново да се свържат, все едно връзките на любовта между душите остават силни и неразривни и няма съмнение, че те пак ще се срещнат в следващите животи – или като съпругеска двойка, или като баща и син, или като приятели. При всички случаи напред те ще се срещат взаимно любещи се, способни да проявяват цялата многостранност на любовта, която се изразява в преданост и саможертва заради любовта, независимо от проводниците, които ще им бъдат отредени от Господарите на Съдбата.

2. Натрупваме съкровища

Целта на многообразния опит от многобройните животи на човека е разкриване на разнообразните страни на нашето съзнание, пълната изява на скритите в нас в потенциално състояние сили, красота и величие, с които Единният Живот е надарил всеки от нас. Индивидуалността на човека се образува векове в течение на неговите многобройни животи, неговите стремежи и способности са резултат от натрупванията на предишните животи.

Новият живот на Земята се дава на човека, за да усъвършенства своята индивидуалност, за да прибави нещо положително в Чашата на натрупванията – в това е смисълът на човешкия живот на Земята и в това е целта на

превъплъщението.

Наблюдаваната разлика в способностите е резултат от по-голямо или по-малко развитие, от по-малка или по-голяма зрялост на човешката индивидуалност. Резките различия в умствените и нравствените дадености, които постоянно се срещат вътре в семейството, се обясняват с това, че умствените и нравствените качества принадлежат на самата индивидуалност.

През духовните странствания човек натрупва своя товар, който пази в съзнанието си. В детската възраст вече се проявяват данни и наклонности, които не могат да се обяснят с никакви други причини, освен с предишните натрупвания. Наследяването за много животи на наблюдения, запазени в дълбините на съзнанието, се нарича сияеща мъдрост.

Така наречената дарба за разпознаване не е дарба, а следствие от труда и опита – разпознаването се придобива с много натрупвания. Въображението е отражение от предишните опити. Човекът е познал много положения и с това е усъвършенствал съждението си.

При някои хора твърде много е развита търпеливостта, докато други абсолютно са лишени от това качество. Причината за това е, че притежателят на търпението го е укрепил в много животи. Търпението се отнася към качествата, които особено трудно се изграждат както в земното, така и във финото съществуване. Ето защо търпеливият човек е труженик с много опит, а нетърпеливият е новак в живота.

Целият опит от предишните животи и знанието им се запазва в Чашата, една за всички въплъщения, която се намира в непреходното тяло, в безсмъртния човек. Само човек с високо духовно развитие може да помни предишните си животи. Само за ученика на Учителя на Мъдростта веднъж настъпва моментът, определен от Учителя, когато за него става достъпно разбирането на много тайни, включително и тайните на предишните му животи.

Всеки човек носи в себе си тайна. Рядко се вдига завесата на миналото в земното съществуване, само преминавайки отвъд пределите на Земята, човек се просветлява в познанието на част от своята тайна. Забележителен е процесът, когато се отваря Чашата на натрупванията: паметта внезапно се озарява и миналото се изправя в своята справедливост – нетленното натрупване може да се окаже истинско съкровище.

Преждевременното знание за въплъщенията е много вредно

за възходящия дух, ето защо те така мъдро са скрити от Природата, която действа винаги и във всичко със закона на Целесъобразността. Често преждевременното знание на своите възплъщения може да спре по-нататъшното издигане, защото може да тласне духа в бездната на отчаянието, в случай на разкриване на някакво предателство в миналото, или пък да засили саомнението – едно от най-спяващите качества. Затова е необходимо да благославяме мъдрата обвивка на тайната, още повече, че в процеса на издигане духът сам сваля тази обвивка, вижда възплъщенията си и техният смисъл му става ясен.

Всъщност не всичко се изтрива от паметта на човека, когато се появява за нов живот на Земята. В първите години от живота си много деца са пълни със спомени от минал живот, а също и от пребиваване между земните животи. Понякога те се опитват да разказват за себе си странни неща, на които не се обръща внимание или към които другите се отнасят като към фантазии.

Някакви спомени от предишни животи имат и възрастните хора. Когато човек е поставен в условия, аналогични на тези, в които е бил веднъж в един от предишните животи, той по асоциация на идеите може да си спомни подходящо събитие от предишния живот, съответстващо на обстановката на сегашния живот. Само че не всички са способни да дадат правилна оценка на такъв спомен.

Човешката еволюция е еволюция на съзнанието. Може да се сравни с еволюцията на човешкото същество с огърлица, всяко мънисто на която е една от физическите прояви, нанизани върху нишката на духа. Но по-близко е да си представим тази еволюция като сложно настройване, в което с всяко ново проявление в земния план се прибавя нов компонент и така, разбира се, променя целия състав.

Редица възплъщения може да се разглеждат като поредица от отделни животи, но по-добре е на смяната на възплъщенията да се гледа като на един живот. Промеждутъците между възплъщенията може да наречем сън или дъно. В миналото може би това е сън, в бъдещето може да бъде ден – това зависи от успехите на еволюцията.

„Ние няма да умрем, но ще се изменим“ – как по-ясно да опишем за вечния живот? Неумиращ човек! Фениксът, който се възражда от пепелта, е завещан от древността.

Животът не прекъсва. Разбирайки това, отношението към земното съществуване съвършено се променя. Като знаем

цялата неотменимост и вечност на живота, тази ценност може да бъде поставена върху везните.

Само с познанието за краткостта на тукашния път може да се разбере величието на Безкрайността и да се научим да усъвършенстваме духа. Само разбирането за единството на пътя кара хората да живеят с красотата и да умират като пътници, продължаващи своето странстване.

Безпощадната участ на съдбата се превръща в зов на космическия живот.

Шесто предание: Закон за космическата справедливост

а. Загадка на Съдбата

Казват, че от съдбата си не можеш да избягаш...

Кой се разпорежда със съдбата на Човека? Кой дава на едни хора щастие, а на други – страдание – понякога за цял живот? Защо едни са родени с късмет и всичко в живота им върви, а други са маркототевци и все не им върви? Защо едни са здрави и красиви, а други са инвалиди и безобразни по рождение? Защо е това неравенство в късмета, този произвол в щастието и нещастieto?

Като наблюдаваме живота, стигаме до извода, че в света няма справедливост, защото навсякъде виждаме как страдат добрите хора, а недостойните се наслаждават на живота. Често се говори за „незаслужено“ щастие и страдание. Но нима в космоса, където всичко е толкова хармонично, целесъобразно и закономерно, нима в този Космос цари произвол и случайност, когато става въпрос за живота на човека? Вроденото чувство за справедливост в човека протестира и въстава срещу тази явна несправедливост в живота на хората.

Легендите на Изтока разказват, че за несправедливост в даровете на Съдбата говорят тези, които взимат предвид само един човешки живот. Легендите твърдят, че не трябва да правим извод за случайността и произвола в Космоса само по един откъс от вечния живот на човека, само по последното му възплъщение. Те говорят, че всичко ще бъде разбираемо, че всичко ще си дойде на място, ако проследим живота на човека в миналото му, ако разгледаме по-рано преживените от него животи. Твърди се, че сегашният ни живот е точен резултат от нашите предишни животи.

Тъй като нашето незнание затъмнява погледа ни относно миналото, събитията ни изглеждат сякаш дошли от нищото, сякаш случайни, но това е илюзия – и тя съществува заради недостига на нашето знание. Хората, непознати с космическите закони, не виждат от какви причини произлизат жизнените събития, а резултата от неизвестните им закони смятат за добра или лоша „съдба“.

Много животи човек е изживял на Земята и в тях той е мислил, желал, действал – ту добре, ту лошо. Той е създавал сили, които са помагали или задържали както неговото развитие, така и развитието на другите. Всеки от нас, който идва в този живот, идва от далечното минало, което обхваща много животи, и когато ние се заемем отново с нашата земна задача, донасяме със себе си нашата съдба – такава, каквато ние сами сме създали. Легендите настояват, че в света няма случайност, че всичко, което се случва, е свързано с предишна причина, че светът, в който живеем, все пак е свят на закона, справедливостта и реда!

б. Каквото посееш, това и ще пожънеш

Да, малка земна справедливост няма. Но затова съществува голяма Космическа Справедливост.

Тази Космическа Справедливост се осъществява от закона за причините и следствията – Законът на Кармата.

Това е безпогрешен закон на Възмездие, който гласи „Каквото посееш, това и ще пожънеш.“ Съгласно този закон страдащият в живота и този, който му се наслаждава, еднакво жънат плодовете на това, което са посели. Ако човек живее щастлив живот, то той го е заслужил с предишния си добър живот, а ако води недостоен живот, той си подготвя бъдещо страдание.

Космическата справедливост раздава на всеки според делата му и има обратна сила: за доброто с добро и за злото със зло. Космическият закон дава това възмездие на хората за постъпките им. „Око за око и зъб за зъб“, „каквото повикало, такова се обадило“, „каквото си надrobiш, това и ще сърбаш“, „не режи клона, на който седиш“ – тези народни мъдрости се отнасят за Закона на Кармата.

Съдбата на човека се гради от делата му, според които Законът на Кармата проявява съответните резултати. Следствията от постъпките, думите, желанията и мислите на човека неизбежно се връщат при него – или като наказание и

страдание, или като щастие и радост. Кармата е рожба на човека, целият му живот е резултат от неговата карма.

Следователно човек изключително сам твори съдбата си.

Когато човек вика „защо“, той не мисли нито за миналото, нито за бъдещето. Той роптае срещу съдбата си, но забравя, че сам наказва себе си със сурово наказание. Човек не трябва да обвинява небесата и Съдбата за явната несправедливост, царстваща сред човечеството – той сам за себе си е спасител или разрушител.

в. Ако имаш дългове, плащай ги

Легендата говори, че нищо не отминава безследно – всяка постъпка на човека, всяка дума, всяко негово желание и даже всяка мисъл се запечатват автоматично върху невидими (за нас) скрижали. Всичко се вписва в „Книгата на Живота“ на човека и за всичко по-рано или по-късно трябва да отговаряш.

По този начин нищо не може да засегне човека, ако той сам не го е заслужил, и недостигът на паметта и знанието от негова страна не може да попречи на изпълнението на закона.

В никакъв случай човек не може да пострада, ако не го е заслужил. Не отвън идва това, което е прието да се смята за Карма – този, който вреди, вреди преди всичко на самия себе си. Откъде има толкова нещастници? – те са превъплътили се предатели, крадци, убийци. Обикновено те имат стари дългове – и трябва да си ги платят.

Един мъдър философ, продаден в робство, възкликнал: „Благодаря! Очевидно ще мога да платя старите дългове.“ Един император, наречен Златния, се ужасявал така: „Разкошът ме преследва, кога ще мога да си платя дълговете?“ – така мъдрите хора са мислили за най-скоро връщане на дълговете си, те са разбирали, че миналите им животи сигурно не са били проживени без дългове.

Често леката карма е тежко изпитание, защото е изключително рядко сред благополучието човек да се издигне на следващото стъпало на духовно съвършенство. По-добре е да плащаш, отколкото да получаващ, защото всяко плащане слага край на миналото, докато получаването може отново да те свърже с него.

Човек може да върви по своя път така, както той намира за необходимо. Който е тръгнал по правилен път, ще стигне до целта, всяко кривване ще го отдалечи от правия път. Който пътник се заблуди в гъсталаци, на него му се налага да

преодолява много препятствия. Излишното самочувствие и недостатъчните знания поражат много грешки, за които трябва да се плаща. След всяка грешка неизбежно ще последва страдание дотогава, докато човек разбере, че не трябва да нарушава космическите закони. Страданието е главният учител на човечеството.

Човек, който не знае космическите закони, не ги спазва, насочван от егоистични подбуди, извършва постъпки, които му причиняват страдания. Така незнанието на космическите закони за човека е източник на постоянни страдания. И докато не знае тези закони и ги нарушава, той ще страда, защото ще създава лошата си карма.

Като наблюдаваме живота на хората в целия свят, няма да звучи пресилено, ако кажем, че в мнозинството от тези животи има повече „лоша“, отколкото „добра“. Карма, т.е. като цяло има повече изнурителен труд и печал, отколкото щастлива дейност и радост. На съвременното ниво на човешката еволюция, в запаса на събраните от всички ни сили има повече страдания, отколкото удовлетворение и радост. Нашият лош баланс превишава добрия, защото в миналите ни животи ние не сме искали да се ръководим от мъдростта, предпочели сме да водим егоистичен живот, без да се грижим за това, вредим ли на някого с нашия егоизъм.

Кармата се създава не само от всеки човек поотделно, но и от различен род колективи. Като създава кармата си, човек при това свързва себе си с други хора, оставайки член на различни групи: семейна, национална, расова. Като член на тези групи, той участва в кармата на всеки колектив. Затова освен своята индивидуална карма, човек може да има семейна, групова, партийна, народна, държавна, общочовешка карма.

Груповата карма се образува от действията и стремежите за достигането на някаква цел от семейство, общество, определена класа, партия и т. н. Всички, взели участие в образуването на подобен род карма, трябва да се срещнат не само с противниците си, на които са причинили някаква вреда, но и между себе си, за да разплетат онези възли, които някога са били завързани също от тях. Кармата на големите колективи като народ и държава тласка народите в такива колективни бедствия като войната.

2. Пътища на създаване на Кармата

Известна част от Кармата, която човек създава с текущия си

живот, се погасява в същия живот.

Останалата част се отлага за времето, когато ще бъдат създадени условия за нейното погасяване. Така че според времето на изпълнение кармата бива:

Зряла – това е част от общото количество на изживяната карма, която е определена от Господарите на Кармата да се изживее в текущия живот и затова тя е неизбежна.

Натрупана – това е кармата, която по различни причини не е могла да бъде нито изживяна, нито погасена, защото изисква за погасяването си особени условия – тази карма винаги може да се променя.

Зараждаща се – това е кармата, която ние създаваме с постъпките, мислите и желанията си в продължение на текущия живот – това е посев за бъдещето.

Има несъвместими видове карма, които не могат да бъдат изживени в едно и също тяло, а изискват различни физически тела за своето проявление. Понякога се образуват задължения по отношение на някои хора, които трябва за това отново да се срещнат. Понякога кармата трябва да се осъществява сред определен народ или определено обществено положение, защото някога е била поставена основа за подобен род карма.

Затова за всяка душа при нейното възплъщение се прави щателно нагаждане на условията за живот. Това се извършва от Господарите на Кармата – тези невидими Разумни същества, които управляват Великия закон на Космическата Справедливост. В плана на Логос те действат като разпределители на Кармата.

С всемогъща мъдрост Господарите на Кармата избират и съединяват различни части от Кармата на човека, за да се образува общият план на дадения му живот. Те не награждават и не наказват. Те само приспособяват собствените сили на човека, идващи от миналото, така че неговата карма да съдейства за движението му напред в еволюцията. Каквото и да дадат Господарите на Кармата – радост или мъка, благополучие или нещастие, те имат предвид само истинската цел на човека, която на сегашния му стадий се състои не в това да бъде щастлив или нещастен, а да прогресира по линията, начертана от Плана на еволюцията.

Така Господарите на Кармата разпределят човешката карма. С безкрайно състрадание и с безкрайна мъдрост, но без да отстъпват нито крачка от справедливостта, те строят за една душа тяло, подходящо за гений, а за друга – тяло като дърво. И

не е тяхна работа да се грижат за щастието или нещастieto на човека, за добрия му или лошия му характер. Тяхната единствена грижа е да заведат човек с една крачка напред по пътя на еволюцията. Съдействия и затруднения, радости и мъки, възможности и лишения – това са тухлите, които подготвя Егото за временната му обител. Господарите на Кармата не прибавят и не отнемат нищо. Те само разпределят силите, сътворени от душата, така че крайната цел на човека да бъде достигната възможно по-скоро в периода на преминаване от него на цикъла от раждания и смърти.

Създавайки кармата, ние имаме работа със силата и нейните последствия. Тази сила принадлежи или на Плътния свят на действието, или на Финия свят на желанията, или на Огнения свят на мисълта.

Ние използваме всичките три вида сила. Като се стремим, мечтаем, мислим, желаем, действаме – ние задвижваме силите и на трите свята. С всяка постъпка, с всяко желание и мисъл човек променя своето отношение към Космоса и отношението на Космоса към себе си.

Всъщност цялата карма започва в мисълта на човека. Кармата се създава, натежава и олеква главно чрез мислите. Мисълта е най-могъщият фактор в създаването на кармата. Именно нашите подбуди и мисли творят кармата, а постъпките са второстепенни фактори. Мотивът е много по-важен от самата постъпка. Затова хората съставят голямата карма не с външния, а с вътрешния си живот. Вътрешният живот влияе на кармата сто пъти повече. Всяко престъпление е само малка част от вътрешната подготовка, която често бива много продължителна.

д. Как да живеем, за да бъдем идеални?

Ако Законът на Кармата е Закон за Възмездие, то трябва ли да поемаме върху себе си изпълнението на това възмездие? Легендата предупреждава, че самият човек няма право да поема върху себе си изпълнението на Закона на Кармата, защото този закон е неотменим сам по себе си. Човек не трябва да отмъщава за причинената му несправедливост – това ръководи Висшият Съд – Законът на Кармата. Думите „Мне отмъщение, и Я въздам“ се отнасят за Закона на Космическата Справедливост.

А кой от нас може да знае, че полученият от нас удар не е заслужен обратен удар на Кармата? Като връщаме този удар с мъст в сърцето, ние с това не само не изчерпваме кармата си, но

я продължаваме и даже я усилваме в неблагоприятна за нас посока. Затова ние трябва да прощаваме на нашите лични врагове – иначе няма да излезем от омагьосания кръг на Кармата.

Легендата говори, че унищожаването на земния враг чрез убийство е създаване на силен враг във Финия свят. Древните казвали на врага - „ако убиеш, толкова по-зле за тебе: на Небето битката е по-удобна и там ще те сразя". Така древните по своему са изразявали вечността на живота и неотменимостта на Кармата.

Но ние сме длъжни да се противопоставяме на злото, посочва легендата. Противопоставянето на злото е необходимо условие за еволюцията. Има много начини да противостоиш на злото, без да усилваш кармата си – преди всичко със силите на духа.

Отпор на врага, нанесен без злоба в сърцето, по същество е стократно по-мошен. Дълг на всяко духовно развито съзнание е винаги да бъде на стража и според силите си да пресича злото.

Човек е призван за световно строителство сред хаоса и трябва да възпитава в себе си мъжество на вечен страж и участник в космическата битка, непрестанно кипяща около него. Ако не иска да го залее вълните на хаоса, той трябва винаги да бъде готов да противостои на всеки закон. Ние не можем да станем непротивленци на злото, без да станем в същото време предатели на цялото човечество.

Според това как човек изживява живота си, кармата се погасява. Но в същото време се създава нова карма и качествата на тази нова карма ще бъдат в зависимост от мъдростта на човека.

Ако страданията му го научат на безропотност и симпатия, ако неговите мъки и тревоги го подтикнат да поправи сторените грешки, ако заплати космическите си дългове разумно – в такъв случай новата му карма ще бъде добра, а не лоша. Но ако той се ожесточи и в резултат на това причини беди на другите – в такъв случай неговата карма ще бъде лоша.

Човек, угнетен от всевъзможни мъки и нещастия, не трябва да роптае срещу ближните си и срещу липсата на справедливост, тъй като същността на неговите затруднения е резултат от минали негови грешки и прегрешения. Трябва да ги приеме храбро, с покорност и смирение, и с това отношение ще отстрани от себе си много тревоги и мъчения, с които незнаещите Закона още повече усилват бедите на своя живот.

Бъдещето на човека зависи от собствените му усилия и същият Закон, който му носи страдание, ще му донесе със същата неизбежност радост, ако той посее добри семена.

Човек сам прави кармата си, като създава в еднаква степен както своите способности, така и ограниченията си. И като действа с тези, създадени от него самия, способности и се сблъсква с предизвиканите от него самия ограничения – в негова власт е да засили или да намали способностите си, да разшири или да стесни ограниченията си. Веригите, които го свързват, са изковани от него самия и той може или да ги разкъса, или да ги стегне още по-силно. По този начин всички ние сме господари на нашето утре, колкото и да сме притиснати от резултатите на нашия вчерашен ден.

Нерушимостта и неизменността на Космическите Закони е необходимо условие за точен успех и за ясно предвиждане на своето бъдеще. Човек може да стане господар на съдбата си само затова, защото той живее в света, управляван от Закона, където знанието може да даде на човека проникновение в дейността на душата и сила да насочва бъдещето, да гради и личния си характер и бъдещите условия на живота си. И тогава знанието на Закона на Кармата става за него сила, която поддържа, издига и вдъхновява.

Обикновено мнозинството от нас, изплащайки кармичните дългове, създават за себе си смесена нова карма, която свързва доброто с лошото, но у по-мъдрия от нас ще има по-голямо количество добро, отколкото лошо. Всъщност докато човек не се отнесе съзнателно към Плана на Еволюцията, за него не може да има големи промени от един живот в друг. Подемите и спадовете на удачната и неудачната съдба, мъките и радостите се редуват в животите, които изживяваме. И само когато човек определено решава да следва Плана на Логос, да живее не за себе си, а за събратята си – тогава започва да се ускорява еволюцията му. Тогава прогресът му става бърз, като се увеличава сякаш в геометрична прогресия.

Ние не трябва да си въобразяваме, че „съдбата“, избрана за индивида, не се поддава на промяна. Човек може да измени съдбата си, като реагира на обстоятелствата по необичаен начин.

С неудържим устрем напред, към съвършенството, човек може да изпревари кармата си и тя няма да го настигне. Спрелият в своето развитие получава обилен дъжд от карма. Когато човек в стремежа си към съвършенство развива

духовните си сили, като ги насочва в полза на еволюцията и за благо на ближния, той не само погасява цялата си карма, но облекчава от последствията на лошата карма цялото човечество.

По силата на закона за свободната воля силите на Светлината не навлизат в човешките карми. Но подчинявайки се на друг велик космически закон -Закона за Жертвата, - те често поемат върху себе си кармата на човешките грешки, заблуди и престъпления, освобождават човечеството от тежестите на неговите кармични последствия. Те са като Христос онези Изкупители, които от време на време се появяват в света, за да дадат необходимия тласък за еволюцията на човечеството на планетата.

Седмо предание: Боговете са дошли от Венера

Това се случило отдавна, невъобразимо отдавна. С хилядолетия се измерват крачките на нашата млада история. А какво значи „отдавна“ в космически мащаб? Космическите крачки се изчисляват с милиони земни години...

И така, преди 18 милиона години... това е била зората на зараждането на физическото човечество. Тогава в нашата Слънчева система станало събитие наистина с космическо значение – Боговете слезли от небесата на Земята.

Какво са боговете? Нима в природата има нещо по-високо от човека? Човекът знае много неща, стоящи по-ниско от него: първо животното, после растението, още по-ниско камъкът. А може би има и по-високо?

Камъкът преминава в растение. Растението става животно. Животното се развива в човек. А човекът – може би следващото стъпало е божественото същество?

В Космоса няма нищо завършено. Всичко се изменя – развива и усъвършенства. И ние вече знаем, че Космосът е безкраен. Може би в космическия размах всичко е възможно?

Слушай легендата. Тя разказва за това какво се е случило тогава. Нито един човек не видял как дошли на Земята Божествените Същества. Но легендата знае – тя знае от тях самите, които се наричат Кумари.

Както човекът не е последното стъпало във веригата от същества, така също Земята на хората не е висшата планета в Слънчевата система. Съществуват свръхчовешки планети –

Венера, Юпитер... Изпреварили нашата Земя с цяло стъпало. Седем Велики Духове, Седем Кумари дошли тогава от Венера.

Помниш ли сказанието за това как Космосът е бил създаден от Йерархията на Строителите? Вселената също така се управлява от Великата Йерархия на Творческите Сили на Космоса. Принципът на Йерархията е заложен във всички космически проявления – той е вечният и неизменен закон на мирозданието. Множеството господари с различна степен на власт и могъщество участват в управлението на Космоса.

Йерархията не е принуждение, тя е закон на мирозданието. Цялата Вселена е проникната от принципа на Йерархията. Подчинението на низшия спрямо висшия лежи в основата на Космоса. Затова човечеството, като част от Космоса, не може да се откъсне от този принцип.

Съществува единна верига на Йерархията на Светлината, като продължава в Безкрайността. Всички истински носители на Светлината, които се появяват и пребивават и сега още на нашата Земя, са нейни звена. Братята на човечеството работят с космическите енергии, в съответствие с всички течения на светлината.

Кои са те, тези Господари, наричани велики Бели Братя? Всички Те са били някога хора – в други светове, в предишните Манвантари. Те са бивши хора, издигнали се до богове. Няма богове, които да не са били някога хора.

Всяко същество трябва да си извоюва правото да стане богоподобно чрез личен опит. Всички Господари са били длъжни да преминат през човешката степен. В продължение на много животи те са изминали трудната пътека на човешката еволюция. Само по този път се създават Водачите на Човечеството.

Ако не преминат през земните страдания, те не могат да откликнат на човешките страдания. Ако не познават потта от труда, Те няма да могат да ръководят хората в работата им. Самоотверженост, милосърдие, състрадание, мъжество – всичко това се кове в живота. Нищо отвлечено не може да съставя силата на духа.

Всеки господар е длъжен да премине човешката еволюция, за да стане по-късно начело на една или друга планета. Махатми – това са велики души, завършили земния си път. Това значи, че са достигнали нирвана, висшето стъпало на Битието. И са се отказали от нея заради утвърждаването на човешката еволюция.

Те са дошли на нашата планета, когато човечеството се е намирало в детския стадий. Те са дошли да помогнат на човечеството по пътя му от зверочовек към богочовек. Те са дошли, за да осъществят плана на Логос на Земята.

Защото разцветът и упадъкът на цивилизациите не е механичен процес. Народите се появяват и изчезват в съответствие с Божествения План. От самото начало на съществуване на човечеството Логос е предначертал какви раси и народи и какви подходящи за тях религии и науки ще се появят една след друга на Земята. Изпълнител на Неговата Воля на нашата планета е Великото Бяло Братство, което осъществява неговия план.

Случайността не може да ръководи прогреса на човечеството. Светът се управлява от Космически разум, венецът на Космическия разум е Колективният разум на Йерархията на Светлината. Великите братя посочват всички избрани пътища за прогреса. Те са двигателите на еволюцията. Тяхното творчество векове наред води човечеството.

Йерархията на Светлината, донесла Светлината в зората на човечеството, продължава да го носи в продължение на целия бавен процес на еволюцията. Великите Кумари са дошли на Земята за ускоряване еволюцията на човечеството. Без да се намесват насилствено в нашата карма, те ни дават еволюционна посока. Нежеланието на хората постоянно пречи на дейността им, но тъй като не могат да насилват човешката воля, Те действат с безгранично търпение, като вдъхновяват и насочват всичко и всички и наблюдават човечеството с безкрайна любов.

В продължение на еони те непрекъснато се появяват във всички повратни моменти в историята на нашата планета, на прага на всички раси и всички велики събития. Те се въплъщават във всички раси и народности като основатели на религии и философии, като Велики Мъдреци и Наставници на народите. Те приемат земната обвивка, за да могат всеки път да дават нов тласък на съзнанието на човека. На всички пътища на човечеството са тези Ръководители, тези Огнени пазители на Светлината.

От тях идва цялата насоченост на мисълта. Те дават на човечеството основа на съзнанието и ръководят ръста му. Те тласкат съзнанието на човечеството към разбиране на космическите закони. Те насищат съзнанието на хората с Единна Истина, донесена от тях под знака на различни философии и религии, съответстващи на времето.

Всички Велики Учения, всички религии, всички философии произлизат от Единен Източник. В Нерушимата Твърдина се пази Неизчерпаемата Чаша на мъдростта. Вековните пазители знаят кога и колко капки са нужни да се излеят от нея, за да се измие съзнанието на човечеството. Винаги във всички времена на света се е давала онази част от Истината, която човечеството е могло да възприеме.

Човечеството е черпело своята мощ не от самото себе си, а от великата Йерархия. На нея ние дължим всичко най-ценно, най-високо, най-насъщно. Ако не е голямата саможертва на тези Велики Духове и ако не са усилията на техните ученици и близки, то нашето човечество и сега би се намирало на стадия на пещерните жители. Без това водачество човешката еволюция не само би се забавила с милиони години, но би стигнала неведнъж до пълно крушение.

В цялата история на човечеството може да се види осъзнаването на висшия Дух, Светия Дух на Утешителя и множество други названия. Свидетелство от всички векове и народи! Не може да греши цялото човечество! Под различни названия хората усещали същото това висше и прекрасно начало.

Може да се намерят най-разнообразни признаци на великата действителност, запазени от народите. Това не е користо внушение, а осъзнаване на истината. За Ангелите Хранители са знаели всички народи и са пазили преданията цели хилядолетия. Всички учения са знаели за Мощните покровители на човечеството, които предвождали народите.

Съществува Твърдина на Знанието и Любовта. Съществува Братството на Махатмите, тези по-големи Братя на човечеството, посветили се на великото знание в името на общото благо, следящи еволюцията на света. Всички велики открития, всички велики идеи неизменно са произлезли и произлизат от този Източник на Знание и Светлина. Този маяк на човечеството съществува не в заоблачните сфери, а на нашата Земя.

*Има сред самотните мечти една
по-самотна от всички на света...
Има сред заветните страни страна
по-далечна от самите тях...*

*В радостния миг с неземна пълнота
таз мечта гори като зора...*

*щастлив е тоз, в чия съдба
Тъмната идва с ласка на звезда.*

Ю. Балтрушайтис

книга втора

СЪВРЕМЕННИ ЛЕГЕНДИ

III. СЕДЕМ СКАЗАНИЯ ЗА КРАЯ НА ТЪМНАТА ЕПОХА

*Сътворени от великите Души на Изтока
В наше време,
Между две световни катастрофи,
Родени от безумието човешко.
Нека няма трета*

1. Планетата Земя е болна: Сказание за човешкото безумие

В космическото шествие на времето преминават десетки и стотици хилядолетия, а след тях и милиони години. И животът на далечните времена става легенда. Далечното минало на човечеството е станало за нас легенда.

А бъдещето? Колкото е безкрайно миналото, толкова и бъдещето. Какво знаем за него? И далечното бъдеще за нас също е легенда.

Така между две легендарни безкрайности на минало и бъдеще ние преминаваме през краткия миг на настоящето. След известно време и това наше „разумно“ и „рационално“ настояще ще се превърне в „архаично“ и „примитивно“ минало и също ще стане легенда... А отдалече много неща изглеждат не такива, каквито са изглеждали отблизо. И очевидността на настоящето става миражна пред строгите величествени контури на космическата действителност.

Нека погледнем на нас, на нашия съвременен живот през погледа на далечното бъдеще – през погледа на легендата. Нали по отношение на това далечно бъдеще сега ние живеем в „далечното минало“. Да осмислим настоящето от гледна точка на Вечността и безкрайността. Да намерим мястото си във

великата Космическа Действителност, недеформирана от миража на очевидността. Да послушаме какво говори за нашето време далечното бъдеще с езика на Йерархията – езикът на легендата.

... Хората на така наречения двадесети век се гордеели с постиженията си. Те били горди с цивилизацията си, забравяйки, че някога цивилизацията на Атлантида е била не по-малко великолепа, но е загинала без остатък заради човешката неразумност. Да, много неща са били забравени в онази високомерна епоха. Може би даже нарочно – кой знае...

Хората от края на тъмния век – Кали Юги – не искали да знаят, че в Космоса няма нищо случайно. Те не искали да знаят, че в зората на космическото проявление на Вселената Логос е разработил плана за еволюцията на космоса за цялата Манвантара. И че планът на Логос за хората на нашата планета се състои в развитие на съзнанието – от животинското тъмно съзнание в началото на човешкия път до светлото божествено съзнание в края му.

И затова хората от онова време съвсем не се грижили за качеството на своето съзнание – и така то много изостанало от нивото, набелязано от плана на еволюцията. Основните свойства на човешкото съзнание почти не се изменили в продължение на последните хилядолетия. Умът отишъл напред, създал чудеса на техниката, а сърцето на човека застинало на нивото на каменната ера – то останало каменно.

Този век е наречен от съвременниците век на достиженията на науката и техниката. Направил ли той човечеството щастливо? Започнали ли тогава хората да се обичат един друг повече, отколкото в „примитивните“ епохи? Не, ускоряването на механичните открития не облагородило живота. Но затова пък с помощта на науката и техниката хората усъвършенствали начините за братоубийство – механизирали ги, автоматизирали ги и ги направили наистина масови.

Хората от онова време загубили възможността да мислят за основите на живота. През толкова епохи повечето души се стремели към проява на бита, а не на Битието. Най-висшите истини не предизвиквали внимание, а множество празни и нищожни съображения занимавали човешкото съзнание. Нищожното засенчило голямото.

Като забравил за основите, човекът от епохата на науката и техниката забравил за своето предназначение. Лишил се от пътища за усъвършенстване. Отдръпнал се от истинско

съзercание на света. Унищожил всички висши стремежи. Отхвърлил етиката на духа и се затворил в духовна неподвижност. И шумът на машините окончателно заглушил гласа на духа и последния вопъл на човешкото сърце.

Хората пренебрегнали космическите закони. Човечеството се откъснало от висшата воля. Разделило се с висшето Съзнание. От противодействието на Йерархията се зародило голямото зло.

Религиите от периода в края на Кали Юги се изродили. Вместо полза те започнали да носят вреда.

Служителите на култовете извратили Великите Истини, предадени от Основателите на религиите. Три столетия след заминаването на Буда Учението се напълнило с религиозни спорове. Не минал и век, откакто християнството проявило крайна нетърпимост. Религиозните спорове унищожили смисъла на ученията. И жреците и брамините, и свещенослужителите – всички изкривявали космическото предназначение.

Суеверните последователи, вместо да се устремят към общото благо, започнали да ограждат Заветите с отрицания. Получила се пагубна формула: „нашата вяра е най-добрата” или „ние сме верни, а те всички са неверници”. Оттук имало само една крачка до кръстоносните походи, до инквизицията и до кървавите морета в името на тези, които осъждали убийствата.

И хората се отдръпнали от извратените религии. Отдали се на безбожието. Проникнали се от така наречения „научен мироглед”. Но и младата наука от онова време не ги научила как да живеят. Не предпазила от братоубийствени войни и не унищожила човеконенавистта.

Материалната наука започнала да отрича всичко невидимо с просто око. Невежи започнали да твърдят оскърбителни неща за всичко, което било недостижимо за тях. Науката си позволила да бъде тъпо ограничавана и да отговаря за това, което не знае. Така лъженауката слагала препятствия пред познанието на Мирозданието. Антагонизмът на учените затормозявал еволюцията. Тя абсолютно се изключва там, където не се признава възможността за познаване на безкрайното.

Точно по времето на религиозните войни и гонения смелите и прозорливи откриватели трябвало да се крият както алхимиците от инквизицията. Та същността на инквизицията е преследване на необикновеното. Тъмните инквизитори от

средните векове се мъчели да затворят Вселената в затвора на неподвижността. Различни страни на двадесети век също се намирили под натиска на инквизицията.

Да, нетърпимостта е зло. Нетърпимостта не може да бъде добра. Тя непременно съдържа в себе си и лъжа, тъй като скрива истината. Човек, който твърди, че служейки на своя идеал, унищожава всички други, които не съвпадат с него, е разрушител на основите на еволюцията.

И животът на планетата по онова време се разделил чрез безброй граници. Ненавистта между хората взела необичайни размери. Враждата на старите родове била детска игра в сравнение с тогавашната злоба. „Веът на науката и техниката” станал период на постоянни войни. Много различни били тези войни, но имали един принцип – вражда навсякъде и във всичко. Човеконенавистта достигнала до начини за тотално унищожаване. Лъжа и тъмнина изпълнили края на Кали Юги.

Не е възможно обаче да живееш в злоба, без да отровиш съзнанието си. Хората с гадното си и злобно мислене отравяли всичко наоколо и го превръщали в хаос. Мислещите жители на планетата не искали да знаят за никаква отговорност. Нали се предполагало, че те са венецът на планетата. Но във венеца вместо скъпоценни камъни се оказали въглени – и вредата била в планетарен мащаб.

Мисленето било толкова отровено с отровата на сомнението и злобата, че се нарушило цялото космическо равновесие. Всяка проява на живот била изпълнена с отрова, създадена от човешката среда. Последствията от човешките действия като газове отравяли Земята. Самопроизводството на отрова било такова, че се равнявало на убийство или самоубийство.

Еманациите на човешките действия напоили земната кора. Наситили я кристалите на мрака в човешката мисъл. Слоевете, които създавало човечеството, обкръжавайки с тях планетата, ставали все по-плътни. Атмосферата на Земята образувала нещо като кора, нашарена с тъмни петна. Тази трайна сфера притиснала Земята като в менгеме. Тя оказала съпротивление, по-силно от камъка. Като знаем колко се нуждаят световите от хранване с високи енергии, можем да си представим последствията от такава изолация.

Лъчите на планетите не могли да проникват през замърсената аура на Земята, задушавашите газове от натрупванията на низшите слоеве на Финия свят отрязали

планетата от световете, които могли да ѝ помогнат. Земните сфери, заразени със задушавачи газове, не могли да пропускат огнените токове. С действията си човечеството забранило на космическите сили да влизат в орбитата на планетата. Когато духът на човечеството се намира в стадия на отрицанието, силите на Космоса не могат да се проявят. Висшите излъчвания тогава не достигали до Земята. Обособяването на човечеството унищожило проводниците на Висшите сфери.

Не било възможно това състояние на света да се смята за нормално.

Планетата била болна. Лесно е да си представим, че планетното тяло може да боледува както всеки друг организъм. Как е могла да се нарече тази болест на планетата? Най-добре треска вследствие на отравяне. Състоянието на Земята изисквало нечуван лекар.

Ние, Братята на човечеството, постоянно напомняме за опасността, която произлиза от несъизмеримостта и нецелесъобразността на човешкото поведение. Всеки наш съвет е даван много пъти, но животът на хората не се изменил. Преди бедствията на световните войни са били правени много предупреждения. Даже много прозорливи хора ги забелязвали, но безумието заслепило мнозинството. По същия начин човечеството е било призовавано и в дните преди края на Атлантида.

За съжаление, онова време напълно съответствало на последното време на Атлантида. Същите войни, същите предателства и духовно подивяване. Атлантите също владеели въздухоплаването: те използвали мощни енергии, усъвършенствали се в убийствени оръдия. В двадесетия век се гордеели с трохите на цивилизацията – точно така атлантите умеели да прелитат над планетата, за да могат по-бързо взаимно да се излъжат. Те също въставали срещу Йерархията и се задушавали от собствения си егоизъм. Нарушавали равновесието на подземните сили и с общи усилия създали катастрофата.

Хората от края на Кали Юги си съставили жестока карма, без да помислят за същността на творението си. Светът се покрил с язвите на човешките пороци и плодове. Светът се потопил в последствията, породени от човешките действия. Газовете, образувани от духовния задух на човешките творения, задръстили пространството и обвили планетата в мрак. Земните и подземни слоеве се наситили с явления, създадени от

злодеянията на човечеството. Човешките деяния довели човека до неговата участ.

Не може безнаказано да се убиват милиони хора и да не си отредиш най-тежка карма. Даже ако тази карма не бъде лична, толкова по-зле, ако тя утежнява кармата на страните и на цялата планета. Хората решили да изпълнят Финия свят с множества, които дошли не навреме. Не може да изпълниш низшите слоеве на финия свят с ужасите на несвършената карма. Не може да се мисли, че това не се отразява върху състоянието на планетата. Никой тогава не помислил какви последствия ще се появят за самия него.

При всяка болест е необходимо да се изучават симптомите ѝ. Така ние обръщаме внимание на човечеството към много космически знаци. Планетата е била много болна.

Какво се случило тогава? С какво свършила болестта на планетата Земя? С оздравяване или с катастрофа? Не за всичко може да се говори. Да спрем за малко. Да се върнем в настоящето и да погледнем по-внимателно това, което става. Също през погледа на Йерархията.

Всеки ден се усилва напрежението сред хората и Природата. Природата е болна от хорските безумия. Гърчовете на планетата стават все по-чести. Вече може да се види как са нарушени хармоничните вибрации и планетата се тресе в пристъпи на горещини и студ. Вече няколко десетки години Земята се намира в непрестанно трептене. Според нарастване вълните на трептене на Земята можем да се замислим и да бъдем нащрек – всичко ли е наред?

Земетресения, изригвания, бури, мъгли, понижаване на водното равнище, нарушения на климата, болести, обедняване, войни, въстания, неверие, предателства – какви още признаци на страшното време, което очаква човечеството?! Не са нужни пророци, всеки може да каже, че не са се струпвали никога толкова страшни предвестници на разложението на Земята. Но глухите не могат да чуят.

Вие вече виждате как от един ураган загиват хиляди хора. Появата на зловещи бури – нима те не карат човечеството да се замисли откъде е тази неуравновесеност, че не само ураганите и земетресенията, но и наводненията могат да достигнат огромни размери? Милиони хора вече са загинали. Но съзнанието продължава да се влошава. Справедливо би било да се попита човечеството на колко десетки милиона жертви оценява промяната на съзнанието?

Много пъти ние посочвахме загубата на равновесие в условията на Земята. Ако хората не обърнат внимание на тези растящи смени на небивал студ и горещина, вероятно скоро ще им се случи да изпитат огнени въстания. Действията на човечеството предизвикват подземните огньовете на повърхността на планетата. Огнените енергии действат затворени. Идва момент, когато те или ще се приложат разумно, или ще се излеят в огнени болести или космически катаклизми. Хората не мислят, че огнените енергии ще залееят планетата като естествено следствие от Закона на Природата.

Нарушаването на равновесието на планетата ще предизвика много демонстрации. Могат да се видят новите небесни тела, но и самата химическа същност на Светилата може да се измени и да подежда поразяващо върху обитателите на Земята. И така, когато хората се утешат с базари и панаири, вече се подготвят страшни събития. Събуждат се големи вулкани, огънят търси изход: хората знаят за това и не жертват нито една своя привычка.

На прага на смяната на Кали Юга ние всички сме длъжни да разберем, че е възможно най-светло бъдеще, но единствено човешкото зло пречи на настъпването на Светла Епоха. На хората се дава пълна възможност да влязат в епоха на големи открития. Но ако свободната воля ги задържи в движението напред, те могат да създадат катастрофа с всякакви размери. Злата воля може да подтикне народите към планетни катаклизми.

Историята на Земята може да завърши с гигантски катаклизъм.

Към това са насочени усилията на врага на човешкия род – Луцифер.

2. Цар на тъматата: Легенда за Луцифер

Защо човечеството е дошло до такова мрачно състояние? Защо нашата планета се оказва пред прага на гибелта? Нима хората са толкова лоши сами по себе си? Нима злото се корени в природата на човека?

Легендата твърди, че за това е виновен също и господарят на Земята – Луцифер. Да послушаме какво разказва легендата.

Много отдавна в зората на човечеството на нашата Земя дошли Високите духове. Тези Божествени Същества дошли, за да ускорят еволюцията на планетата и нейното човечество.

Заедно с тях на нашата планета дошъл и Луцифер. Той също отначало участвал в пробуждането на висшите способности у човека. Той също в началото е бил Светъл. И по космическо право той е бил истинският Господар на Земята. Той бил Цар на този свят в пълния смисъл на думата.

Но Луцифер не бил Висш сред Събратята си. Когато му се наложило да облече земните плътни обвивки, духът му не се задържал на предишната висота.

В безпределното усъвършенстване не изчезва нито едно човешко чувство.

Напротив, всички чувства растат безпределно. Те или се преобразяват във висши възприятия на доброто, или се оформят като зло.

Когато Луцифер достигнал съзнанието за потенциала си от неограничена мощ и нерушимост, когато овладял много космически тайни и сили, когато почувствал, че може да стане създател на този или друг свят, когато видял невежеството на масите, които го заобикаляли – тогава е била нужна огромна сила на сърцето, за да устоиш на много съблазни. И преди всичко – на високомерието на духа.

А Луцифер не притежавал всички съвършенства. Той не могъл да пребори в себе си чувството на надменност и ревност към другите светли духове. Когато човешкото естество в него взело превес над божественото, той започнал да ревнува. И започнал гибелна борба срещу великите си събратя.

Отдръпването на Луцифер от пътя на Светлината се очертало още по времето на Лемурия. Неговото въстание се зародило в края на Третата раса. Падението на Луцифер започнало от началния етап на Атлантида. Окончателното му падение се извършило в четвъртата раса. Във всички следващи векове той става яростен противник на своите велики събратя.

Великата битка в Четвъртата Раса между синовете на Светлината и царя на тъмата се споменава във всички древни традиции. Тя завършила с победа на първите и с гибелта на Атлантида. Индуските сказания в много образи са увековечили царя на тъмата. Най-известният сред тях е образът на царя Равана от остров Шри ланка (Цейлон). Той е показан като противник на богоподобния цар Рама (герой от епическата поема Махабхарата) и похитител на жена му Сита.

В какво се е изразявало въстанието на Луцифер? Като Господар на Земята той решил да управлява развитието на човечеството по свой особен начин. Той тръгнал срещу закона

на еволюцията или Волята на Космоса.

Той не пожелал да сътрудничи с други планети. Поискал да остане в пределите на Земята.

Как се създала тази психология на изолиране? При всеки едър феодал виждаме пример за това. Освен това зърното на духа на Луцифер потенциално съдържало всички тъждествени енергии, заложили в ядрото на нашата планета.

И този факт бил съдбоносен за него, защото така той бил особено привързан към Земята.

Въстанието на Луцифер и провежданият от него план за изолиране на Земята предизвикали съпротивата на Бялото Братство. То оказало противодействие на Луцифер и през цялото време изправяло курса на кораба на нашата планета. Въстанието на Луцифер дало на света Христа. Въстанието на Луцифер предизвикало появата на други велики Учители преди Христа и след него.

Докато Луцифер възхвалява само светлината на Земята, Христос посочва красотата на цялото мироздание. Христос показва предимството на движението извън пределите на Земята. Христос казва: „Мога да пренощувам на прекрасната Земя, за да продължа пътя си." И така единият се възхищава само от материята, а другият отива към световите на Светлината.

Луцифер предпочел да се ограда от съседите, а великите Бели Братя гледат вечното движение. Те казват: „Защо ни е само Земята, когато са ни отредени всички светове?" Те създават правилен път за човечеството, когато чрез широко сътрудничество с далечните светове ще бъде заложен истинският обмен.

Но при единството на Битието, при закона за взаимнообмена всяка изолация води само до отпадане или смърт. Затова Луцифер могъл само да затрудни, но не и да прекъсне потока на живота. Всичко това задържало развитието на земното човечество. А кипящата през цялото време борба между силите на Светлината и въстаналия Луцифер създала опасно положение за Земята и нейните жители.

Луцифер има много помощници. Силите на тъмнината образуват „черна жожа“ – стройна организация, възглавявана от Луцифер, в която има и се поддържа желязна дисциплина.

Съществува заблуда, че тъмните са антитеза на Светлината и затова са неизбежни – това е погрешно. Тъмнината, антитеза на Светлината, не е нищо друго, освен непроявен хаос.

Непроявеният хаос е пълна противоположност на Творческото Вселенско Начало. Непроявеният Хаос действа в целия Космос, докато Луцифер съществува само на нашата планета.

Неговата изява е чисто местна и влиянието му не се разпространява по-далече от низшите сфери на нашата планета. Съществуващото особено положение на Земята е временно явление и не е неотменим закон на Природата. Законът за развитие на живота не предвижда съществуването в Космоса на съзнателна зла сила, която би противодействала на Добрите Творчески Сили. Всички усилия на творческите сили на Космоса винаги са насочени към надмогване на Хаоса, към привеждането му в хармонично състояние. Тази вечна борба на Хаоса с Космоса е вечната борба на Светлината с Тъмнината. Необходимо е да съпоставим великата Светлина с великата Тъмнина, но не може да се смятат велики онези, които са построени върху Егоизъм.

Тъмните довели победата на необузданите стихии до егоизма на въстаналите и започнали да предизвикват хаос, вместо да го претворят в работна сила. Това престъпление е голямо и не може да се смята за антитеза желанието да угасиш Светлината. Творческото побеждаване на Хаоса или „Дракона“ е постоянен подвиг. Но битката с тъмнината е само конвулсия, затрудняваща движението. Тъмнината на Хаоса е средство за мислено творчество, но двубоят с Йерархията на тъмните сили е само изгубено време, толкова необходимо за съзидание. И въпреки това тъмните постоянно предизвикват мощни стихии, без разбира се да знаят как да ги управляват. Опасни са не самите тъмни, а силите, предизвикани от тях. Така ще запомним къде е великата тъмнина и къде е свирепият враг, който търси гибелта на Светлината, но забравя, че без светлина той не може да съществува.

Главният фактор за въздействие на тъмните сили върху човечеството е силата на мисълта. Преди са отслужвали черни меси и са издигали статуи на Ботамед, сега те станаха по-опасни, защото изоставиха много ритуали и се обърнаха към силата на мисълта. Като същества от Финия свят те въздействат върху фината природа на човека, като виждат нашата аура и четат мислите ни, които усилват тяхното отрицателно мислене.

На низшите стъпала на своето развитие човек може да бъде уловен в мрежите на тъмните с низшите свойства на природата си като пиянство, користолюбие, чревоугодничество и др. На

по-висшите стъпала него го хващат с тщеславие, с гордост, с признаване на своята непогрешимост и т.н. Тъмните много обичат големите интелекти, развити за сметка на сърцето, защото чрез тях може да се действа особено фино.

Черното братство разпространява учението на всички позорни качества. Никой от Учителите не е завещал на човека егоизъм и корист. Не от Светлината са се родили тези ехидни. Силите на разложението са много подвижни, те всяват разложение, зараза и отстъпление от всичко прекрасно. Мислообразите на служителите на тъмнината са като безбройни нокти!

Има приказка с името „Дарът на Луцифер“.

Духът на тъмнината си мислел: Как още по-здравое да свържа човечеството със Земята? Нека бъдат запазени обичаите и привичките, нищо не свързва така човечеството с обичайните образи, но това средство е годно само за множеството. Много по-опасна е самотата, в нея просветва съзнанието и се градят нови творения. Самотата на духа дава представа за по-нататъшните форми. Трябва да се ограничат гласовете на самотата. Хората не трябва да остават сами. „Ще им дам тяхното отражение и нека привикват към своя образ“. Слугите на тъмнината донесли на хората огледало.*

Можем да си припомним още една приказка. Един мислещ донесъл на хората чудесно лечебно средство, но то трябвало да се носи в затворено сандъче. Никой от хората не се решил да отвори сандъчето, защото според качества си хората предполагали, че там има отрова или ехидна.

Така може да бъде предложено най-прекрасното съкровище, но хората ще го помислят за отрова. Остава хората да приемат съкровището, подтиквани от ужасите на нещастieto. Какво да се прави, щом сатаната толкова трайно ни е научил на неверие.

Основната маса от силите на тъмнината се намира в невидимия Фин свят. За да овладеят умовете и волята на земното човечество, силите на тъмнината се нуждаят от сътрудничеството на представителите на Плътния свят. Тъмните сили от висшите степени, за да не бъдат разпознати,

* Дяволското огледало е символ на привързаността на човека към своята личност или егото. Докато божественият микрокосмос трябва да отразява макрокосмоса, дяволското огледало отразява само собственото его. (Бел. авт.)

общуват с хората чрез посредници, които биха събудили най-малко подозрение. При всяко общуване на тъмната сила с човека участват не по-малко от трима посредници. Методите на черните са изискани: те търпеливо се приближават към целта и избират гръб, зад който да се скрият. Вие не виждате черни, а сиви и бели!

Мрежата на тъмнината се плете от изкусни ръце. Най-големите градове са и центрове на тъмните сили. Невежите маси са тяхно най-добро оръжие. Черната ложа действа чрез масите и най-добрите им служители се вербуват сред слабите умове.

Много страшни неща стават сега по света. Най-отвратително магьосничество е разпространено навсякъде. Черната магия се развива необикновено бързо. Това е едно от оръжията на противниците на Светлината. Те събират съзнателни и несъзнателни сътрудници. Заклинанията и всички други натрупвания на тъмните се използват широко. Освен тъмните центрове, възникват много малки кръгове, често основани върху най-примитивни ритуали, но общата вреда е голяма.

Много са черните ложи, но някои се отразяват на злото като такова без особени ритуали. В последно време може да се види възраждане на най-различни видове служене на тъмнината. Сред тях има много вредни, които с ритъма си могат да бъдат разрушителни. Черните ложи обикновено не разбират, че причиняват зло само в желаната посока, но всъщност те засягат цели слоеве от атмосферата. Особено сега, когато се приближава огнено време и много нарушения на равновесието вече са очевидни, вредата от тъмните предизвикателства е особено ужасна.

Тъмните ложи са твърде много. Често много добри хора не допускат мисълта, че такава мерзост може да съществува. Но може да се види как тъмните нахълтват сред различни слоеве хора с вид на най-почтени служители на общото благо.

Как да противостоям на тъмнината? Как да се борим с нея?

Първата крачка в борбата със служителите на тъмнината ще бъде осъзнаването на тяхното съществуване. Като признаем, че те съществуват, чувството за самосъхранение ще подсказва да бъдем нащрек. Та нали само в резултат на това, че съществуването на тъмната сила е било оспорвано, тя е придобила огромна власт над човечеството.

Невежите се надсмиват над съществуването на сатаната и с

това потвърждават казаното от един проникателен европейски философ: *„Победата на дявола е в това, че той е успял да внуши на хората, че не съществува. Когато ние не вярваме в нещо или го отричаме, ние преставаме да се пазим от него – и така по-лесно попадаме в мрежите, поставени от многобройните помагачи на тъмнината. Затварянето на очите пред съществуващото зло и неговия създател сваля човека още по-ниско”*.

Погрешно е да се пренебрегват тъмните сили. Много често тяхната победа се състои в такова пренебрегване. Хората често казват: „Не си струва да се мисли за тях.“ Но трябва да се мисли за всичко съществуващо. Ако хората справедливо се предпазват от крадци и убийци, то още повече трябва да се пазим от убийците на духа. Необходимо е да се оцени силата им, за да ѝ противодействаме. Трябва да се отнасяме към тях активно.

Натискът на силите на тъмнината върху земното човечество никога не е бил така силен и не е заплашвал с толкова беди, както сега. Като се бори за съществуването си, господарят на Земята, Царят на Тъмната е поставил на карта съществуването на нашата планета.

Борбата със силите на Светлината изпълва с отчаяние царя на този свят. Той знае, че в изчистената атмосфера, пронизана от нови огнени лъчи и енергии, престоят му в земната сфера ще стане нетърпим, невъзможен. Той знае, че не може да победи и иска да избегне последната борба чрез заразяване на цялата планета. Царят на този свят насочва всичките си усилия към взривяването на планетата, като се надява да отплува върху отломъците, забравяйки, че океанът също ще изчезне. Той предпочита да взриви планетата, само и само да се задържи още известно време в атмосферата на взрива.

Царят на тъмнината сега е достигнал апогея на човеконенавистничеството и се готви да покаже апотеоза на своето разрушително господство. Така сега самият Господар на Земята става неин предател. Лош господар, но такава природа той е възпитал в себе си. Той е заслужил името на враг и предател на човешкия род. Носителят на Светлината – Луцифер – отдавна е загубил право на това име. В съзнанието на хората той е станал дявол и сатана.

И ще му се наложи да отиде на Сатурн, защото отдавна вече го наричат Сатана. А състоянието на Сатурн е много тежко. Колко много еони трябва да премине тази планета, преди да бъде в състояние да развие съзнателен живот.

Светлите Сили пречат на тъмните да ни унищожат. Изглежда не е трудно да унищожаш мирни хора, но над всички тъмни богатства съществува силата на духа.

3. Великото Бяло Братство: Откровение за Спасителите на Света

Всички ужаси, породени от заблудите на царя на тъмнината, се изтриват от тази Светлина, която е била пренесена и постоянно се е изливала и се излива сега върху човечеството от Великите Бели Братя.

Това са онези Велики Души, Кумари, които са дошли на Земята в зората на човечеството. Това са били ръководителите на народите по времето на Лемурия и Атлантида.

Тези Високи Духове векове наред са жертвали себе си и продължават да жертват заслуженото си висше щастие, само за да предпазят планетата от гибел.

Най-висшият сред тях е поел отговорността за планетата. Той стои на неотменна стража.

Ако хората знаеха, че Братята на човечеството носят отговорност за техните помисли! Но човечеството е забравило представителите на народите. Хората се молят на някакви неизвестни и неразбираеми богове. А за съществуването на нашите по-големи Братя днес почти никой не знае.

Не е трудно да си представим на кого е противно понятието братство. Тези същности отлично знаят за съществуването на Братството и треперят да не би това знание да стигне до хората. Но всичко свършва в срок.

Братството съществува. То като котва в земята дава равновесие. То остава в мечтите на човечеството като неотменна действителност – нали въображението е също паметта за съществуващото.

Зад далечни пустини, зад планини и снегове живеят Великите Души в неотменно служене. Можем да сме радостни, че в наше време тук на Земята съществуват Учители, пътят към които не е затворен. Само мисълта за съществуването на Великото Братство вече изпълва човека с мъжество.

Колко малко знаят хората за тези Огнени Служители на човечеството, които доброволно се утвърждават в самота, служейки като велика насищаща Сила на вселената. Те са поели върху себе си велик жертвен труд. Всяка проява на Огнения

Служител е творчество за благо на човечеството. Не заплаха, а сърдечен зов, предупреждение и наставление за Благо.

Да тласне еволюцията напред, да даде утвърдената Истина, знанието, и да приобщи човечеството към движенията на еволюцията – всеки жест на Махатма се ръководи от този стимул. Братята на човечеството се отказват от Паранирвана, за да утвърдят човешката еволюция, като се стремят доброволно да създадат по-добро ниво.

Висшите духове, поели върху себе си цялата грижа за еволюцията на човечеството, непрекъснато са се възплъщавали на Земята в едни или други Образи. Дълъг е списъкът на самоотвержените животи на висшите духове, които са се борили с тъмната сила.

Първоосновата на Братството е била заложена не като убежище, а като средоточие на мисълта. Ако обединяването на мисълта дава увеличаване на енергията в поразяваща прогресия, естествено е било да се съберат в едно силните мисли. Такава е основата на разпространението на мисълта за спасение.

Без насилие на волята, зримо и търпеливо те насочват всяка природна сила за благо на човечеството. Силите на Светлината наблюдават човешките действия, като дават насока, но не се намесват в живота. Братята на човечеството набелязват пътя на всичко, утвърдено от еволюцията. Цялата насока на мисълта идва от този Източник. Ето какво казват Махатмите сами за себе си:

„Нашите мисли, грижи и труд се изразяват в посланията на мисълта за подобряване на живота. Най-мощните мисли излизат от нашата обител. Ние постоянно изпращаме мисли, така че те като стрели да събуждат съзнанието на човечеството. От Нашата Обител Ние сеем зърната на Общото Благо по всички части на света. Нашите мисли извършват еволюцията в най-различни страни. Ние сме свикнали, че приемниците са много неочаквани, така се зараждат мисли в различни части на света.

Често учените получават сякаш случайни импулси. Нашите мисловни послания летят по целия свят. Ние не се скъпим и ги сеем в пространството. Пространството е пълно с разни идеи. Ние насищаме пространството с потока на еволюцията.

Великата задача на нашите действия е да помогнем на човечеството в напредъка на съзнанието. Тласъкът на мисълта е главният лечител на човечеството. Затова нашата

мисия е да доведем съзнанието до прелом. Ние насочваме всички усилия към възраждане на духа – в тази огнена трансмутация е ключът на нашия труд.

Ние сме погълнати от същността на работата. Нейната същност е наша цел. Такава същност ще има преобразеното съзнание. Като ваятели ние се трудим, за да обработим най-инертните места на човешкото умъртвяване.

Много пъти ние сме били във вашите градове, не бива да ни наричате отишли си от света. Ние имахме параходни билети и костюми от различни страни. Ние имахме различни имена и се появявахме, когато обстоятелствата го изискваха.

Ние се появявахме в страните на Запада в различни времена. Освен в Източните Ашрами, ние имахме наши убежища в западните градове – В Лион, в Нюрнберг, в една местност близо до Лондон, недалече от Петербург и в Италия. Така освен в източните и египетските Ашрами, Ние трябваше да имаме опори и в някои големи градове. Борбата със силата на тъмнината предизвика и необходимостта от много мерки. Сега ние не напускаме обителта и само във финото тяло сме на далечни разстояния.

Наричат ни световно правителство. Хората се плашат от такива названия, но самите те охотно се молят на висшето понятие и са готови да поемат ръката Му. И ако съществува невидимо тъмно правителство, то как да не съществува и правителство на Светлината?

По-често, отколкото си мислят хората, Невидимото Правителство е заявявало своите решения. Може да се направи цял списък от исторически събития, които имат в основата си явления на предписание и предупреждение. Множество събития от древността до наши дни са били като че ли звена на ръководещата мисъл. В тези огнени озарения е цялата система между световете. Може да се задълбочим във факти от историята, за да разберем мъдростта на строителството.

Колко би се променило излагането на историята, ако се открият всички истински причини и подбуди! Биха изпъкнали неочаквани детайли. На мястото на царете и управниците бихме видели лица, останали в сянка. Някои от тях не са забелязани от невежество, а други са останали невидими по закона на Братството. Много събития се формират извън човешката логика. Така наречените управници много често са само символи, решенията се взимат извън тяхното разбиране.

Нашата ръка действа наблизо.

Братството полага всички усилия, за да помири народите. Братята са готови да понесат тежкото Служене, като предупреждават лицата, от които зависи народната съдба. Те не щадят силите си, за да успеят да донесат вест. Те носят Светлина, която силите на мрака се мъчат да угасят. Но посевът от добрите семена не изсъхва и в отреденото време зърната ще покълнат.

Ние, Братята на човечеството, напъваме енергии за поддържане на планетата. Ние сме несменна стража. Ние сме насочили цялото Ни съществуване към състоянието на Страж. Братството не е убежище, а светъл Маяк и Охранителна кула. Стоящите на вечна стража насочват лъчите на Светлината, като напъват всички сили.

Братството, като маяк на висока скала, използва знанията си за спасяване на човечеството. Невъобразимо е напрежението, с което Силите на Светлината спасяват планетата.

Човечеството има ужасни язви и ни се налага да изразходваме запаси от кървава пот за лечение. В такова напрежение твори Йерархията на Светлината. Кървава пот покрива челата ни.”

Белите Братя, които носят върху себе си тежестта на Земята, са подобни на символа на гиганта Атлас. Сказанието за гиганта, държащ Земята, не е суеверие, а памет за Единия, за Единния, поел отговорността за Земята.

Чрез съзнанието можеш да поемеш върху себе си следствието от чужда карма. Може да приемеш кармата на колектива, така името на Изкупителя няма да бъде суеверие.

Да изпиеш отровата на света. Този символ идва от преданията на древността. Ние го виждаме в Египет, в Гърция, самият Шива ни напомня за него. Цяло множество изкупители носи чашата с отровата.

Диханието на майката на Света, Гигантите, държащи товар, и Изкупителите, поели чашата – тези три образа са възникнали около един закон. За знаещите Изкупителите не са облечени със златни ризи.

Сега може да се разберат мащабите на Великата жертва, принесена и все още принасяна от тези истински Спасители на човечеството. Те са се заклели да устоят в боя с господаря на злото и да останат със страдащото човечество на Земята до края на съществуването ѝ. Основните им сили сега отиват за

гигантската битка с тъмните разрушителни сили във финия свят и на Земята.

За тази битка ще разкаже следващата легенда.

4. Космическият бой: Сказание за Армагедон

А легендите твърдят, че всеки човек води непрекъснато три битки. Човек може да се чувства в състояние на пълен покой, но в действителност той участва в три битки едновременно.

Първата битка е между свободната воля и кармата. Нищо не може да освободи човека от участие в сблъсъка на тези начала.

Втората битка се води в безкрайността, в пространството, между фините енергии и вълните на хаоса. Човешкото въображение не може да обхване тези битки в безкрайността. Човешкият ум разбира земните стълкновения, но той не може, гледайки в синьото небе, да си представи, че там бушуват мощни сили и вихри. „Войната на небесата“ никога не престава. Борбата на творческите сили на Космоса с необузданите стихии или на Проявления свят с непроявения Хаос кипи винаги. Светлината винаги се бори с Мрака и Светлината винаги побеждава, върху това е основана еволюцията на цялото мироздание.

Третата битка бушува около човека между безплътните същества на доброто и злото. Така човек става жертва на едните и на другите. Не е възможно да си представим яростта на тъмните сили, които се мъчат да завладеят човека.

Великите сили на Светлината през цялото време водят упорита борба със силите на мрака. Във времето, в което живеем, когато е близо настъпването на Светла епоха, тази борба достига небивало напрежение и мащаби. В първата половина на XX век във Финия свят е започнала последната велика битка, решаваща съдбата на нашата планета – това е възвестеният от древните Армагедон. Сроковете на тази битка и началото на нова Епоха или цикъл може да се намерят в точните изчисления на египтяните и индусите. Тази битка е наречена символично в памет на страшната битка при Могидо*.

*Древен град в Палестина, в близост до който хананитите под ръководството на Силистра били напълно унищожени. И това страшно поголовно изстребление задълго се запечатва в паметта на народите свидетели. (Бел. авт.)

В дните на Армагедон цялата Йерархия на Светлината е събрана в Единна Твърдина. Всички Светли Сили сега са насочени към отбиване на непрекъснатите нападения и страшните хитрини на черното братство. Царят на тъмнината сега се бори за самото си съществуване.

Силите на злото насочват подземния огън да пробие земната кора в най-опасното място. Най-страшни пробиви на подземния огън заплашват нашата планета. На дъното на океана на много места земната кора е разядена.

Само неуморният страж на всички сили на светлината запазва планетата ни от окончателен взрив.

„В Космическия бой ще отстоим това, което е съкровено.

В Космическия бой ще утвърдим основата, върху която се гради самото Битие.

В Космическия бой ще покажем това, с което се гради животът на бъдещето.

Светът ще има в огнената си основа великите закони, които ние отстояваме в космическия бой.

Когато най-висшето и най-низшето се срещнат в космическия бой, ще се устремим към великото Огнено пречистване.

В Космическия бой се утвърждава принципът на новия свят. Идва Великата Епоха, как може да не победим злото!

Великата битка е обновяване на Земята.

Носителите на Огъня и противниците на еволюцията утвърждават еволюционната битка.

Утвърждава се битка за истината.

Най-големите сили са в боя за спасяване на човечеството. Взимат участие най-мощните Сили, въввлечени са множества, както никога преди това.

Сражението не е във физически план, не се състезават малки земни сили, Силите с многовековен опит са се събрали да решат съдбата си!”

Хилядолетната велика Твърдина на Светлината се готви за тази борба със силите на мрака. В Армагедон са въввлечени силите от всички нива. На Охранителната кула не знаят нито сън, нито отид.

Кой от земните жители може да си представи това състояние на огромно напрежение? Напрежението на Белите Братя в тази Космическа битка е чудовищно. Често споменаваната кървава пот не е преувеличение, а тежка реалност.

Великата решаваща битка протича по целия Фин и Земен

свят. Невидимите пълчища са по-многобройни от земните. Много решителни битки са недостижими за земните очи. Страшните стълкновения на Финия свят се отразяват върху цялото земно пространство. Те се отразяват в нашия физически свят с цялото разстройване на живота ни, което преживяваме, и с всички нови усложнения, катастрофи и бедствия.

Надземната битка се изразява не само в сражения, но и в небивали народни стълкновения. Тя обхваща всички жители. Сражава се цялата планета, всеки по своему. Границите между воюващите са толкова криволичеши, както между доброто и злото. Невъзможно е по пътя на логиката да се разберат сблъсъците на разните народи.

В Космическата битка се решават много задачи, които ще доведат до поврати в историята и ще утвърдят нови принципи. Повратите ще бъдат резки.

Знанието за тази космическа битка ще осветли това, което става. Духовете, които в земен план са в неведение за извършващата се огнена мутация, могат да се окажат обгорени във Великата битка, защото тя изисква да принадлежиш към огнената стихия.

Тази битка призовава към разпознаване на пътищата, които водят към Светлината и Мрака. При космическото напрежение на всички сили това разпознаване е необходимо. Човечеството неотложно трябва да тръгне в спасителната посока, която му показват Силите на Светлината. На помощ на планетата се изпращат огнени течения, те трябва да се приемат с душа и сърце.

Човечеството трябва да развие чувствителност, ако иска да избегне катастрофата. Помощ може да дойде само ако се поеме Водещата ръка. Хората са длъжни да разберат, че им се дава възможност да преминат сражението и всички теснини с помощта на Висшите ръководители, но е необходимо да не се отблъсква Ръката за Помощ. Йерархията по възможност пази равновесието, но сумата от свободната воля може да превъзмогне наставленията.

Колко по-лека би била битката, ако човечеството можеше да откликне на най-висшите основи на Битието! Време е внимателно да погледнем над пазарлъците и лъжата. Та човешката гибел се изправя пред очите ни! В Армагедон всички са виновни и затова никой не може да се измъкне.

Идва време, което ще накара всички да участват в Космическата Битка. Когато се решава съдбата на планетата,

силите са разположени според полюсите на Светлината и Мрака! В клатенето на космическите везни човечеството не може да избере среден път, защото само Светлината или Мракът ще си оспорват победата.

Битката продължава дълго. Би било лекомислено да се смята, че Въстаналият срещу Светлината е слаб. Но и силите на Светлината не поради слабост не довършват врага, а от желание да не се нарушава преждевременно равновесието на планетата. Силата на Създателя на планетата се съобразява с физическите условия.

Сега сражението не може да завърши с победа. Когато напрежението на тъмните сили достигне предела си, тогава Силите на Светлината ще затвърдят мощта си. Ако борбата е неумолима, то и победата ще бъде решителна.

Трябва да се разбере колко необикновено е това време и е нужно да се свиква с това. Трябва винаги да помним за протичащата битка.

Настъпва Ерата на Огъня, намерете мъжество и разум да я приемете.

5. Огън до прага: Откровение за Космическия Огън

а. Космическият Огън ще изгони Царя на Мрака

„Ти отрови въздуха, замърси водата, изтощи Земята, но не си докосвал огъня. Огънят ще те гори, както Светлината побеждава Мрака. Няма да се умори великият пламък и няма да дръзнеш да излезеш от своето убежище.

Ще призова от Пространството нови огънове и те ще изсушат делата ти. Като безплодни пукнатини, като изгнили кости ще бъдеш унищожен и изгонен, ще отстъпиш.

Огнената стена ще се премести и няма да намериш в нея следите си. Ще предпазя пламъка чрез далечните светове. Не можеш да го отровиш, замърсиш или изтощиш.

Ще събере пламенен род, смутените от теб води няма да зaleyт горенето им.

Царю на мрака, бой се от Огъня!”

б. Неизбежното огнено пречистване

Земното разложение е достигнало небивали мащаби.

Процесите от края на Кали Юга трябва да бъдат изживени и боклукът, вдигнат от вихрите им, трябва да бъде преработен. Армагедон е като почистване на смет. Но на Господаря на Земята му е скъп боклукът и той се надява да го умножи. Има стопани, които обичат да чистят дома си, и такова натрупване често завършва с пожар.

В Пураните е казано, че в края на Кали Юга хората ще обезумеят. Казано е, че ако безумието премине границите, огненото пречистване ще бъде единственият изход. Човек е станал роб на тъмните сили, затова мечът на пречистването е неизбежен.

Ямите от тъмнина изискват силна дезинфекция, само огънят ще унищожи вредните изпарения. Изгарянето на старите натрупвания става с огнено пречистване. И за да се смени расата, огънят се приближава като струя на пречистването. В космическото строителство пространственият огън се приближава към земната твърдина.

Огненото напрежение се приближава тогава, когато планетата се нуждае от окончателно пречистване. В пространството се появяват енергии за трансмутация на всички натрупвания и задръствания, които задушават планетата. Почистването на пространството и човечеството ще дадат ново предопределение.

Изчистването на пространството се разпростира върху всички начинания. Единствено ускореното почистване на пространството, съзнанието и Ученията ще дадат възможност за спасение на планетата. Изчистването на основите трябва да се утвърди, защото без него е невъзможно да се прояви Новият свят. Само пречистването може да даде необходимото за разцвета.

в. Идват новите енергии

Времето на трансмутацията ще донесе на Света висшите енергии. Те трябва да влязат в живота преди назначените срокове. Настъпването на огнените срокове приближава.

Ако човечеството пожелае, на нашата планета ѝ предстои осъзнаване на висшите енергии. В това условие се състои главното утвърждаване на тази възможност, защото всяка възможност може да бъде отхвърлена с безумието на волята. Човек се утвърждава като приемник на пространствените огньовете, но той опровергава всички висши закони, затова когато се окаже такова несъответствие, пространствените

огньовете не могат да се приближат и да започнат съзидателната си дейност.

Ще дойде време, и то вече е близо, когато хората няма да знаят как да приемат огнените възможности. В объркването си ще забравят, че им е отредено огнено приобщаване. Те ще се усъвършенстват в противодействието, вместо да бъдат изпълнени със силата на огъня. Ще избухнат признаците на различни неусвоени енергии и хората ще се мятат в лъжливи посоки. Когато въздействието на силите се увеличи, човечеството ще прояви панически страх и външното им лъчение ще го доведе до най-пагубни последствия. Такова ще бъде въздействието на огъня, неразбрано и неприето.

Как да си обясним липсата на равновесие, студа и горещината, незапомнени досега? Трябва да кажем за огнените вълни. Ще напомним за огнената опасност. Много страшни са приближаващите огнени вълни, ако не знаем за тях и не ги приемем с огъня на сърцата си.

Когато огнените вълни накарат хората да търсят спасение в кулите на духа, тогава хората с отвращение ще съжаляват за всяко празно съществуване. Трябва да мислим за приближаването на необикновени времена. Нито жестокост, нито престъпление, нито предателство, нито лъжа могат да спасят от огнените вълни. Не толкова срамът, колкото страданието ще принудят хората да търсят спасение.

2. Да разберем и да приемем Космическия Огън

Наближава Великата епоха на Огъня. Безумно е да се предполага, че огнената стихия е някъде извън нас. Не. Огънят бушува около нас. Той може да ни бъде приятел или враг. Не можем да избегнем светлата стихия и е разумно да се подготвяме за среща с нея.

Огън и Светлина: целият прогрес на човечеството се е устремил към тази вездесъща, всепроникваща стихия. Предизвикана, тя или ще бъде осъзната и законно приложена, или ще опърли неразумната несъзнателност.

Ние не можем да избягаме от века на огъня. И затова по-добре е да оценим и да овладеем това съкровище.

Трябва да овладеем огнената стихия. Да привлечем нейната благотворна сила.

Причината за страха от Огъня, не е ли в това, че за земните очи е достъпна разрушителната му сила, а огненото съзидание не се вмести в плътно състояние? Ние сме длъжни да разберем

Агни не като разрушител, а като съзидател! Тези два образа на Агни ще бъдат верен пробен камък за нашата природа. Който не се изплаши от огнената стихия, той ще премине с Космическия Огън.

Човешката енергия трябва да влиза в общуване с Космическия Огън. Условието на битието поставят духа в зависимост от обединението с Космическия Огън и неговите потоци. Просветлението може да дойде само чрез съзнателно отношение към космическите енергии. В близко бъдеще чрез съзнанието хората ще приучават тялото си към възприемане на висшите енергии. По този начин хората могат постоянно да се противопоставят на огнените епидемии.

Човечеството трябва да се устреми към космическите огньовете, тогава ще се приближи епохата на космическите енергии. От това познание зависи приближаването на еволюцията. Утрото на човечеството ще настъпи тогава, когато проявата на разбирането за Огъня навлезе в живота.

д. Народът знае за Огъня

Народната мъдрост отрежда значително място на Огъня. Бог посещава народа в Огън. Същата огнена стихия е била избирана като Висш Съд. Унищожаването на Злото се извършва с Огън. Появата на нещастие се съпровожда с изгаряне. Така в цялата народна мисъл може да се видят огнени пътища. Народът пали кандила и носи светилници, предназначени за служене. Тържествената Огнена стихия е в народното разбиране. Нека да черпим не от суеверието, а от народното сърце.

Древните съюзи са се сключвали с прескачане на огън. При клетва държали ръка над огъня. За освещаване преминавали през огън. Подобно свидетелство чрез огън е преминало през всички векове. Необходимо е да се приеме това като основа за огнената стихия на пречистването.

Да се научим да мислим с Огъня и да го приемем в съзнанието си. Да получим и да приемем Огъня като път на Йерархията, като път на любовта и състраданието. Да имаме мъжеството да погледнем Огъня, да го признаем за единствена своя храна.

Докато Фините енергии не са осъзнати, те няма да бъдат полезни на хората. Трябва да се разбере, че енергия, която не е приета в съзнанието, може да бъде разрушителна. Като необуздана стихия неосъзнатата енергия може да залее всичко

заобикалящо ни. Осъзнаването е почти овладяване и във всеки случай вече е съизмерване.

Често се произнасят правилни понятия, но без да се осъзнават. Пламенният поглед много ясно напомня за огнената енергия в погледа. Казва се *топло ръкостискане*, защото напомня за същата енергия, изпълваща всички емоции. Но хората не приписват силата на погледа на Огъня и мислят за блясъка в очите или за мускулите на ръката. Така се забравят дадените някога определения. Много правилни понятия са забравени и извратени. Нима огненият поглед не кара хората да се обърнат и даже да трепнат? Всеки трепет вече е близък до Огъня.

е. Да станеш огнен

При наблюдение върху огнените знаци може да се забележи класифициране на хората. Едни вечно се стремят и не могат да съществуват без тези възвишени движения – бъдете сигурни, че те принадлежат към стихията на огъня. Даже когато се заблуждават, те не могат да стоят бездейни. Вгледайте се в тях и винаги ще намерите пламенна сила. Но сред земната неподвижност, сред водните полюшвания и тласъците на въздуха не търсете творящия Огън. Ние не искаме особено да превъзнасяме огнените хора, но сме длъжни да кажем, че те движат света.

Време е да се изучава огнената природа на човека. Само помислете, че всеки от нас носи в себе си Огъня, единен и неизменен за цялата Вселена. Никой не иска да си представи, че вселенското съкровище е в него. Огънят на сърцето само с магнита си свързва всички световни творения. Трябва да се помисли за това преимущество. Трябва да се приложи това съкровище в целия начин на живот. Само една е Светлината на Огъня в целия свят. Ние можем да разберем появата на Огъня на най-далечни разстояния. В това няма нищо свръхестествено или тайнствено.

Необходимо е при приближаване на огнените енергии хората да не се срамуват да признаят в себе си огненото начало. Това ще бъде отглеждането на Агни. Не мислете, че пламенността идва сама, тя трябва да се възпитава през много животи.

Пламенността се натрупва постепенно и принадлежи към вечните ценности.

Всяко докосване до Огъня се постига с напрежение. Затова

всяко устремено действие има в основата си Огън. Животът трябва да се изпълни с горене.

Човешкото общество трябва да поддържа Огъня във всичко заобикалящо ни. Огънят на Друидите напомня за поддържането на Огъня на живота. Даже древните са разбирали символа на неугасващия Огън. В нищо не бива да се гаси Огънят, даже и в най-малкото не бива да избягваме напрежението. Спокойният живот, както го разбират еснафите, не е нищо друго, освен угасване на огъня. Те са изобретили даже цели системи за гасене на огъня от ранни години.

Пламенността може да се увеличи по пряк или косвен начин. Косвеният начин ще се състои в ритъма на проявените движения, пеене, нареждане, но по-прост и естествен ще бъде Огънят на сърцето. Всички косвени начини могат да се отразяват на организма. Равновесието трябва да бъде поддържано по естествен път. Пламенността е полезна, когато не се изстиска с мускули, а се храни от сърцето.

Никакъв физически огън не може да се сравни с Огъня на сърцето. Дошло е време отново да се обърнем към извора, иначе не може да се премине границата, пред която вече стои човечеството.

Отдавна е казано: „Този, който може да лети, има огнено сърце.“ За укрепване на енергията е нужен огнен порив. Никакво разсъждение не дава онзи Огън, който се разпалва от искрата на любовта.

Любовта преди всичко привлича Огъня на пространството. Който е казал *обичайте се един друг*, той е бил истински Йога. Както любовта, така и възторгът разпалва огньове. Да съберем всички огнесъздатели – нека не забравяме нищо от Светлината – Любов, Мъжество, Самоотверженост, Преданост – всички най-добри качества! Те са свързани с Огъня.

Така върху принципа на Огъня се възражда светът. Огън на центровете, огън на духа, огън на сърцето, огън на подвига, огън на постижението, огън на Йерархията, огън на Служенето – това са принципите на новия свят.

6. Дарът на Орион: Легенда за Съкровището на Света

В незапомнени времена от далечна звезда паднал чудесен Камък. На мястото, където той се появил, била основана

Шамбала – Твърдината на Света. И до ден днешен този камък се пази тук, в кулата Ригден-Джапо в особено помещение.

Този пратеник от далечни светове съдържа някакво вещество, което помага да се запазят вибрациите на далечните светове. Той е знаменателен серафим на Братството – този камък изпуска лъчи, пронизващи всички океани и планини за благо на хората.

А по света обикаля парченце от това съкровено чудо. То пътува като вестител по Земята и разнася големите световни събития. Тази частица от камъка, наречена „Съкровище на Света“, се появява в ръцете на избрани и служи за обединение на Братството, като запазва магнитната връзка с главния камък.

Съкровището на Света обикновено се донася съвсем неочаквано от неизвестни хора. По същия неочакван начин в нужното време Камъкът изчезва, за да се появи пак в отредения срок в съвсем друга страна.

Изпращането на този дар от незапомнени времена ознаменува настъпващия срок на отреденото обединение и сила на страната, където се появява. Според преданието съкровището носи със себе си и особен завет, който трябва да бъде изпълнен.

Различни страни и герои са свързани с Камъка. Много подвизи са извършени.

Ето няколко фрагмента от легендите за Камъка.

*Вървя през пустинята. Нося чаша, с щит покрита.
Има в нея съкровище – дар на Орион.*

*Владетелят Курнову, покрит със злато, получил от
Тандаву тъмен Камък, който съдържа в себе си кристала на
живота.*

И Владетелят носил този Камък върху златото.

*На Ланка лежи Камък. Заровен е заради измяната на
Равана. Ще си отиде през морето.*

*След него като опашка на комета щастieto още блести,
но не задълго.*

*Уроил Зена, духът на въздуха, донесъл на цар Соломон един
Камък. Духът възкликнал: „По волята на Господаря на силите
ти връчвам Съкровището на Света!“ Добре, казал царят и
отнесъл камъка в храма. Но мисълта решила да запази част*

от съкровището за себе си. Повикал царят Ефрем от рода Иудин, златоковача, и посочил да му отсече част от камъка, да вземе чисто сребро, да изкове пръстен и да нарисува върху Камъка чашата на мъдростта, сияеща като пламък. Мислел царят да не се разделя със Съкровището. Но духът казал: „Ти наруши висшето естество. Трудно ще бъде на човешките синове да владеят камъка и само тези, които са с тебе, могат да обърнат Камъка към доброто.“ Със съзвездието ще посоча пътя на камъка.

И в храма на Иудея изчезнал Огненият камък.

От книгата на Тристан, наречен Лун:

„Когато синът на Слънцето слязъл на Земята, за да научи народите, от небето паднал щит, който носил силата на Света. Върху щита между три различни петна изпъквали сребърни знаци, предвещаващи събития под лъчите на Слънцето. Появата на неочаквано затъмнение на Слънцето хвърлило в отчаяние сина на Слънцето и той изпуснал и разбил щита, защото съзвездието било враждебно. Но силата останала в парчето от средата, него докосвал слънчевият лъч. Казват, че цар Соломон извадил вътрешната част на Камъка за пръстен. Сказанието на нашите жреци също говори за разбития щит на Слънцето. Най-голямата грешка е да се отрича камъкът. Наистина аз съм го виждал, голям колкото пръста на ръката, със сив отблясък, като сух плод. Помня даже знаците, но не ги разбрах. Положително аз съм видял камъка и ще го намеря. Казват, че Камъкът идва сам, не можеш да го вземеш. Щом е така, аз ще го дочакам. Заради него отивам в пустинята до края на живота си.“

Не се стреми, Лун, към Камъка. Той сам ще дойде, ако го дочакаш. Помни, Лун, ти реши да го дочакаш.

Лоб Нор, помни „Огнения камък“ и разпъни шатри.

В диханието на степите и в кристалния звън на планините духът на Камъка посочва пътя на знамето. Народът е воден от чудните лъчи на Орион. При дългите Ютсаки и Каракорум Нор Учителят трябва да поведе конете.

Когато Императорът на Китай владее Съкровището на Слънцето, той построил за него храм от тюркоаз с цвета на чистото небе. Когато малкият принц и невестата се загледали във вратата прекалено дълго, Императорът казал „Лисицата ви води, усещате Радостта на Света.“

И едва го спасил Паседван. Отишъл си от развалините на Китай.

Паседван отнесеъл Камъка и пясъците предади Огъня на война-конник Тимур. Приближил се Великият към кехлибарената стена, покрил полето със знамена. „Нека Камъкът лежи в Храма, докато се върна." Но животът донесъл чудо. Пътят на Камъка се прострял на Запад.

Заминал посланикът при хан Тамеран, трудно лежи Камъкът в Отакуя. Трябва да се изпрати стража с три знамена. Вървят хората на камили, облаци прах закриват слънцето. Времето е скрило хората – вървят и нямат край. И обърнали конете си към дома. През нощта кой ще опази Камъка? Пустинята отнесла чуждите хора и камъкът отишъл с тях за половин ден. Измисли, хане, как да догониш Камъка по планинските пътища. Настъпи тъга и немощ, даже конят се отказа. При ездачите се появи духът: „Не търсете, само времето ще покаже пътя." Всеки род по своему разказва за Камъка.

Желязната корона на лангобардите е също спомен за Камъка. Кратко е гостувал камъкът в планините на гордостта.

Камилите отнасят Камъка в Тибет. Носят с него по пустинята и нова сила.

Нека планината на гордостта за малко да скрие камъка. Нека да се величае градът на Камъка, но пътят на Съкровището е начертан.

Време е за Камъка да се върне въщи.

Отец Сулпиций имал видение: Приближил се бял облечен стълб и се раздал Глас: „Пазете Камъка в раклата, донесена от Ротенбург. Върху нея има четири квадрата със знака „М". Появяването ще бъде ясно, когато Аз кажа – пътят на четиримата на Изток. Нищо няма да намали Заповедта. Отстъпете от отредения час. Ще събера воините на Моята Звезда. Тези, на които е съдено, ще се съберат. Това доказва, че Камъкът е подобен на човешкото сърце и в него е заключен сияен кристал!" След тези изречения стълбът се разпаднал на сини искри, като подложил отец Сулпиций на невероятно треперене. Забележително е, че Камъкът, дошъл от Изтока, има формата на сплескан плод или сърце с удължена форма. Върху раклата са намерени казаните букви, значението им е неизвестно.

Под Земята се събират духовни отци да изпитват естеството на Камъка. Защо, когато Камъкът е тъмен, се появяват облаци. Когато Камъкът е тежък, кръв се пролива. Когато има звезда над Камъка, тогава следва успех. Когато камъкът пращи, тогава

идва Врагът. Когато сънувам огън над Камъка, тогава светът трепери. Когато Камъкът е спокоен – крачи смело. Но не заливай Камъка с огън, пуши над него само кедрова смола. Носи камъка само в костена кутийка.

Както трябва да привикнеш към студа и горещината, така трябва да привикнеш и с излъчването на Камъка. Всеки, който носи Камъка, трябва тихо да поживее с него. Опиумът на лъчите е невидим, но те са по-силни от радия. Лее се невидимо миро. Камъкът си почива на родна земя.

Пътувай, Камъко, зад морето, дай на птицата да отнесе вестта – идва Камъкът.

В тъмната нощ в тъмна дреха тихо се приближава вестносец – как чакат те? Зад ъгъла чака опитомен звяр, души с нос, протяга лапа, изпратен е от врага. Кой шава зад стълбата, какви мухи са надошли, откъде идва вихрушка? Но аз вървя твърдо, държа Камъка здраво, уча молитва: „Не ме изоставяй, Господи, защото съм събрал силите си, не ме изоставяй, при тебе идвам!“ На планината Арарат лежи горлив камък. Новгородският богатир се разбил в Камъка, защото не вярвал. Волята на Новгород посочила Съкровището, но неверието попречило на чудото.

Най-добрият спомен за силата на Камъка е вложен в змийския камък. Следа от мъдро владение. Един последовател на нощта се опитал да присвои Камъка, но Съкровището винаги било светъл признак. Лукавите господари не владеели дълго камъка, като не знаели, че само стремехът към доброто покорява огъня на Камъка.

Но лукавството на служителите на Храма похитило Съкровището от повелителя на Индия, за да издигне чужда страна.

Когато повелителят на Индия изгубил Камъка, жена му казала: „Ще го намерим пак. Смелият търси лък, птица сам ще си намери.“

И последният полет на запад осветил небивалото царство на неудачното обединяване на народите на Запада. На всеки лъч от Изтока вече търсят камъка. Времето идва, сроковете изтичат. Отредено е кога Камъкът доброволно ще дойде от Запад. Трябва да чакаме и да разберем отредените носители на Камъка, които отиват вкъщи. Корабът е готов!

Жреческото съзнание от всички времена е подготвяло хората за достойно приемане на Съкровището. Законите на мъдростта отдавна са посочили срока, когато двойно

затъмнение и потапяне на светиня във вълните ще ознаменува появата на новия Камък. Ще чакаме с молитва нашия жребий.

Когато пламъкът се извие над чашата в кръг, тогава наближава Моето време.

Новата Страна ще тръгне към седемте Звезди под знака на Трите Звезди, изпратили Камъка на света. Съкровището е готово и врагът няма да вземе щита, покрит със злато!

Чакайте Камъка!

На края на пропастта, до планинския поток, във вечерната мъгла се показват очертанията на кон: Ездачът не се вижда. Нещо необикновено блести на седлото. Може би това е кон, изгубен от кервана? Или може би той е хвърлил конника, прескачайки през пропаст?

Може би този изнемощял кон са го хвърлили на пътя и сега, отпочинал, той търси стопанина си? Така мисли разсъдъкът, но сърцето помни друго. Сърцето помни как от великата Шамбала, от свещените планински висоти в отредения час ще слезе самотен кон и на седлото му вместо конник ще сияе Съкровището на Света: Норбу Ринпоче – Чантамани – Чудесният Камък, спасител на Света. Не е ли дошло време? Не ни ли носи самотният кон Съкровището на Света? Белият Кон – Ердени Мори?

7. Звездите участват в нашия Живот: Разсъждения на мъдреците за въздействието на Светилата

Кой не знае, че приливите и отливите в океаните са резултат от въздействието на Луната върху Земята? Кой не знае, че появата и изчезването на слънчевите петна води след себе си вулканични изригвания и много атмосферни и климатични изменения, които на свой ред влияят върху човешката психика?

На Изток смятат, че всяко приближаване и отдалечаване на която и да е планета, всяка поява на нова комета се съпровожда с едно или друго въздействие както върху нашата планета, така и върху нейните жители. Древните народи са изучавали въздействието върху човека на лъчите на светлината и взаимното им положение на небето. Те координирали много свои начинания с фазите на луната и с положението на светилата на небосклона.

Да послушаме какво казва Изтокът за влиянието на

светилата върху живота на планетата.

а. Химизмът на Светилата въздейства на човечеството

Учението за въздействието на небесните тела е основано на химизма на светилата. Ако макар и отчасти признаем, че всички тела имат излъчване, то следващата крачка ще бъде признаването на химизма на това излъчване. Всичко съществуващо излъчва продукти на химическите взаимодействия. От малкото може да се стигне до голямото и до междупланетните взаимодействия. Междупланетните пространства са наситени със силни химически лъчи. Смята се, че те имат твърде значително влияние върху земния живот. Всяко небесно тяло влияе на Земята. От различното положение на небесните тела произлизат особени въздействия.

Астрохимията позволява да се определи въздействието върху организмите. Човек, влязъл в дом, изпълнен с никотин, ще отнесе върху себе си отровни утайки. Точно така човек, за първи път непосредствено изпитал въздействието на астрохимическите лъчи, винаги ще реагира на определено съчетание.

Сега, когато астрохимията е открила пред нас въздействието на звездната система, става по-лесно да се разбере как нашата Слънчева система може при раждането на детето да въздейства по определен начин върху мозъка му – недокоснат от никакви отпечатьци – в съответствие с намиращото се в зенит едно или друго съзвездие от Зодиака. Едно или друго съчетание на небесните светила в момента на раждането на човека влияе върху неговия характер и набелязва съдбата му. Но положението на планетите влияе върху съдбата на човека не само в момента на неговото раждане, но и през всички следващи моменти на живота му.

Също така прословутите слънчеви петна усилват химическото въздействие. Хората говорят за световни смутове в периода на слънчевите петна. Даже слабата представа за тях подтиква към верни съображения.

Но сред научните находки звучи странно твърдението, че слънчевите петна разпалват войните. От гледна точка на научния анализ не е ли по-добре да се каже, че слънчевите петна пораждат човешкото безумие – такова определение е много по-близко до истината – защото тези излъчвания действително се отразяват на нервната система. При това да не

забравяме, че това физико-химическо въздействие е твърде продължително. Би било неточно да се смята, че намаляването на слънчевите петна незабавно ще отстрани физико-химическите излъчвания в пространството.

Физическите и химическите явления, при докосване до тях на други проявления на най-фините енергии, образуват мощен фактор на въздействие върху човечеството. Ако химизмът на лъч от отдалечена планета потиска човешкия организъм, то най-близките съчетания от излъчванията на нашата земя, под въздействието на неизброимите сили на космическите образувания, ще бъдат лост за стремежите на човечеството. Законите на човешките пертурбации не могат да бъдат установени според логиката на разпределение на очевидните елементи. Как без изучаване на всички заобикалящи ни процеси може да се развържат възлите на мислещия апарат?! Някъде са пламнали розови лъчи – и въстанието на цял един народ съзрява. Някъде са се изменили океанските течения – и става промяна в световната търговия. Това са груби очевидни примери. Но колко най-фини причини и следствия насищат пространството и набраздяват човешките слоеве!

Малцина ще дръзнат да разкажат какво именно невидимо обкръжава човека. Да изброим лъчите и всички въздействия както от далечни светове, така и от самата Земя. Отразените и пречупените лъчи много се отличават от основните.

Не трябва да се смята, че нашата Слънчева система представлява нещо обособено, напротив, всички светове се намират в най-fino взаимодействие. Нашата планета може да изпитва най-неочаквани въздействия от далечни светове. Може да си представим как навлизат въздействия от най-отдалечени системи.

Ти, който решаваеш съдбите на хората, влез в лабораторията и се качи в обсерваторията, даже ако не намериш веднага аналогия със социалните проблеми, то търсещият ум ще схване сложността на апарата на действителността. Той ще разбере неделимостта на съдбите на еволюцията на човечеството и космическите процеси. Затова реалното знание без предразсъдъци ще бъде верен водач в бъдещето. Който откъсне науката за човешкото общество от световните процеси, все едно че си отрязва крак и се обрича на съществуване като инвалид.

б. Учението за въздействието на Светилата – наука на бъдещето

Много шарлатани позорят науката за въздействието на светилата. Но във всяка наука има много лъжци и въпреки това никой не отрича науката. Физико-химическите междупланетни въздействия представляват наука на бъдещето. Науката за въздействието на светилата ще бъде велика наука, когато бъде възприета без предразсъдъци.

Колко необходими наблюдения могат да се правят даже без фини апарати! Сравняването на атмосферните условия със състоянието на човечеството нима няма да даде на управниците ключ към разумни съображения? Няма ли слънчевите бури да доведат до различия в обществените позиции? Слънчевите петна, пълнолунието, преминаването на планетните тела и множество подобни мощни условия влияят на основните движения на чувствителните организми. Даже растенията и животните реагират на космическите прояви. Нима не заслужа внимание човекът като ръководна фигура? Човешката сила се нуждае от грижи.

От Безкрайния Резервоар върху главите ни се леят лъчи с неизразимо напрежение. Особено чувствителните организми могат да потвърдят, че в кулминационния период на поява на слънчевите петна лъчите на светилата стават за тях непоносими по сила и качество. Досега хората не могат да осъзнаят положението си в гигантската лаборатория. Едно такова съзнание вече би въоръжило човешкия организъм и би обърнало търсенето в Безкрайните висини – също така материални, както прехраната за утрешния ден, също така величествени като броя на светилата.

в. Да използваме Космическите сили

Безгранични са възможностите, които идват от струите на светилата! Когато признаят, че даже лъчите на Луната помагат за растежа на растенията и влияят на неодушевените предмети, тогава, правейки крачка напред, може да бъде признато творчеството на лъчите. Разбира се, Слънцето, което дава живот, насища цялата Вселена, но познанието, че леещите се лъчи дават съзнателната сила на енергията, ще даде най-добри постижения. Усетило вибрациите на токовете, човечеството ще намери всички творчески послания на лъчите. Така Космосът изпраща своите съкровища.

Много може да се извлече от сложните космически комбинации. Половината прояви на космическите сили чакат във вечността и за човечеството. Как да не използваме всички радиоактивни сили и всички радиации на милиардите лъчи!

Лъчите на Слънцето трябва да бъдат оценени като световно съкровище. Учените лесно ще се ориентират в потока на лъчите от другите небесни светила.

Защо хората трябва да отминават отредените им съкровища на мирозданието? Светлинните, магнитните вихри образуват ритъма на планетите. Нима те не могат да се използват като силата на водопада? Неизчерпаеми са предоставените сили!

2. Наближават Космическите срокове

Целият живот се съставя от космически срокове. Тези срокове се отбелязват от съвпаденията на назрялата карма на един или друг народ или даже народи с определени съчетания на светилата. Резултат от това са новите обрати в историческия ход на народите или в живота на планетата.

През 1924 година планетата Венера се приближи необичайно към Земята. Лъчите на Светилото на Световната майка поръсили Земята. Новите лъчи пронизали дебелината на Земята и веществото на лъчите проникнало дълбоко. Тяхната еманация внесла нови елементи, толкова необходими за тласъка. Така били създадени много нови, мощни, съкровени съчетания, които ще дадат значими последиствия.

Отдавна запечатаните срокове се изпълват в звездните руна. Прозренията на египетските владетели стават реалност пред очите ни. Звездата на Утрото, светлата обител на Световната майка с преобладаващата си светлина, със знаменателното небивало приближаване е предсказала новата велика епоха на човечеството.

Новата епоха се обозначава със знака на Водолея. Цикълът на Аквариус вече действа и съжителства с края на Рибите. Границата на цикъла е постепенна, така се утвърждава хармонията на протичащия еволюционен процес. Аквариус вече е донесъл значително раздвижване на съзнанието.

Господар на новата епоха е Уран. Утвърждаването на силата на лъчите на Уран е съпроводено от нови течения в целия живот на нашата планета. Въздействията на Уран ще се проявяват особено ярко в идващата ера. Уран и Нептун имат огромно влияние върху нашата планета. Също така силни са и лъчите на Юпитер, те съдействат за по-бързото

разпространение на силите на Уран.

IV. СЕДЕМ ОТКРОВЕНИЯ ЗА НАЧАЛОТО НА СВЕТЛА ЕПОХА

*Истината превишава фантазията,
Така и бъдещето е по-високо от мечтата.*

1. Предсказание за Космическата ера

а. Отредено е велико бъдеще

Отдавна преди много хиляди години било предсказано светлото бъдеще на човечеството. Било описано положението на светилата, при което ще започне тази велика епоха. Били дадени знаци как да разпознаем началото на Космическата Ера на нашата планета.

И ето че дошло това време... Всички космически срокове, всички съчетания на светилата посочват началото на големия Цикъл. И знаците са разхвърляни като огнени зърна.

Наближава край на царството на Луцифер. Огнените енергии в срок достигат до Земята. Наближава епохата на Майтрея.

Истина е, че се извършва свиреп Армагедон и че има нечувани ужаси. Но в часа на разрушението и разместването на хоризонта свети нова Зора. Когато угасват старите понятия, се запалва зората на огньовете.

Сред тръните израства светлата еволюция. Дошло е времето, когато човечеството се приближава до шестото усъвършенстване. Възниква нова Раса.

Пред възхода на новата раса се рушат старите основи. Върху развалините на стария свят расте новата еволюция. Нима хората не виждат колко нови неща навлизат в живота!

Така Епохата на Огъня завършва Кали Юга. Така на мястото на тесния хоризонт идва велико време. Идва новият свят.

Новите сили строят по-добро бъдеще. И най-блестящото минало не може да се сравни с възможностите на бъдещето. Огнената Епоха трябва да преобрази лика на планетата.

Когато са дадени предупреждения, по-лесно се различават събитията. И древните пророци са знаели за много промени, които днес са ясни за историците.

Но съвременниците са можели само да пребиват с камъни

всички пророци.

б. Да съумееш да приемеш отреденото

Отредено е велико прекрасно бъдеще. Но ще се осъществи ли, това зависи от човечеството. Пред човечеството има най-големи възможности, но изборът винаги е свободен.

Изборът е в ръцете на човечеството. Светлина или тъмнина, строителство или разрушение – това ще реши самото човечество. Свободната воля в безумието си може да отблъсне отреденото щастие.

Човечеството не обича да гледа в далечина на бъдещето. Съзнанието се рови в прахоляка на непосредствената близост. Докато човечеството не се научи да гледа надалече, е невъзможно да се намалят човешките страдания.

Само когато смисълът на съществуването приеме утвърдено значение, на човечеството може да бъде даден пространственият огън. Равновесието може да се утвърди само тогава, когато свободната воля избере пътя на Общото благо. Само когато принципът на Йерархията се утвърди на планетата, ще настане времето на самия Юга.

С всяка година въздействията на светилата ще се увеличават, но човешкият дух трябва да съумее да приеме изпратените дарове. Бъдещето ще подложи на голямо изпитание цялото човечество. Само с обновяване на мисленето човечеството може да постигне нова планетна степен.

в. Да се търсят нови пътища

При необичайните условия на бъдещето ще бъде невъзможно да се върви по старите пътища. Най-ужасното е, когато хората подхождат към новите условия със старите привички. Както е невъзможно да се отключи със средновековен ключ вратата на бъдещето.

Само слепец може да мисли, че утре прилича на вчера. Тревогата на Света изисква търсене на нови пътища. Устремът на човечеството към необикновеното ще му даде разбиране за Новото.

Различавайте навсякъде стария свят от Новия. Старият свят се гуши във всички кътчета, Новият свят също се разраства навсякъде извън граници и условия. Старият и Новият свят се отличават по съзнанието, а не по външни признаци.

Червените знамена често се издигат от ръцете на Стария свят, те са пълни с предразсъдъци. Често в уединение тупти

сърце, изпълнено с блясъка на Новия свят. Възрастта и условията нямат значение.

Неумело, но пълно с дръзновение расте новото съзнание. Въпреки опита старата мисъл линее.

Няма сили, които биха могли да спрат океана на Новия свят. Ние съжаляваме за безполезната загуба на енергия на отмиращото съзнание. Ние приветстваме опитите на осъзнаващите правото си да разширят новите постижения.

Тогава грешката, извършена в името на Новия свят, се превръща в цвете на смелостта. Всяко хитруване да се балсамира старият свят си остава остров на ужаса. Може да се видят признаците на безумието на отиващия си свят и смелостта на идващия .

Идва нов свят. И нищо че много неща са непонятни и извратени, новите възможности след време ще дадат ново мислене и светоусещане. Появата на ново мерило за съществуване може да спаси Земята.

2. Понятия за Новата Епоха

Съвременното учение на Изтока „Агни Йога издига понятия, необходими за следващото стъпало на еволюцията. Първото е сътрудничество и кооперация, второто – пълноправие на жените, третото – изучаване на психическата енергия, четвъртото – разбиране значението на мисълта. Всеки от тези дарове на еволюцията трябва да бъде приет в пълен обем и не отвлечено.

Необходимо е да се усъвършенства понятието за сътрудничество. Всички изчисления няма да помогнат да го затвърдим. Ако няма доверие, сътрудничеството ще се превърне в кутия с отровни скорпиони.

Сътрудничеството се прави като че ли с науката на живота. Но за да му се даде научна обосновка, необходимо е то да се признае в целия живот. Сътрудничеството е хармонията на човечеството.

Сътрудничеството трябва да бъде прието като основа на Битието.

Когато сътрудничеството стане основа за съзидание, когато жената стане пазителка на културата, когато психическата енергия заеме подобаващо положение, когато човечеството разбере значението на творческата мисъл – тогава целият живот ще се преобрази. Знанието и творчеството ще имат подобаващо положение. Проявено в такъв смисъл, че в далечните векове

може да се намерят примери за разбиране на науката и изкуството.

д. Спасението е в културата

Провъзгласена е благословената Сатия Юга. Какво голямо понятие ще бъде в основата на това пречистване и преобразяване на живота? Разбира се, това ще бъде понятието, което човечеството определя с думата култура.

Нова Епоха може да се гради само с признаците на Културата. Прераждането на планетата е възможно само по пътя на културата. Истинската еволюция се извършва единствено върху основите на Знанието и Красотата.

Никаква еволюция не е възможна без натрупване на култура. Човечеството не може да процъфтява без знание за величието на културата. Не може да има международно съгласие и взаимно разбирателство без култура.

Където е културата, там е и мирът. За мира също трябва да се напомня – нека самата дума да следва хората по всички пътища. Там, където е културата, там е и правилното решение на най-трудните социални проблеми.

Човечеството не познава нещо по-висше от панацеята на Културата – и няма да познава, защото в културата е сборът от всички достижения на Огненото творчество. Така културата ще бъде провъзгласена като единствена самозащита от разложението. Именно днес човечеството трябва спешно да се обърне към познанието на културата.

Знание, знание, знание – ако хората повече се замисляха над това, че знанието е спасение, то нямаше да има и част от това страдание. Цялата човешка мъка идва от невежеството. Знанието, продължаваме да твърдим, ще покаже на човечеството края на страданието.

Широкото разпространение на знанията може да прероди света. Знанието може да прави чудеса. Затова ще кажем – знанието стои по-високо от всичко.

е. Нови пътища на науката

Както пчелите събират мед, така събирайте знанието! Отвсякъде трябва да се събира знание. Досега знанието се разделяше и цели негови области се оказваха под забрана, под съмнение или пренебрегнати.

Хората нямали мъжеството да превъзмогнат предразсъдъците. Те забравяли, че ученият трябва да бъде

преди всичко отворен към всичко съществуващо. За учения няма забранени области.

Братството учи на познание без предразсъдъци. Хората трябва да се стремят към неограничено знание. Не може да се заповядва на човека да не знае, не може да му се отнема правото на усъвършенстване.

Няма да си затваряме очите пред действителността. Освободеното мислене ще бъде украшение за истинското знание. Ако е твърдо убеждението, че Истината е една, не може да има опасение, че ще се намери някаква друга истина.

Хората говорят за много права, не е ли необходимо да се проникне през обвивките и да се стремим към Единна Истина? Простото утвърждаване на знанието ще изгони противоречията. Човекът, устремен към познаване на истината, ще вникне в най-основната същност на живота.

Истинското човешко познание ще бъде винаги съзвучно с Единната Истина. На всяко стъпало на развитие на човечеството трябва да се съпоставяме с Учението за Светлината и можем да се радваме, че световното разбиране продължава да следва единствената възможна Истина. Но за това е необходимо постоянно да се сравняват Основите с човешките действия.

Разбира се, истинската наука не може да се разминава с неотменимите закони, следователно нужно е при новите изследвания постоянно да пазим в ума и сърцето си Заветите на Основите. Те ще дадат несломимо възхищение на учения, който върви напред, без да се ограничава със себе си, а който честно работи за доброто на другите. Той ще почувства вълните на Светлината и сред вибрациите ще улови нови енергии.

Нужно е да се каже на учените, че както теорията на Айнщайн не отрича законите на Евклид, а ги включва, както третото измерение не отрича законите на плоскостта, а е много по-широко от тях – така и законите на духовното знание са безкрайно по-широки от всички ваши знания, но ги включват. Нали не искаме да отречем достиженията на учените, а да ги разширим.

На Земята се забелязват много така наречени феномени, откриват се необикновени човешки способности, тях започват да ги наблюдават, но ако бъде допуснато отрицание и забрана, ще се създаде препятствие за еволюцията. Необходимо е учените да дадат достоен пример за широка хипотеза. Еволюцията се изключва абсолютно там, където не се

признават възможностите за познаване на безкрайното.

Науката не понася забраните, предразсъдъците, суеверията. Знанието не трябва да бъде помрачено от насилие – нито външно, нито вътрешно. Невъзможно е да се забранява свободното познание – такава забрана ще бъде свидетелство за невежество.

Предубеждението на мисълта действа като тежък товар и умъртвява вече отреденото. Кой ще представи сложността на течащите потоци? Вие знаете как се подготвя великото бъдеще, но то не може да бъде примитивно и трябва да привикваме към нарастванията, които са видими за нас, но не и за всички.

Знанието толкова бързо се разширява, че е необходимо постоянно обновяване на методите. Новото е най-старото и затова не трябва да се страхуваме от нещо невъзможно. Всичко е възможно, защото всичко съществува, не бива да се предполага бедност на творението.

Нашата писмена наука е толкова млада, че не може да се говори за сравнителен метод. Тя познава само малко векове, но къде са десетките хилядолетия? Ние много се възгордахме и забравихме за всичко, което не знаем.

Кой може да съди за това, което не знае? Кой ще дръзне да утвърждава присъствието или отсъствието на нещо неизвестно.

По-разумно е да се допусне, че съществуват много неща, които са неизвестни за хората. Хората трябва да се освободят от всякакво високомерие към всичко непознато. Нека учените намерят в себе си решимост да не се отказват от това, което в дадения момент не им е известно. Научната задача е основана на доброжелателната хипотеза.

Трябва да се разбере, че в основата на разширяване на науката лежи постоянното разширяване на съзнанието. Ако ученият не може да прекрачи през ограниченията на вчерашния ден, по-добре да не се занимава с наука. Условиата на новите научни достижения трябва да отговарят на изискванията на бъдещето.

Сегашният век напомня времето на Атлантида. Тогава не могли да намерят равновесието, но ако днес знаят за това несъответствие, някои по-жизнени народи могат да намерят необходимото равновесие. Ние виждаме къде може да бъде осъзнато началото на синтезата. Тя ще бъде не там, където махалото на живота е спряло, а там, където то се люлее най-силно. Там разбират значението на общото благо.

Първенството се гради не там, където стремежът е насочен

към собственото его, а там, където се създават творческите стъпала за Общото Благо. Там, където почвата е наситена с еманациите на труда, там може да се очаква урожай.

Сроковете на народите могат да се научат според разбирането на религията. Където е най-голямо отрицанието, където е видимо неверието, там вече е близка жътвата Господна.

А където има лицемерно благочестие, там мечът е готов. Примерът на Савъл ще бъде за назидание. Махалото, пуснато в едната посока, със същия размах се люшва и в другата посока. Не е нужна показна религиозност, а осъзнаване на духовното начало. Не премени, не обреди, а служене на човечеството.

Кресливият патриотизъм и кресливата религия си отиват и на мястото на тези отмиращи плашила идва ерата на новото радостно строителство, основано на великото сътрудничество на народите, на новото възраждане и пречистване на Заветите на великите Учители. Не е далеч денят, когато всички можещи ще търсят да донесат частица от истинското Знание. Там, където всичко е било отнето, където всяко творчество е било задушено, където е било забравено човешкото достойнство – там особено силно ще се събуди жаждата за знание и за истинска свобода. В уреченото време ще възсияе Небивалият Замък.

Патосът на историята се крепи не на спокойните, самодоволните и ситите. Пламъците на вдъхновението слизат при неспокойните духом.

Да се предадеш на самодоволството – това значи да загинеш.

Не с нарцисизъм, а с подвига на усъвършенстването се гради историята. Който се възгордее, него го напуска благодатта на търсенето. И върху самоуверените пада проклятието на безплодието.

Няма нищо неизбежно, има само възможно.

Само чрез напрегнато творчество, без страх да се покаеш за грешките си и да осъзнаеш слабостите си, само с цената на непрестанни усилия възможното ще стане действително.

2. Предсказание за Космическия учител

а. Идването на Майтрейя

В древните легенди е предсказано, че когато човечеството,

изгубило основата на Учението, потъне в неразбиране, тогава настъпва Епохата на Майтрейя.

Майтрейя, Господарят на Любовта и Състраданието, Бъдещият Буда е бил завещан на света също и от самия Готама. Казано е, че преди да напусне сферата на нашата планета, Буда е обещал на учениците си, че след Неговото отиване в Нирвана мястото Му ще заеме Неговият Брат Майтрейя.

В народите на Азия тези предания и предсказания са постоянно живи. Статуи в чест на Господаря Майтрейя са били издигнати в Индия и по Тибет още в самото начало на нашата християнска ера. Днес не съществува будистки храм, в който да няма изображения на този Бодхисатва върху грамадни платнища или във формата на колосална фигура, заемаща понякога три етажа от храма.

На трудни пътища, на опасни планински проходи стоят изображенията на Майтрейя на Светлото Бъдеще. Кой се е погрижил да ги постави? Кой се е потрудил? Те стоят като гиганти, създадени не от човешка ръка.

Народите знаят, че мястото на Светците е в планините, по върховете. От върховете идват откровенията. На върховете, в пещерите живеят Риши. Там, където извира реките, където вечните хора са запазили чистотата на вихрите, където прахта на метеоритите донася от далечни светове пречистващи одежди – там са тези, които носят светлина.

Над снежните върхове на Хималаите изгрява светло сияние, по-ярко от звездите и по-причудливо от зората. Кой е запалил тези стълбове от светлина, които шестват по небето? Тези стълбове и лъчи на светлината не са от северните сияния. Те са от Шамбала, те са от кулата на Великия Пришълец.

Съвременните легенди на Изтока твърдят, че хилядолетните предсказания са се сбъднали: Майтрейя идва и гори с всичките си огньове. Гори неговото сърце от състрадание към нещастното човечество. Великият видим Господар вече невидимо управлява, обгърнат от лъчите на мощна, но незрима Лаборатория.

И Господарят на Новата Епоха дава на Новия свят Ново Учение.

б. Предизвестието на Агни Йога

Сложно, но велико време! В напрежение и чудовищно неразбиране от човечеството на принципите на Битието Майтрейя дава Новия Завет. Към този Завет Той призовава

човечеството.

Великото предсказание е стъпало към обновяването на Света. Агни Йога е предтеча на велика Епоха. Учението на Агни Йога не е нищо друго, освен проява на съвременното прилагане на психическата енергия, чийто поток приближава заедно със Сатия Юга. Затова учението на Агни Йога бележи нова Епоха. И възвестяването на това Учение е също така неизбежно, както е несъмнено приближаването на Светла Епоха.

Новото Учение се дава за бъдещето – не на една страна или народ, а за целия свят. Толкова велики неща ще покаже на човечеството Учението на Майтрейя. Идва Велико Време. Учението на Живота ще легне в основата на Новия свят.

Учението на Майтрейя е Йога на целия живот. Всички предишни Йоги, дадени от Висши Източници, са взимали за основа определено качество на живота, сега с настъпването на века на Майтрейя се дава Йога за същността на целия живот. Неговото Учение разглежда всички понятия, които се явяват Основи на живота. По своята космическа широта на мисълта това Учение на Живота дава отговор на всички въпроси.

Братята на човечеството дават Истината на този, който приема същността на Битието. Затова Братята на човечеството съобщават част от великата Истина. Онази част, която на нашата планета може да бъде възприета.

Хората трябва да се готвят за Нова Епоха. Всяко съзнателно мислене мъчително търси каква е бъдещата посока на еволюцията. Ако тази посока е намерена, здравият разсъдък се стреми по-бързо да се доближи до верния път. Затова Учението не въвлича, а показва пътя. Не мистика, а именно умозаключение се изправя пред търсещите.

Братството предлага знание, полезно за прогреса на човечеството. Учението се дава не като новост, а за изграждане на достоен живот. Като го изучи, човек ще се въоръжи за далечния път, защото съзнанието му ще се разшири и разпознаването ще бъде с него по жизнения му път. Затова Агни Йога се дава като най-великия и верен път.

Защо Новата Йога е наречена огнена? Изявата на сила подобрява яркия живот и гаси всяка нищожна проява. Появата на огъня е просветляване на материята, иначе казано, където има огън, там има белег на усъвършенстване. Затова стихията на огъня дава името на тази самоотвержена Йога. Огънят не извежда от живота, той не е надежден водач в далечните

светове. Изучаването на Агни Йога приближава човека към далечните светове.

Агни Йога е поредно разширяване на възможностите на човечеството, тя е висша връзка с космическите достижения. Истинската Йога свързва земното съзнание с космическия пулс. Многоцветните искри приобщават към пространственото съзнание.

Учението, проявено от Майтрейя, зове човешкия дух в творческия свят на Братството.

Учението на Майтрейя показва безкрайността в Космоса, в живота, в достиженията на духа. Учението на Майтрейя държи знанието за космическия огън като откритие на сърцето, побрало появата на Вселената. Появата на Учението дава на човечеството криле и път към безкрайността.

в. Защо се дава ново Учение?

Съществува едно Единно Откровение, пренасяно през всички векове от великите Учители на човечеството. Всеки Учитель подчертава онази подробност от Единното Откровение, която е необходима най-много на даденото стъпало на съзнанието. С настъпването на космическия срок за новото пробуждане на съзнанието се изпращат носители на Светлината, строители на нови степени в съзнанието на човечеството. Всяко време носи със себе си и своя форма за изразяване, която отговаря на съвременността, а също и по-широко разпространяване на основите на Учението, защото по закона на еволюцията всичко расте, всичко се разширява.

Съкровено Учение не може да застива на едно ниво. Истината е една, но всеки век своеобразно се докосва до нея. Всяка премъдрост е неопровержима, но тя ще има своите продължители. Не може да се говори за нови учения, щом Истината е единна! Новите данни и новото им възприятие ще бъдат само продължение на опознаването. Оповестява се не нещо ново, а необходимото за момента. Сравнете потока на дадените на човечеството Учения за живота. Всяка нова фаза на Учението не изключва предишната. Всяко Учение, без да докосва предишното, отваря нова врата към знанието.

Същата тази неизменна Истина се дава на човечеството в различни обвивки. Но също така точно тя се извършва от тревожните тълпи в течение на по-малко от един век. Учението получава съвсем извратен облик. Когато религиите са толкова извратени, че не могат повече да задоволяват потребностите на

човешкото сърце и да дават отговори на загадките на битието, то това значи, че настъпва време, когато трябва да се яви Нов Учител и да даде на Света Ново Учение. Периодичното появяване на Нови Учители и Нови Учения е необходимо условие за еволюцията на човечеството.

2. Не Богове, а Приятели

Както вече е известно от предишните легенди, Учителите на човечеството вече отдавна са с нас на нашата планета. Те са дошли от Венера в зората на човечеството. Те са ръководили еволюцията на Третата, Четвъртата и Петата Раса. И Те стоят на несменяема стража и се борят с царя на тъмнината. И пришествието на Учителите е само по-ярка тяхна изява в повратните моменти от еволюцията на човечеството.

Съществуването на Йерархията е основа на целия живот. Йерархията носи на човечеството благо. Тя е като светлина по пътя на човечеството. Йерархията е звездата, която е насочвала всички вървящи. Не заплаха, а сърдечен зов, предупреждение и наставление за Добро.

„Ние съвсем не искаме да се представяме като Същества отвъд облаците, напротив, Ние искаме да бъдем труженици, близки на хората. Не богове, а сътрудници. Идолите на символите ще се изтрият от лъча на Светлината.“ Когато хората успеят да сключат здрав съюз с понятието Братство, тогава можем да се надяваме да построим здрави основи. Когато хората приемат понятието Учител, тогава ще се подготви новото стъпало. Търсенето на нови пътища трябва да започне с това приемане.

Едва когато чувството съзнателно се утвърди върху познаването на водещата Йерархия, човечеството ще почувства своята истинска роля в Космоса. Само осъзнаването на Бялото Братство и Йерархията вече насочва пътника по най-краткия път към Безкрайността.

"Който желае да се приобщи към Нашата Обител, нека по-често да беседва със сърцето и чрез него да Ни изпрати макар и безмълвен зов. Може да се помисли, че всичко това е много сложно, но на практика то се вмества в три думи — обичам Те, Владетелю! — ето го и посланието до нас. Ще се обичаме взаимно." Любовта към Йерархията ражда непосредственото Общуване. Водещият закон може да се изрази с прилив на любов. Лесно можем да се приближим към началото на Битието с най-прекрасно чувство. Какво по-силно

може да свързва от това – Обичам те, Господи! При такъв зов лесно се получава лъчът на познанието.

Не само пряката връзка с Владетеля, но даже несъзнателният стремеж към Йерархията дава проблясък за общуване с космическите сили. Необходимо е да се готвим за непосредствено Общуване. В дните, когато огнените енергии са напрегнати, именно този огън ще помогне на сърцето да разбере Висшата повеля, такава повеля се изразява в целия живот. Тогава ние казваме – слушайте и се подчинете!

Помнете, че за вас се трудят и се грижат Приятели на далечни планини.

Нека висотите на Кавказ, Алтай и Хималаите да бъдат обители на Прекрасното Братство.

3. Сказание за майката на света

а. За майката на Господарите

От зората на съществуването на Великото Бяло Братство Майката на Света стои начело на великата Йерархия на Светлината на нашата планета: Общата Майка не е символ на Господарите, а Велика Проява на Женското Начало, което е духовна Майка на Христос и Буда. Онази, която ги е учила и ръкоположила за подвиг.

През цялата история на човечеството Нейната ръка прокарва здрава нишка. До Синай е звучал гласът на Майката на Света. Образът на Кали е бил приеман като основа на Изида, Истар. След Атлантида, когато Луцифер нанася удар по култа на духа, майката на Света започнала нова нишка, която ще засияе днес. След Атлантида майката на Света скрила lika си и забранила да се произнася Името ѝ, докато не удари часът на Светилата.

б. За Звездата на Майката на Света

Свати – време е да кажем, че така наричаме планетата Венера, звездата на Майката на Света. Отдавна тя е била символ на Майката на Света и епохата на Майката на Света е трябвало да започне, когато нейната звезда се доближи до небивалата Земя.

През 1924 година Звездата на Майката на Света за кратко време необичайно се приближила до Земята.

Мощните лъчи на светилото на Майката на Света

достигнали до Земята и я поръсили, създавайки много нови, мощни, съкровени съчетания.

Великото понятие Майка на Света се приближава до човешкото съзнание на космически вълни. Ученията говорят за настъпилата епоха на Майката на Света. Близка на всички сърца, почитана в ума на всеки роден, Майката на Света застава до великото кормило. Ще бъде щастлив и ще се опази този, който разбере така Лика на еволюцията.

в. За мъката на Майката на Света

Майката на Света е казала: „Съберете се, ветрове, съберете се, снегове. Не идвайте, птици и зверове! Няма да се утвърди основата на тъмното дерзание. Няма да се задържи светлината на месеца, но слънчевият лъч ще достигне Върха. Запази, Слънце, Моя връх, защото иначе къде ще застана на стража? Никога няма да се издигне звярът и няма да се задържи човешката сила!" Самата Майка на Всичко Съществуващо с огнен щит ще застане на стража. Какво блести на Върха? Защо вихрите са образували сияен венец? Великата Майка сама се е издигнала на върха. И никой няма да се издигне след Нея.

На най-високия хълм сияе Майката на Света. Тя е излязла да срази тъмнината. Защо падат враговете? И накъде обръщат очи с отчаяние? Тя е направила пламенна кърпа и се е обградила с огнена стена. Тя е намерила крепост и устрем.

Върхът, посочван тук, е връх Еверест или както се нарича на тибетски, Джемо Канг Кар – Владетелка на Белия Сняг. Най-високата точка на Земята, както и двата земни полюса имат огромно значение заради запаса от електромагнитни сили, които са събрани в тях. Легендата говори, че когато настъпи критичен момент – да бъде или да не бъде Земята ни, - тези точки ще имат решаващо значение за спасяването на планетата.

г. Митът за произхода на планините

Когато планетният Създател се е трудил върху оформянето на твърдината, Той насочил внимание към плодоносните равнини, които могли да дадат на хората спокойно земеделие. Но Майката на Света казала: „*Наистина хората ще намерят в равнините и хляб, и търговия, но когато златото замърси равнините, къде ще могат да почерпят сили чистите духом? Или да получат криле, или нека да им бъдат дадени планини, за да се спасят от златото*”. И Създателят отговорил: „*Рано е да*

даваме крила, те ще понесат върху тях смърт и разрушение, но ще им дадем планини. Нека някои се плашат от тях, но за други те ще бъдат спасение. “

Така хората се делят на равнинни и планински. Така може да си спомним мита, който предвижда замразяване на планетата.

д. Митът за произхода на мълнията

Майката на Света казала на Създателя: „*Когато Земята се покрие с тъмните пелени на злобата, как ще проникват спасителните капки Благодат.* “ И Създателят отговорил: „*Може да се съберат потоците на огъня, които ще пробият тъмнината.*“ Майката на Света казала: „*Наистина, искрите на Огъня на Твоя Дух могат да дадат спасение, но кой ще ги събере и опази.*“ Създателят отговорил: „*Дърветата и тревите ще запазят моите искри, но когато листата опадат, нека Деодар и сестрите му за цяла година да запазят своите приемници на Огъня.* “ Така в различни митове е отразена връзката с Висшия свят. Навсякъде е отбелязвана грижата за човечеството и всички твари.

е. Химни за Майката на Света

Владетелко, Аз Те обявявам за велика Сътрудничка на Космическия Разум. Владетелко, освен всичките си космически сили, Ти носиш в Себе си съкровено зърно, което придава сияние на живота. Владетелка, която утвърждава всички прояви на Разума, Ти си Дарителка на радостта от космическото творчество. Владетелката ще украси края, обзет от творчески огън. Владетелко на мисълта и живота, за Теб е сиянието на нашия лъч. Майко, почитана от Владетелите, Ние носим в сърцето си огъня на твоята любов. В Сърцето Ти грее даряващият лъч, в Сърцето Ти се ражда животът.

Майко на Света, Ти си велика творческа сила в нашата същност. Ти си живяла в култовете на древните. Ти си Дарителка на всичко, Ти даваш откровение на всичко! Ти показва на човечеството великото радостно познание на Майката, Ти посочи подвига и скри Своя Лик, Ти, която си ни дала пространствения Огън и си поела върху плещите си бремето на човешките действия, към тебе са молбите ни да върнеш изгубената усмивка. Покажи ни овладяването на свещената Огнена Сила!

Майко на Света! Сякаш в самото съзвучие на тези две думи

има вече ясен смисъл за величие на понятието, но животът показва друго. Поетите и певците често славят жената, но държавите не могат да признаят простото равноправие. На позорното стъпало на историята ще бъде записано, че и днес все още равноправие не е установено. Женското възпитание и образование не са изравнени с мъжкото и самото майчинство не е опазвано.

Ние посочваме необходимостта от възраждане на Нашите Завети за равноправие на Началата. Затова е толкова необходимо да утвърждаваме в духа Женското Начало.

Защото Знамето на великото Равновесие на Света е отредено да бъде издигнато от жена. Настъпило е времето, когато жената трябва да завоюва правото, което ѝ е отнето. Със собствените си ръце жената от всички племена и религии гради стъпалата на еволюцията.

Утвърждаването на истинското равноправие е по-добре да наречем пълноправие. Световното пълноправие на човечеството трябва да стане белег на времето. Общото мнение трябва настоятелно да изисква справедливост. Хората се гордеят с унищожаване на робството, но навсякъде ли то действително е унищожено? Могат ли да се хвалят с просветеност хората, когато знаят, че пълноправие не съществува?

Затова е необходимо много да се утвърждава значението на Женското Начало. И именно в държавен мащаб, а не в домашен. Ако планетата оцелее, то бъдещите страни ще процъфтяват само с равновесието.

Ние даже допускаме превес на Женското Начало, защото борбата ще бъде много напрегната. Когато Женското Начало привикне да живее за развитието на своя потенциал и прероди своето чувство на постоянно даване, Женското Начало ще определи Мъжкото във всички направления.

Великата настъпваща епоха е тясно свързана с възраждането на жената. Както в добрите за човечеството времена, бъдещето трябва да предостави на жената място до кормилото на живота, редом с мъжа.

Само когато женското равноправие бъде признато в планетарен мащаб, можем да кажем, че нашата еволюция се е изкачила на стъпалото на човешката еволюция. Който пръв изпълни това общочовешко действие, той действа по законите на еволюцията.

Ние дадохме пълноправие на жените, но преди още да бъде произнесено, варварите въстават.

4. Далечните светове ни зоват

а. Кой напуска Земята за далечните светове?

Легендите твърдят, че истинският смисъл на вечния живот на човека е познанието и съвършенството. Планетата, на която в дадения момент живее човекът, представлява едно училище, в което се преминава определен курс.

Така според легендите на Луната човечеството е преминало „началното училище“ – животинското, предчовешкото. На Земята сега ние преминаваме „средното училище“ – човешкото. За следващия курс – за висшето „богочовешко училище“ – ще ни се наложи да се пренесем на следващата планета. И така нататък – без край...

Вечното съществуване в космоса не може да бъде ограничено от една планета. Когато всичко от съществуването на една планета е извлечено, тогава предстои живот на другите. И наистина каква полза има да се прикрепим само към Земята, когато вече си познал цялата земна премъдрост? Какъв е размерът на земните дрехи? Каква подвижност може да се прояви по земната повърхност? Какви мисли можеш да споделяш в земната сфера?

Никакъв стъклен похлупак не може да спре „клоните на порасналия дъб“. Далечните светове зоват духа, завършил своето земно образование към неизразима космическа красота. Прекрасното, безпределно съществуване в далечните светове е обусловено от достиженията на прекрасното. И Майтрея казва: „Мили пътници, погледнете нагоре и ако вместо илюзиите на Земята вие поискате да летите по-далеч, то и криле ще ви пораснат!...“ Свободната воля може да отвежда в далечни сфери. Някои същества от Земята вече са отишли на други планети. Този подвиг укрепва връзката на мисълта и разширява новите предели на мисленето. Така например Платон, наричан в легендите „мислител“, неведнъж е посочвал, че някога той ще премине в друг свят и оттам ще установи връзка. Много векове са били нужни, за да се изпълни тази задача. Но няма нищо неизпълнимо, само нашата воля трябва да бъде насочена към това.

Отиването на далечни светове трябва да се разбира като особени мисии. Не е лесно да си представим, че между световите могат да съществуват мислени връзки. Не е лесно за хората да се откажат от земната твърд и да усвоят, че всичко

главно не е на Земята, а там, където е така наречената пустота. Трябва да се преродиш, за да разбереш, че земната красота изглежда такава, само защото хората не познават надземната красота. Много неща на Земята се разбират извратно. Хората са готови да си представят, че между световите има такава вражда, както и на Земята.

Хората не разбират защо някои земни дейатели, предани и просветени, могат да напуснат Събратята си. Само земните ограничения няма да позволят да се разшири общността от няколко свята. Също така не е лесно да си представим, че в нови тела, в различни обкръжения жителите могат да запазят зърната на ясното земно съзнание.

б. Как летят към далечните светове?

Възможно ли е да посещаваш чужди планети, ако още не си завършил напълно еволюционния курс на Земята? Може, както ученикът от средното училище може за известно време да влезе в зданието на университета като посетител. Как става това?

Според източните легенди живеещият на Земята човек е дух, облечен в огнена, фина и плътна обвивка. Човешкото плътното тяло действа само в пределите на физическата сфера на Земята. С финото си тяло човек може да се придвижва без плътното (тяло) в сферата на нашата планета. За развитото фино тяло която и да е височина не е препятствие. Така ламите на Тибет често са във финото си тяло на връх Еверест и се учудват на желанието на чужденците да се изкачат там непременно в плътното си тяло.

А за междупланетни придвижвания човекът има огнено тяло. Ако развием в достатъчна степен огненото тяло, може и в него да се посещават различни планети. Така се набелязва един бъдещ етап, когато съзнанието не трябва да е прикрепено към една планета. Ако сега ние преминаваме от една част на света в друга, то същият принцип може да бъде и междупланетен. Пътят между планетите не е по-сложен от създаването на граница между плътното, финото и огненото тяло, не е по-сложен, отколкото осъзнаването на мисълта и устрема към светилата.

Утвърждаването на нови лъчи ще позволи да се запази съзнанието в разнородни слоеве. Преди само някои слоеве на атмосферата са спомагали за запазване на съзнанието. Но е могло да има прегради за теченията на газовете. Новите лъчи могат да пробият тези препятствия, като създават въздушни

тунели и така разширяват съзнателната дейност.

Полетът на духа не се изчислява с часове – става въпрос за явление извън времето, когато духът се носи между планетите. Това е миг, защото не може да бъде продължен, иначе ще настъпи разрыв между плътното и огненото тяло.

в. Какъв е животът на далечните светове?

Възможността за обитаване на небесните тела до днес остава под въпрос. Даже добри астрономи не се решават да се изкажат по този въпрос. Основната причина е надменността на човека. Той не иска да допусне въплъщаване в други условия, освен земните.

Но световите са обитаеми. Разбира се, от земна гледна точка пребиваване няма навсякъде, но като такива по същество световите са обитаеми. Разбира се, всичко това са различни еволюции, не винаги достъпни един за друг. Но няма да бъде голяма грешка, ако кажем, че всички проявени пространства са обитаеми. Микроскопът ще покаже живота на което и да е разстояние на планетата, същият закон действа и в пространството.

Но ще бъде грешка да си представим всички животи на световите от гледна точка на нашето разбиране днес. Ние толкова лесно забравяме вчера и слабо си представяме утре, че много наши съждения са като есенни листа. Нужно е да осъзнаем един прост факт, че населеност на телата от Космоса не означава със земни форми. За живота на другите планети не може да се съди по нивото на земния живот.

Нашият начин на съществуване в никакъв случай не може да се разглежда като начин, приложим към други планети. Природата и животът на другите планети от нашата Слънчева система съвършено се различават от съществуващите на нашата Земя. Човешката еволюция се смята за венец на Мирозданието, но земният човек е още много груб в своята форма и тъкани в сравнение с обитателите на Юпитер и Венера, да речем.

На висшите планети има по-малко животни и те са доста по-съвършени. Така на Венера съвсем няма насекоми и хищници. Там е истинско царство на полетите. Летят хората, летят птиците, даже и рибите летят. При това птиците разбират човешкия език. Окраската на рибите и оперението на птиците достига изумителни съчетания и красота.

Хората не могат да се приближат към далечните светове в земно състояние, но в огненото тяло добрите духове са се

приближавали към другите планети и са отнасяли спомени за строежа на повърхността, за колорита, за населението. Такива опити са редки, но все пак те съществуват. Те могат да укрепят съзнанието за безграничната действителност.

В полетите към далечни светове се усеща особеността на цялото им битие. Може да се стори странно, че на основата на единството се явяват толкова много различия, даже при явления, които външно напомнят земните. Поразява също така и тяхната вътрешна особеност.

Цветовите напомнят земните багри, но същността им е съвършено различна. Дълбочината и прозрачността на багрите на водите не могат да се сравняват с моретата на Земята. Самата атмосфера е сякаш дъга. Но тази дъга не прилича на земната. Рибите летят, но техните цветове нямат равни на Земята. Оперението на птиците не прилича в цветовете си и на най-разкошните земни птици. Хората напомнят тези на Земята, но в същото време поражават с най-фини тъкани. Почти всичко напомня най-хубавото земно пеене, но смисълът на гласовете е друг.

Това различие поражават земното съзнание. Необходимо е да привикваме към просторите на разнообразието. Щастливи са тези, които в плътно тяло вече са готови да възприемат многообразието на световите. Не мислете, че това е лесно възприятие. Нужно е да събереш много опит, за да допуснеш действителността. В думата „допускам“ е заключен смисълът на еволюцията.

Ето какво се разказва в легендата за полета към висша планета.

„Приятелю, ние летим и лесно възприемаме сиянието на далечните светове. Ние, които се приближаваме към тях, знаем същността им. Искам да ви разкажа как съм запомнил далечния свят. Разстоянието до него е огромно, но ние летим мигновено. Не би могло да стъпим на нова почва, която ни е чужда даже в огненото тяло. Но може да се видят контурите на морета, може да се радваш на прекрасните цветове, даже птиците и рибите вече се виждат! Хората не са като нас и странно е да се каже – те летят! Не чуваме езика им – може би защото сферите звучат. Помня синевата на водите като сапфири и изумрудената зеленина и планините, които приличат на смарагд. Изглеждаше, че човек не може да стъпи на такава чиста почва. Самият въздух е непоносим за нас, но щом се докоснем до него, ние страдаме, като се

върщаме към нашето тяло — душно е като в тясна дреха. Така всеки път е и сладък, и труден. “

Сърдечната мъка по далечни светове представлява особен вид тъга. Много, които са я изпитали, не могат да я поместят в земното си сърце. Но нищо няма да изличи паметта за далечните светове у онези, които са се доближили до тях в огнено тяло. Както са безбройни звездите, така и споменът за далечните светове не може да се изрази с думи.

Едно виждане на далечните светове вече преобразява целия живот. Да разбереш поне частица от живота на другите светове – това вече остава ярък спомен завинаги – такова приближаване е вече просветление на съзнанието. Необходимо е да се осъзнаят населените светове. Трябва да бъдат разбрани тези океани от мисли, които раждат музиката на сферите.

2. Как общуват с далечните светове?

Както вече знаем от предишните легенди, благодарение на усилията на господаря на тъмнината нашата планета е изолирана от другите светове. Планетата е заобиколена от непроницаеми слоеве, създадени от злобните мисли и човеконенавистните движения на хората, и тази кора служи като пречка за предаване на мисли между планетите. Поради създамата се изолираност в развитието си изостава не само Земята, но и Марс и Сатурн.

В Учението на Агни Йога е казано, че връзката с далечните светове е следващата задача на еволюцията. Това значи, че създамата се изолираност трябва да бъде въведена в отсъдения кръг. Необходимо е да се стремим да пробием канали в кафявия пояс, който запушва планетата. За съществата от други светове би било по-леко да пробият душната атмосфера на Земята, ако чуят насреща си призивите на земните жители.

Древната философия е съветвала да мислим за далечните светове, като че ли участваме в тях. Тези указания са се давали в различна форма. В какво е тяхната същност? Те не могат да бъдат нещо отвлечено. Настойчивостта в указанията за участие показва, че мисълта за далечните светове има голямо значение.

Лъчите на планетите са силни, те оказват въздействие върху човечеството, но само мисълта асимилира мощните токове. В мисловния процес човечеството може с полза за себе си да възприеме далечните мерки. Разбира се, за такова възприятие е нужно да се мисли като за нещо близко. Мисълта създава около себе си особена атмосфера, в нея планетните

токове могат да се претворяват и да действат благотворно.

Не е необходимо да се мисли непрестанно за далечни светове, важно е към тях да се насочи основната мисъл и тя естествено ще потече в определената посока. Мисълта за далечните светове ще бъде обикновена и без колебание.

Полезно е понякога да поседиш спокойно, обърнал духа си към безкрайността – това е като душ от далечните светове. Ние трябва сами да привличаме токовете, иначе те могат да се изплъзват без следа. Мисълта-магнит привлича положителните токове и като щит отблъсква отрицателните.

Мисълта може да достига Висшите Светове, без да изисква време. Трябва да изучаваме бързината на мисълта, такова наблюдение е полезно за осъзнаването на далечните светове. Представянето на мисълта зад пределите на планетата ѝ придава величествен смисъл. Мисълта, както и мисловната енергия, получава нужното значение, когато се разбира извън пределите на Земята. Също така могат да се приемат мисли и от далечните светове.

Земната природа на хората прави висшите енергии почти неосезаеми. Разбира се, вътрешното въздействие ще бъде огромно, но малко са съзнанията, подготвени дотолкова, че да възприемат тези висши докосвания. Не бива да се мисли, че без подготовка могат да се приемат послания от далечните светове. Двойната природа и земната и огнената съвместно се изявяват трудно. Трудно се възприема синтезът на най-фините енергии! Говорим това не за да се огорчаваме, а за да изграждаме търпение и целенасоченост.

Правилно е да се мисли, че магнитните токове са канали между планетите. Изучаването на общуването между световите трябва да тръгне по каналите на магнитните вълни, но разбира се, че духовното съзнание не трябва да бъде забравено.

Проявата на възможности за връзка с далечните светове ще се осъществи по канала на въздуха. Казано е, че звукът ще стигне пръв. Нищо, че тези фрагменти ще бъдат рудиментарни, като първите щърбини на еолита. Нищо че цели години ще минат, докато разберем сложния смисъл, но няма спор, че това завоевание няма да започне в обсерваториите. Слухът на духа ще донесе първите вести. Ако чуete някакви частици от звуци, не ги отхвърляйте, защото всяка частица може да увеличава възможностите на човечеството. Постепенно могат да проникнат неизвестни думи.

Звуците от далечните светове вече могат да бъдат бързо

уловени. Те ще бъдат преди всичко звучене, защото токът създава вибрация. Трябва да свикнем с тези звуци. Може да се разбере, че така наречената музика на сферите сравнително често граничи със звученето на далечните светове. Във всеки случай всяка музика от сферите вече свързва световите, защото тази вибрация достига далечните планети.

Същността на музиката на сферите представлява не тема, а ритъм. Качеството на чистотата на звуците е междупланетен проводник. Тези звуци се чуват в много далечни светове, но на Земята те могат да бъдат чути само по височините и трябва да имаш музикално ухо.

Нека вместо съмнения и отрицания зазвучат струните на далечните светове. Всяко улавяне на гласовете от разстояние вече е победа над пространството. Някои хора познават музиката на сферите и пространствената песен. Малцина са се приобщили към това ниво, но все пак те, тези преобразователи на живота, съществуват.

При разсъжденията за далечните светове е нужно преди всичко да се откажеш от земните мерки. Можеш да потънеш в астрономически цифри, но те няма да те доведат до сътрудничество с тях. От милиардите небесни тела могат да бъдат видени още стотици, но и най-мощният телескоп ще бъде нищожен в сравнение с действителната безкрайност.

Към крачките на познанието трябва да се прибави и психическата мощ. Нека в обсерваторията да бъдат допуснати честни ясновидци. Нека механиката и психиката да се обединят. Посоченото сътрудничество ще изисква много координации и проверки. Всяка съпоставка дава нови мисли и с това вече само по себе си е полезно. Вавилон и Египет вече са се ползвали от такива съпоставки.

д. Как да се стремим към далечните светове?

Когато зовем към далечните светове, то това не е за да се откъснем от живота, а за да открием нови пътища. Формите на сегашното време могат да бъдат наречени търсещи достигане на свършенство, бъдещите форми съответстват на далечните светове.

Ние, Братята на човечеството, знаем какво е действителността, велика, естествена и неунищожима. Нека далечните светове, като царство на прекрасното, живеят в съзнанието на хората. Там животът се утвърждава с красота и устрем към достижения, там е огънят на духа, огънят на

любовта.

Стремежът към далечните светове е естествена насоченост на човешкия дух. Далечните светове са нашият проявен път. Далечните светове са нашият простор за мечтата на Мощната Майка на Света. И човешкият дух, търсец простор, има проявени далечни светове.

Нека да кажем – недостъпното може да стане достъпно, затова да устремим волята към Безкрайността в цялата ѝ красота.

Светът на формите е неограничен и развитото възприятие и въображение могат да прибавят към съществуващото битие многообразни проявления. Защо да не обогатим живота си, като приемем в съзнанието си, че духът, освен земно убежище, има съкровища, към които да се стреми? Защо да не приемем, че световите се доближават до веригата, която води от зараждането към безкрайна еволюция?

Далечните светове изпълват пространството. Космическото понятие за далечните светове трябва да живее за човешкото съзнание като далечна цел. Осъществяването на далечната цел може да се ускори с разбирането на далечните светове. Изтънчеността и стремежът могат да открият пътя към далечните светове.

Учението казва на чувствителните: като се събудите, помнете за далечните светове, като заспите, помнете за далечните светове. Вие разбирате, че без разширяване на небесните пътища съществуването става нищожно. Новият свят се нуждае от нови граници. Търсещите трябва да имат път. Нима той е тесен по целия небосклон?

Да погледнем в далечните светове, да се почувстваме техни участници. Излизането извън пределите на планетата – това е най-близкото откритие. Човек не е зрител на света, а съзнателен участник и пътят му минава не през локвите, а през сиянието на сферите.

Нека всеки си набележи прогресираща линия, която води към един от тези висши светове. Най-близките светове, където бихме могли да насочим нашето съзнание, са Юпитер и Венера.

Същността и стремежът към далечните светове се състои в усвояването на съзнанието за нашия живот на тях. Възможността да се живее на тях за нашето съзнание е като канал за сближаване.

Именно това съзнание трябва да бъде прокопавано като канал.

Преди да почувстваш себе си като гост на всички планети, нужно е да приучиш съзнанието си към малките размери на Земята. Нужно е не да смаяваме нашата планета Земя, а да си представим мястото ѝ сред величието на Безкрайността.

Съзнанието за малката Земя и нейните несъвършенства може да помогне на привличането към далечните светове. Земната красота се губи в сиянието на надзвездните лъчи. Земната наука, която трудно си спомня вчерашния ден и не знае утрешния, е нищожна в кръга от новородени светила.

Съпоставката на еволюцията на света с дребния начин на живот може да нанесе просветителен удар. Отредената реалност ще ограничи дребните мисли. Може ли да се говори на Юпитер за борсови спекулации или на Венера за затвори? Има просто непристойни понятия. Понятията на далечните светове ще преобразят живота на повърхността на планетата. Човек твърдо ще измине земния си път, като знае за обкръжаващото го Величие.

Колкото по-съвършен е духът, толкова по-неизбежно той осъзнава цялото дълбоко страдание на земния живот. А в това време Учението на Живота ви говори за радостта. Тази радост може да бъде в осъзнаването на далечните светове. Да вземем прост пример. Сред нощния мрак вашата каручка бърза към дома, лошото време навън трябва да ви направи унил, но духът ви ликува от радост. Откъде идва тя? Само от съзнанието, че домът е близо и тъмнината не пречи да видите скъпите ви същества. Много ли значи страданието на земния живот, когато далечните светове са станали за нас действителност!

Трябва да успеете незабавно да осъзнаете вашия път към далечните светове. Само това разширяване на разбирането на живота ще даде на вашия дух основа за пътя на радостта. Иначе на какво да се радваме? На неизбежното възплъщение? Но без представа за бъдещето възплъщението ще бъдат само безсмислено откъсване на страницата на живота. Именно волята на познанието движи човека към разбирането за смените на живота. С това мислене човек получава право на радост и ако се стреми, може да се приближи към сътрудничество с далечните светове.

Не оставяйте Земята безпризорна. Осъзнаването на далечните светове трябва да разшири съзнанието, но не трябва да отвърне от земното страдание. Иначе всеки ще отлети далече и ще изостави своето огнище. Трябва така да съизмерим нещата, че и небесното, и земното да живеят на света.

Усъвършенстването на земната работа няма да навреди на познанието за далечните светове.

5. По пътя към надземния свят

а. За надземното

Легендите твърдят, че човек живее не само във физически видимия свят. Процесът протича в трите свята на планетата, както беше разказано за това по-рано.

Трите свята съществуват в пълно сътрудничество. Утвърждаването на много земни начала се извършва във Висшите Светове. Често цели творения преди земното си осъществяване се създават във Висшите Светове. В древните завети може да се прочете за Небесните Градове – именно те се изграждат в действителност в Надземните Светове и така се създава магнетично привличане.

Всичко се изгражда в Огнения свят, след това се спуска във финото тяло. Така създаденото на Земята ще бъде само сянка на Огнения свят. Такъв е редът на творчеството.

Много от това, което е създадено в Огнения свят, още не е слязло в земните очертания. Затова невежите съдят по земната очевидност, но мъдрите знаят за истинската действителност. Този ред на творчеството е прост, но слабо разбираем за невежите. Но даже те знаят, че за да се получи статуя, е нужно да се излее огнено разтопена маса в чуплива форма.

Много от това, което не е стигнало до земно затвърдяване, вече е завършено в Огнения свят. Между огнените решения и земното претворяване са неизбежни известни срокове. Ето защо ясновидците знаят това, което трябва да бъде, макар че то е още невидимо за късогледите очи. Процесът на отливане на металите напомня за претворяването на огнените решения в земни форми.

Главните космически сили творят невидимо. Вселената се изгражда от огъня невидимо. Всяка земна проява има зад себе си невидима причина, която се явява потенциална сила. Хората виждат само следствието, но самият процес е невидим.

Светът е пълен с невидими реалности. Незримите светове присъстват във всичко. Те ни наблюдават. Земното и надземното са части на едно цяло.

б. Общуване с Висшите Светове

Сънят е общуване с Висшите Светове. Всяко сънно състояние приближава човека към Финия свят. Почти половината от живота преминава в допир с Финия свят и даже с Огнения свят. Сънят доказва, че без общуване с Висшите Светове хората не могат да съществуват. Без сън хората обикновено могат да живеят много кратко време, след това мисленето им изпада в болезнено състояние, появяват се халюцинации, вцепеняване и други признаци на неестествено съществуване. Организмът се стреми към животворен обмен и не намира отредения път.

За едни сънят е противоположност на бодърстването, а за нас сънят е продължение на труда в друго състояние. Сънят е част от битието. Може би в съня има различна степен на съзнание, но тази точност на съзнанието може да се възпита. Човек може да си повтаря, че заспивайки, отива на работа.

Ако свободната му воля усвои тази аксиома, толкова по-леко ще бъде да приложи силите си във Финия свят.

Нека хората не се тревожат, че така изчезва отдихът им. Той остава в пълна степен, защото във Финия свят се прилагат и фините качества, които не се уморяват. Много по-лошо е, когато човек заспива, обзет от земните страсти, без да мисли за никакви Висши Светове. Тогава вместо светъл труд и познание човек блуждае в тъмните слоеве и можем да си представим какви срещи го изморяват.

Нека заспиването да бъде съзнателен преход във Висшия свят. Свободната воля като крила ще ни понесе нагоре. Изпитанието на силите във висшето приложение може да създаде постоянство в обръщането към Висшите светове. Даже насън можем да държим връзка с източника на познание.

Сънищата са били изследвани многостранно. Много от повърхностните въздействия не са забравени, но най-значителното е изпуснато: всички въздействия на мисълта от разстояние, всички Йерархически предупреждения, всички рефлексии на Финия свят, всички огнени усещания. Такива са четирите основи на сънищата.

Първоначално границата между Плътния и Финия свят не е била толкова рязка. В старите летописи може да се намерят указания за най-близкото сътрудничество на тези светове. Но разсъдъкът се е устремил към обособяване и по този начин е затруднил еволюцията. Трудно е било времето на Кали Юга, но Сатия Юга е длъжна пак да сближи световите, разединени

насилствено.

Сатия Юга в същността си изисква общуване с Висшите Светове. Затова като се готвим за Сатия Юга, трябва да се върнем отново към непосредственото общуване с Висшите Светове, използвайки Агни Йога. Тя е нужна за отредените открития, които не могат да бъдат дадени на животинско съзнание.

Неправилно е твърдението за недоловимостта на Финия свят.

Крилете на Финия свят докосват хората много по-често, отколкото е прието да се мисли. Но хората сами прогонват невидимите мухи и невидимата паяжина. Също така често хората се борят с натрапчива мисъл и се обръщат с въпроса – кой ме повика? Множество фини, но напълно реални усещания изпълват живота. А да не говорим вече за допира на Финия свят, когато се усеща стискане на ръка или докосване за привличане на вниманието.

Хората напразно се оплакват, че са откъснати от Финия свят. Мнозина виждат фини жители. Мнозина улавят отвъдни разговори. Мнозина усещат неземни аромати. Може да се назоват безбройни явления както сред хората, така и сред животните. Само упоритото предубеждение пречи на хората да разберат действителността. Колко хора са били спасени с указания от Финия свят. Колко държавни дела са се решавали по указания отгоре. Не само в древните епохи дават примери за това, но и недалечното минало може да даде най-неоспорими факти за такива постоянни връзки. Земята не може да бъде изолирана от всички светове. Когато съзнанието се усъвършенства, тогава може да се очакват ценни сближавания, които ще бъдат съвсем естествени.

Тези, които са развили в себе си центровете на висшето съзнание, могат да взимат съзнателно участие в живота на Финия свят, при което връщайки се след своите отлъчки в плътното си тяло, могат всичко да си спомнят. За отлъчване във Финия свят почти не се изисква физическо време. Може да се извършват най-далечните полети във Финия свят, но земните часовници са отмерили за това едва няколко секунди, толкова измерението на Финия свят се отличава от Физическия.

в. Основата на Надземните светове

Всеки човек има три основни течения на мисълта. Първото е наносното от плътта, свързано с мускулните отражения,

явното във външния живот. Второто вече засяга сърцето и фините чувства и спомага за тяхното подобряване и преуспяване. Накрая в дълбините на съзнанието се заражда подвигът на саможертвата – там ще бъде близък Огненият свят. Така съзнанието на човека е място за среща на всички Светове. Във вълните на съзвучията, във виденията, в усещанията се сближават всички светове.

Тройният палимпсест* дава пример за наслоявания на знаци от три свята. Да се представим пергамент, на който е бил написан космогоничен трактат, след това той е послужил за любовен сонет и накрая върху него е бил записан броят на платове и кожи. Трудно ще бъде през видимите сметки да се прочетат сърдечни излияния, но почти е невъзможно да се разбере трактатът за най-важното. Нима не става същото с йероглифите на трите свята? Но опитният учен умее да чете най-сложните ръкописи, също така и просветленото съзнание може да разбере значението на знаците от Висшия свят. Не трябва да приемаме обърканите пазарски сметки за закони на Вселената.

Тези, които умеят да различават и в най-малкото нещо присъствието на Висшия свят, вече са на пътя към възхода. Нужно е във всичко да привържеш себе си към Висшия свят. Без такава привързаност пътят ще е дълъг. Сред най-плътните условия все пак може да се стремиш към Висшия свят и този прекрасен свят ще бъде близък. Още в земното си тяло духът се учи да се привързва към Висшия свят, сякаш се връща в чудесната си родина. Има привличане даже към земната родина, още по-голямо привличане има към вечното отечество.

Отправяйки се на далечни пътешествия, хората се надяват да видят нещо привлекателно, иначе пътешествието ще им се стори отвратително. Така трябва да обикнем идеята на Финия свят и далечните Светове. Нека хората се погрижат да си внушат по-добри възможности за успех в далечния път. Те ще встъпят в страната на мислите. Там прекрасно мислещият не може да пострада! Той ще влезе в Бащиния Дом, предчувствайки благословени съкровища. Хората трябва да мислят за Огнения свят. Те трябва да си го представят като най-жизнен, най-водещ. Така трябва да се приеме Огненият свят с ума и сърцето. Трябва да усетим, че оттам извират проявите на всички вдъхновения. Честните творци и работници могат да свидетелстват, че отвън идва най-

*Древен ръкопис, написан върху друг по-стар. (Бел. изд.)

доброто решение. Като мощно динамо Огненият свят излъчва порой от най-добри формули. Така чрез Огньовете на Сърцето може да се свържем с Висшия свят.

Без разбиране за трите свята е невъзможно да се повиши мисленето до новото ниво. Невъзможно е да се придвижим напред без осъзнаване на Трите свята. При това е нужно да ги приемем също така естествено като Светлината и Слънцето. Трябва да възприемаме Висшия свят като естествено и съпътстващо условие, следва да осъзнаем Огнения свят като нещо действително и подхранващо живота. Така ще привикваме към Огнения свят като към единственото предназначение на хората.

2. Подготовката за Висшите Светове

Огненият свят е целта на Битието. Трябва да мислим за Огнения свят като за наша съдба. Огненият свят може да бъде приближен единствено с ясно съзнание.

Началото на приближаване към Огнения свят ще бъде в усвояването основите на живота. Самото приближаване към Огнения свят е прилагане на съответните качества. Милосърдие, състрадание, любов и всички добри намерения са чудесни пътища за връзка с висшите енергии. Трябва да свикнем да гледаме на тези светли качества като на действително средство, което ни свързва с висшите светове. В името на Огнения свят можем да подобрим съзнанието си, да просветлим сърцето си и да мислим за доброто.

Във Финия свят мисълта ще бъде единственият двигател. Но лесно ли е да се действа с мисълта? За такива действия е нужно да можеш да мислиш. Трябва да обичаме процеса на мисленето. Във всяка дейност е необходимо да намерим час за нарастване на мисълта. При това трябва да различаваме мисълта, породена от егото, от мисълта за Общото Благо.

Нужно е постоянно да приучваме себе си към съзнанието за Финия и Огнения свят. Така трябва да привикнем към състоянието на непрестанен труд, безкраен и неуморен. Такова напрежение на съзнанието е незаменимо полезно за Финия свят. Та нали хората обикновено се трудят само за почивка, а не за безкрайно съществуване. Ето защо, оказали се във Финия свят пред лицето на Безкрайността, те изпадат в обърканост и замъгляване. За Огнения свят трябва да се научим да вървим безстрашно като по ръба на пропастта. Само висшето самообладание пред опасността може да ни подготви за

огнените сфери.

Казано е „Не влизайте в Огъня с дрехи, които горят, а издигнете огнената радост." В това указание е цялото условие за приобщаване към Огнения свят. Радостта от извисяването трябва да бъде по-високо от земната. Тя трябва да сияе и със светлината си да показва пътя на мнозина.

Когато се радвате на цветята, когато се задълбочавате мислено в техния чуден строеж, създаването на малкото зърно, когато оценявате свежия аромат – тогава вие се докосвате до Финия свят. И в земните цветове, и в оперението на птиците, и в чудесата на небето можем да намерим онази радост, която подготвя за вратите на Огнения свят. В земните условия трябва вече да намираме части, пригодни за всички светове.

Няма да имаме време да разсъждаваме в мига на прехода във Финия свят, но озарението от радостта може и трябва да бъде мигновено. Така съзнанието ще се запази именно от радостта. Само че тук е нужно да не губим време, за да се научим да се радваме на всяко цветче.

Пътят към Огнения свят минава през сърцето и красотата. Нужно е да носим в сърцето си почит към Висшия свят като най-важното и прекрасно нещо в земния живот.

От земните предмети любовта и творчеството повече от всичко се свързват с понятието за Висшия свят. Ако в земното съществуване любовта е най-творческото начало, толкова по-силно е то във висшите светове. Любовта към Огнения свят ще даде най-силния магнит.

По пътя към Огнения свят трябва да разберем сърцето като свързващо звено между световите. Само сърцето ще ни доведе до Огнения свят. Да се приближим до него без ужас, не можем да кажем без трепет, тъй като пулсът на ритъма е неизбежен, но той няма да бъде ужас, а тържественост.

д. За значението на земния живот

Хората не искат да си представят, че техният земен живот е по-кратък от най-кратката спирка на влака. Достойният пътник по време на кратка нощувка се стреми да не притесни домакините, а съзнанието му е насочено към целта на пътешествието. Но пътниците по големия път често мислят само за нощувката, като лекомислено забравят за своето предназначение.

Да сравним земния живот с надземното пребиваване. С малки изключения пребиваването във висшите светове е

несравнимо по-продължително. Значи ние сме длъжни да се подготвим не за кратки спирания и особено трябва да кажем това, което ще ни потрябва по време на дългия престой.

Кратък е земният престой, ограничени в сроковете са Финият и Мисловният свят, но извън сроковете е Огненият свят – значи именно към него трябва да се стремим. Хората знаят, че всяко тяхно местопребиваване не е вечно, значи ще бъде разумно незабавно да подготвим нещо бъдещо.

Огненият свят е отреденото бъдеще. Като знаем великото предназначение, не трябва да се задържахме по пътя. Нашето кратко пребиваване тук ни е дадено като най-голямо благо за бързо движение към Огнения свят.

Казано е, че всеки човек носи особено поръчение. Именно всеки, който е приел земна плът, вече е вестител. Нима това не е чудесно? Не е нужно мнозинството да няма представа за своето предназначение. Тази разсеяност е неосъзнаване на трите свята. Можем да си представим преобразяването на човека, признал своя земен път.

Никой не може напълно да схване какво поръчение му е доверено от Финия свят. Но на всеки се дава частица от доброто, за да може около нея човек да оформи земното си изпитание. Но хората не мислят за тези добри частици, защото не желаят да имат представа за висшите светове, откъдето извира чудесните вълни на доброто. Ако хората бяха използвали дадените им трошици добрина, то много зли явления биха се унищожили от само себе си.

Хората не обичат да си представят, че техните пищни земни натрупвания ще избледнеят пред мисленото творчество на висшите светове. Необходимо е да познаем висшите светове. Необходимо е да започнем да мислим за тях. В това мислене ще си спомним и за поверените трошици добрина. Ще си спомним и часа преди зазоряване, когато е било поръчано да донесем на Земята фините и прекрасни творения. Нали на всеки, готов да се възплъти, му се дава според силите поръчение на доброто. Човек може във вихъра на свободната воля да отхвърли това ценно поръчение, но все някога той ще се върне, за да събере разсипаните зърна.

е. За промяната на живота

Нека никой не мисли, че като зовем към Висшия свят, ние откъсваме от Земята. Напротив, величието на Висшия свят само утвърждава всички други проявления на живота. Всяка

съпоставка с Висшия свят прави доброкачествени и земните мисли. Ако човек се е насочил към Висшия свят, той няма да извършва лоши дела. Самото название Висш свят вече показва, че всичко, свързано с него, ще бъде високо.

Когато духът се научава да координира земния живот с Висшия, то всички измерения получават друг мащаб. Съзнанието за надземните светове ще утвърди нови измерения. Такова разширено съзнание ще преобрази и цялото отношение към живота. Пробуждането на стремеж към висшите светове променя целия живот.

Земният живот може да бъде променен единствено чрез връзката с Висшия свят, иначе страданията не намаляват, а напротив, ще доведат до гибел. Когато вече говорим за Огнения свят, значи е време да се движим напред. Не трябва да оставаме на нивото на преходното време, когато са били забравени всички основи на Битието.

Ние посочваме надземните сфери, за да разширим кръгозора на мисленето. Само в широко разбиране ще можем да видим протичащия процес.

Нима можем да достигнем до разбиране на Космоса без устрема да проникнем във висшите сфери? Не може да има разбиране, докато не осъзнаем трите свята и техните съотношения. Когато духът на човека свикне с мисълта за висшите светове, ще стане разбираемо проявлението на много закони на битието. Когато духът е устремен към фините и огнени сфери, пред него се разкрива цялата Космическа Широта. Съзнанието, устремено към Висшите Светове, може да черпи от съкровищницата на Космоса.

Който в съзнанието си се е докосвал до Висшия свят, е твърд и непобедим. Невъзможно е да знаем само една страна на битието. Само познанието за цялото Мироздание ще даде утвърждаване на победата. Знаещият за Света на Светлината няма да се изплаши от мрака.

Даже най-обикновеният човек в транс става ловък, смел, неуморим и узнава много неща, доскоро недостъпни за него, и проявата на незримия свят става за него осезаема, защото само за известно време той се е откъснал от низшия, физическия свят. Но връщайки се в него, човек губи висшата същност. Трябва да се намери мост, за да не губим съзнание и да се обогатим от Висшия свят. И Агни Йога е дадена, за да приобщи хората към Висшия свят.

В напрежението пред опасността се увеличават човешките

сили, също така състоянието на екстаз дава прилив на надземни сили. Ако е установено такова напрежение, може да се продължи този момент, с други думи на човек може да се даде постоянно увеличаване на силите. Необходимо е само Изворът на силите да стане постоянен и близък. Така въпросът за осъзнаването на Висшия свят ще стане насъщен и самата наука ще подходи към него като към двигател на еволюцията. Може не само да мечтаем за такова сближаване, но можем и да се приближим до Висшия свят със земни мерки.

6. За да станеш гражданин на Космоса...

а. Да бъдем космически сътрудници

Да застанем под нощното небе и да погледнем блещукането на безбройните светове. Към това творчество ни води Господарят. Нужно е да се готвим да бъдем сътворци. Нужно е да запазим и умножим зърната на съзнанието, защото целият свят се крепи върху силата на съзнанието. Можем да се готвим да преминем всички мостове при огнено съзнание, което трепти с пулса на Космоса, което знае истината на народите. Можем да приложим всички свещени сили на сърцето, за да станем сътворци на пламенни Логоси, побеждавайки смъртта. Така новото стъпало, именно стъпалото на сътрудничеството с Космоса дава на човечеството ново качество – съзнателно да станат космически сътрудници.

Но предназначението на човека на планетата малко се разбира.

Човечеството толкова сляпо е устремено към своя хоризонт, че не може да прозре космическата си цел. Малцина се стремят да станат вселенски граждани. Много грижи изисква това звание – и наблюдателност, и проникателност, и преди всичко неукротим стремеж. Космичността на Битието изглежда обикновена мисъл, но колко упорито и последователно усилие трябва да се приложи, за да го направим прекрасно.

Да станеш гражданин на Космоса значи да станеш съзнателен космически сътрудник. Това значи да бъдеш в състояние да общуваш с Висшите и далечните Светове. Как да придобием тези космически способности? За да станеш вселенски гражданин, трябва:

Да развиеш човешкия си апарат,
Да придобиеш психична енергия,

Да достигнеш космическо съзнание,
Да се научиш да мислиш,
Да възпиташ сърцето си,
Да станеш герой.

б. Да развиеш човешкия си апарат

Съвременният човек не знае за това, което той може и трябва да стане. В своето незнание той се стреми към придобиване на преходни, мними съкровища, и пренебрегва висшето, действително съкровище, което носи в себе си през всичките дни на съществуването си.

Човек като заблуден пътник не знае къде да търси преуспяване, а съкровището е в него самия. Мъдростта на всички векове посочва „Познай себе си!“ В този съвет е обърнато внимание на най-съкровеното, на което е съдено да стане явно.

Като опознава разумността на всичко съществуващо, човек опознава и дълбините в самия себе си. Човек ще се научи да уважава в себе си силата, която го води към по-добри резултати. Наистина е време да изучаваме огнената природа на човека. Недопустимо е хората да почитат повече първобитния апарат, отколкото великата енергия, затворена в самите тях.

В новата Ера ще има много такива хора, които ще заместят със себе си най-сложните апарати. Сега ще изобретяват роботи, но след механичната треска пак ще обърнат внимание на силите, заложили в самия човек. Човешкото същество постоянно се е опасявало от всичко тайнствено, като забравя, че ключът от Сезам е в самото него.

Така трябва да припомним колко чудеса се крият в човека. Действително, самото съществуване на човека, мислещ и изпълнен с най-фини механизми, е реално чудо.

Много клетки на организма се намират в спящо състояние. Посочено е, че пробуждането им би направило човек светещ и летящ. Можем ли да си представим, че хората в сегашното им състояние биха могли да получат такова пробуждане на скритата в тях светлина? Помислете, че хората са напълно приспособени към по-нататъшна еволюция, но съкровището трябва да остане спящо. Състоянието на съзнанието не допуска бързо придвижване.

Всяка наша клетка съдържа милиони и милиони проводници. Не за да спят са дадени тези най-фини механизми. Не от съмнение се изчисляват тези огромни цифри. Те напомнят

за безкрайността и за възвишеността на нашето същество.

Как силно се отразява космическата енергия в човешкия организъм! Всеки космически огън там среща съзвучие. Ако гледаме на човешкия организъм като на отражение на явленията от Космоса, колко съзвучия можем да открием!

Центровете на човека са тъждествени с центровете на Космоса. Човек носи в себе си всички проявления на Космоса. Значителни са явленията на функциите на Космоса в човека. Когато той отразява в себе си всички космически функции, той измерва със себе си възможностите, които се проявяват в Космоса.

Но сега всички центрове на висшето съзнание у хората се намират в спящо състояние и бездействат. Човек живее с една малка част от живота си и с малка част от своите центрове.

Трябва да развиваме безкрайните възможности на човешкия апарат. Ако хората се стараят да усъвършенстват даже научните прибори, то толкова по-желателно е усъвършенстването на самия човешки апарат!

Хората вече разполагат с лъчи, които снимат плътта, също така точно ще бъдат намерени лъчите, които ще улавят огнените центрове. Разбира се, за успеха на такива показателни опити е необходимо да развиваме в себе си огнените центрове. Те съществуват потенциално във всеки организъм, но бездушните същества няма да отразят върху екрана малки проблясъци от загаснали огньове.

Легендите говорят, че в човешкия организъм има 49 центъра на висшето съзнание. Ето няколко намеци за най-главните от тях.

Центърът на Чашата се намира над слънчевия сплит на нивото на сърцето. В чашата се пази съкровището на чувствата, отредени от бъдещата еволюция. Чувстването по-рано се наричало интуиция. То се образува от натрупвания в предишни животи.

Чашата е единна за всички въплъщения. В Чашата се натрупват неописуеми съкровища. Понякога много неща, събрани в Чашата, остават затворени в продължение на много животи. Отварянето центъра на Чашата дава възможност да се използва целият многообразен и многовековен опит от предишните животи. Центърът на Чашата дава знание за предишните въплъщения.

Центърът на белите дробове, представляващ разгарянето, позволява на йогите надмогване на въздуха и водата. Йогите

демонстрират полети и ходене по вода, собственото тегло става относително. Центърът на белите дробове е основа на всички така наречени чудеса. Всички болки на мъчениците са изчезвали чрез контролиране на този център и само Чашата на екстаза е била жива.

Центърът на Камбаната се намира на темето. Това е център на свръхслухови и зрителни възприятия. С този център се възприемат пространствените мисли и всичко идващо от висшите сфери и висшите светове.

Окото на Брама или Третото Око се намира над веждите. Физическият орган на този център е епифизата, която се намира на тила. Отварянето на този център дава ясновидството и ясночуването – съзнателно виждане на бивши явления и бъдещи събития, извън времето и пространството.

Физическият орган на центъра на гръкляна е щитовидната жлеза. Отварянето на този център дава не само разбиране на каквато и да е реч на произволен език, но и способност да въздействаш със своята реч на слушателя така, че той да разбира обърнатата към него реч, без значение на какъв език е била произнесена.

Центърът на Кундалини се намира в края на гръбначния стълб. Причината, предизвикваща разпалване и начало за действие на тока на Кундалини, е импулс от вътрешен, духовен порядък. Само истинският огнен устрем към знание, към Светлина и Истина, дава огнено следствие – разпалване на този център.

По-подробно за тези центрове, а също и за други центрове, ще узнае този, на когото му е дошло времето.

Всеки отворен център е огромна творческа сила, която приобщава човека към космическия живот и космическото творчество. Благодарение на постоянната връзка на отворените центрове с огъня на пространството, се усъвършенства целият организъм, всички органи на чувствата се изострят. Човек с отворени центрове е способен да възприеме най-фините енергии. Той усеща много неща, които са недостъпни за грубите чувства. Отворените центрове са средство за общуване с висшите сфери и мост между световите.

в. Да придобиеш психическа енергия

Комическото сътрудничество се осъществява чрез психическата енергия с помощта на токове и лъчи. Психическата енергия, с други думи огнената енергия или

Агни, се получава чрез отворените огнени центрове на човека. Силата на психическата енергия е огнената мощ.

Начините за нагнетяване на психическа енергия са многобройни. Възвишената мисъл или устремената радост, поривите на духа и всяко вътрешно насищане със сила могат да увеличат многократно проявленията на психическата енергия. Именно отвътре може да бъде попълнен този съкровен източник. Стремехът към висшите достижения окриля духа и нагнетява запаса от психическа енергия. Огненият устрем представлява мощно нагнетяване на психическа енергия.

Психическата енергия е истинска дъщеря на Огъня! Всеки възторг вече отлага трошица от съкровището. Всяко възхищение пред прекрасното събира зърната на светлината. Всяко любуване на природата създава лъч на победа. Така възхищението ще бъде най-краткият път към натрупването на психическата енергия.

Разсадникът на прекрасната градина от огнена енергия е в радостта от прекрасното, научете се да побирате тази радост от светлината. Научете се да се радвате на всяко листче, събудено за живот. Научете се как да зазвучите с центрове в отговор на зова на радостта. Научете се да разбирате, че такава радост не е безделие, а жътва на съкровище. Научете се да натрупвате енергия чрез радостта, защото иначе с какво ще свържем нишката на далечните светове!

Изработването в себе си на постоянен, с нищо несломим стремеж към Светлината във всички негови прояви ще бъде развитие на психическата енергия. Психическата енергия е любов и устрем. Устрем и психическа енергия, може да се каже, че това са синоними. Едното без другото не съществува. Сърцето, устремено към висшето качество на целия живот ще бъде проводник на психическата енергия.

„Обичайте се един друг“ – тази заповед е мъдра. Нищо по-добре от любовта не може да хармонизира психическата енергия. Много показателно е, че психическата енергия се възстановява преди всичко от чувството, а не от физическия отпих. Ако човек може да съди за чувствата си, той ще избере сред тях най-достойното – и то ще бъде любовта.

Трябва да осъзнаем Йерархията като главен път за нагнетяване на психическата енергия. Не следва да гледаме на Йерархията като на нещо отвлечено. Нужно е твърдо да усвоим, че Тя е най-силният извор на живот.

Бисерът на силата на човека от космическата ера се състои

в общуването с Йерархията чрез психическата енергия. Така че психическата енергия е ключът към всички достижения и решаването на всички проблеми, защото психическата сфера засяга всички сфери на Битието.

Ако хората можеха да осъзнаят, че натрупването на психическа енергия е нужно не само за текущия живот, а като постоянно и неотделимо достояние и преимущество, такова съзнание би изтрило значително границите на живота. Нима съзнанието на живота не трябва заедно с миналото да се грижи и за бъдещето?

2. Да достигнем космическо съзнание

Ако някой смята, че желае да достигне космическо съзнание, нека първо да помисли за пречистване на сърцето. Нека да не си представя себе си като победител на Космоса, а да очисти съзнанието си от замърсяване. Да успееш да очистиш съзнанието от ненужните понятия вече значи да се приготиш за далечния път. Само при такова освобождаване може да се мисли за ново съзнание.

Трябва да се разбере, че в основата на еволюцията стои усъвършенстването. Който не иска да се самоусъвършенства, той няма да мисли в планетарен мащаб.

Защо живеем ние? За да се усъвършенстваме и да опознаваме. Живият извор на усъвършенстването ще бъде само постоянната дисциплина на познанието.

Няма да разбираме познанието като нещо завършено, в такова ограничаване ние ще изгубим радостта на Битието. Понятието за Безкрайността изключва възможността да достигнем някога до абсолютното знание и в това се състои цялото величие. И архатите непрекъснато познават и задълбочават своите знания. Животът е безграничен, безгранични са достиженията и възможностите.

Проявата на Безкрайността може да затъмни земните натрупвания. Земният ужас може да бъде отстранен само от сиянието на световите. Ние трябва да се стремим към всичко, което може да изведе нашето съзнание извън пределите на планетата. Мъглата на знанието може да се просветли от Безкрайността. Върху какво друго ще закалим съизмеримостта на нашите помисли и дела? Наистина в сравнение с Безкрайността ние осъзнаваме размера на нашите огорчения и победи.

Всяко действие може да бъде измерено само по отношение

на Йерархията и Безкрайността. Така тези понятия ще бъдат за нас знаци, които насочват реалността. Този който почувства величието на Безкрайността, разбира се, ще събере цялата несъизмеримост на призрачната собственост на такова преходно място като Земята.

Да погледнем отвъд пределите на човешкото съзнание и знание, да намерим една малка трошичка от космическо разбиране. Колко е прекрасен широкият хоризонт! Колко е силна мисълта, пронизваща пространството!

В блясъка на микрокосмоса се усеща съпоставка с Безкрайността. Можем да се научим да ценим всяка капка роса, отразяваща мириадата от светове. Любовта към лилиите или към далечните светове има в основата си същата космичност. Така че нека да измерваме всичко с космическа любов!

Истински сътрудник на Космоса може да стане само съзнанието, което обгръща света в мащабите на широки действия. Мислете себе си не за земни жители, а за вселенски. По този начин поемете върху себе си по-голяма отговорност.

Понятието за отговорността трябва да бъде развито до безкрай. Човешкият дух като създател носи отговорност за всичко сътворено от него. Ние сме отговорни не само пред самите себе си, но и пред Космоса. Проявата на отговорност пред Космоса трябва да се утвърди в съзнанието на човека.

Необходимо е да приучваме съзнанието към единството на живота, към единството на Космоса. Оттук трябва да се роди чувството на велика отговорност за всяка мисъл, дума и действие. Причината и следствието действат непрестанно и в безкрайността. Именно единството трябва да се разбира в космически размах. Космическото строителство ще се утвърди тогава, когато човечеството се научи да разбира космическото единство.

д. Да се научим да мислим

Никое същество не може да действа без влияние върху околните. Когато човек се извиси в помислите си, с това той оказва някому благодетелство.

Когато човек падне духом, с това може би е умъртвил някого. Може да се изброят много примери, когато изпаднал в безумие в Азия е бил причина за гибелта на друг човек в Европа. И когато издигнал се духом в Америка е изцелил някого в Египет.

Не е лесно да решиш кой е убиец или благодетел. Още

повече човек трябва да осъзнае своята отговорност пред Мирозданието.

Всеки миг човек или твори, или разрушава. Светът е изпълнен с противоречиви мисли. Много болести са заложили от мислите на разрушението. Много убийства се извършват от мисли на далечни разстояния. Но почти е невъзможно да внушиш на човека, че неговото преимущество е в непрестанното мислене. Невъзможно е да се предаде колко отговорен е човек за качеството на мисленето. Сърцето бие непрестанно, също така е постоянен и пулсът на мисълта. Човек или твори, или разрушава.

Щом мисълта е енергия и тя не се разлага, толкова повече е отговорно човечеството за всяка мисъл! Хората мислят, че мисълта им е слаба и не може нищо да достигне. А потенциалът на мисълта е огромен и за мисълта не съществува нито пространство, нито време. Но мислещите хаотично приличат на тези, които махат с ръце в тъмнината и не знаят какъв предмет ще докоснат.

Освен това мисълта акумулира енергия в пространството. Можем да си представим мощния хор от съзвучни мисли, но също така можем да си представим ято черни грачещи чавки! Подобно на конгрегация те също изпълват пространството и тревожат висшите светове. Мили мислители, чавки, вие също сте отговорни за качеството на вашата мисъл. Така даже вие творите вашето бъдеще.

Затова няма начин да се изплъзнем от отговорността. Даже най-слабата мисъл попада в мегафона на пространството и привлича към себе си същото ято скакалци, образувайки димната атмосфера на планетата. Всяка мисъл може или да затъмни, или да очисти пространството.

Нищожните мисли образуват уродливи конгломерати и замърсяват пространството: ние ги наричаме пространствена слуз. Средните продукти на цивилизацията съвсем издребняват в качеството на мисълта. Издребняването засяга и всички останали слузести продукти.

Нищожните мисли не само замърсяват пространството, но именно те пречат на предаването на мисли на далечни разстояния. Именно малките слузести уродчета пресичат пътя на посланията. Тяхната слуз е достатъчна, за да уплътни пространството и да наруши токовете! Ето защо за по-бързото предаване на мислите трябва да молим човечеството да се въздържа от нищожни мисли. Даже малката грижа за мисълта

вече дава добри резултати.

Нека се срамуваме да отпращаме в Прекрасния свят мерзки мисли. Хората се притесняват да говорят по високоговорителя мръсни думи, защо тогава може да се пълни пространството с мръсни мисли? Проявата на объркване в света нека още веднъж ни напомни за качеството на мисълта.

Много говорят за нова раса, за ново човечество. Качеството на мисленето ще бъде отличителен белег в сравнение с миналите векове. Изкуството на мисленето трябва да бъде обновено абсолютно съзнателно.

Изкуството на мисленето трябва да се развива в училищата. Може да се проследи, че най-ужасните бедствия в историята на човечеството са ставали от неспособността да се мисли. Могат да се намерят много примери, когато накъсаното мислене и необузданите чувства са водели към гибел цели народи. От друга страна, леността и тромавостта на мисълта са разрушавали вече създадените възможности. Трябва да разглеждаме изкуството на мисленето като решаващо за здравето на народа.

Каква е главната полза от изпращането на мисли? Освен ползата за добрите дела, заради които се изпраща мисълта, главната полза е в укрепване на самото пространство чрез доброто. Такова насищане на пространството е велика защита на планетата. Така можем да се научим много пъти всеки ден да изпращаме добри мисли като пространствени стрели. Мислите могат да се отнасят както до отделни лица, така и да бъдат безлични. Проявата на добро е велика ценност, която не се губи в пространството.

Всяка чиста мисъл оставя светла дияра в пространството. Като пречистващ огън изгаря чистата мисъл на Агни Йога. В тази дияра се привличат различни космически лъчи. Така пространството има своите дългообразни ленти. Така твори чистият огън на Агни Йога.

е. Да възпиташ сърцето

Един учител попитал ученика си: „Къде живее глупостта?“ Ученикът отговорил: „Когато не си знам урока, вие ме почуквате по челото – вероятно глупостта живее там.“ Трябва да се разбере защо сега ние чукаме не по челото, а в сърцето. Челото е събрало много впечатления, но сърцето не е успяло да стане по-добро. Трябва да се навакса изостаналото.

Духовното съзнание е изостанало от физическото знание.

Етиката се е изгубила сред грамадите от формули. Машините са откъснали човека от изкуството да мисли. Сега има достатъчно роботи! За равновесието на света е нужно сърце – в този Завет се съдържа неотложното спасение.

Може да се мисли с мозък или със сърце. Сега е времето на сърцето и ние трябва да насочим нашите стремежи в тази посока. Така, без да освобождаваме мозъка от труд, ние сме готови да признаем сърцето като двигател. Ние трябва да въведем целия свят в сферата на сърцето, защото сърцето е микрокосмосът на всичко съществуващо.

Който не се вдъхнови от великото понятие на сърцето, той ще намали собственото си значение. Ние помним за далечни светове, но не мозъкът, а сърцето може да помни за Безкрайността.

Трагедията на нашето време се състои именно в установилата се страшна дисхармония между ума и сърцето. Съвременното гибелно положение е създадено от извратените помисли на мозъка. Затова нека отново да се обърнем към сърцето като към съдия и водач. Трябва да приемем сърцето като водач в живота. Надземният закон ни води нагоре. Така освен земното решение има и небесно. Над мозъка е сърцето.

Но що е сърце? Легендите наричат сърцето висша част от душата на човека. Душата или „психе“ се основава на четири принципа. Най-низшата част е финото тяло: чувства, желания, емоции – третият принцип на човека (първият е плътното тяло, вторият – ефирното).

След това идва четвъртият принцип - „тялото на мисълта“ – това е конкретният ум, интелект или разсъдък. Над него е петият принцип: „огненото тяло“ – това е абстрактният или висш ум, Мислителят или Манас – това е вече безсмъртната част на човека. И накрая най-висшата част на душата (също безсмъртна) – това е шестият принцип: Духовният ум, духовното съзнание, Буддхи – интуицията или чувствознанието. Това всъщност е сърцето. Над него е само седмият принцип – висшето Аз на човека – Атма: искрата от божествения огън на Духа – на Абсолюта, облечена от шестия принцип на Буддхи, отделена чрез него от Океана на Космическия Огън.

Така сърцето е най-висшата част от душата на човека. Това е центърът на „сърдечността“ – на чувствителността, на задушевността, център на самоотвержената любов и състрадание, център на великодушието, предаността и героизма. Сърцето е това, което се нарича съвест на човека.

Сърцето също е орган на вдъхновението, озарението и космическото съзнание.

Със завършването на петата раса Манас или разумът, петият принцип на човека, вече достига апогея на своето развитие, а с раждането на шестата раса (по-точно с нейното утвърждаване, защото има вече доста хора, принадлежащи към шестата раса) ние ще навлезем в епохата на развитие на шестия принцип – този на духовното съзнание, чиято основа лежи в сърцето.

И така, мозъкът е минало, сърцето е бъдеще. Нивото на еволюцията, в която главна роля играе човешкият мозък, е завършено. По-нататъшният прогрес на човечеството зависи не от мозъка, а от сърцето.

Разсъдъкът е предводител на недоразумението. Разсъдъчното мислене се осъжда, но и безразсъдните действия са осъдени. Значи има някаква сила, която трябва да допълни дейността на разсъдъка. Сърцето трябва да бъде върховен съдник. То, както съвестта на народите, ще внася равновесие.

Стъпалото на еволюцията на разбиране на сърцето трябваше да настъпи в дните на Армагедон, като спасителен мост към Финия свят. Необходимо е да утвърдим, че осъзнаването на качествата на сърцето съставлява най-същностното стъпало на света.

7. Приказка за сърцето

Събрали се хората, за да се хвалят със сила: един показвал силата на мускулите, друг се хвалил с укротяване на диви зверове, трети откривал сила в твърдостта на черепа, четвърти в бързината на краката – така били възхвалявани частите на тялото. Но един от тях си спомнил за сърцето, останало без похвала – замислили се хората как да отбележат силата на сърцето? А един новодошъл казал: „Вие говорите за всякакви състезания, но забравихте нещо друго, близко на човешкото сърце – състезанието по великодушие. Оставете вашите зъби, юмруци, черепи на мира, а премежете силите си по великодушие. То ще ускори пътя на сърцето към Огнения свят.“ Хората много се замислили, защото не знаели как да проявят великодушие. Така проявата на любовта останала необсъждана, защото даже вратите към нея не влезли в състезанието на силите. Наистина, ако се намери великодушието, любовта ще запали огъня на сърцето.

Да приемем любовта като двигател за разширяване на съзнанието. Сърцето няма да пламти без любов, няма да бъде нерушимо и самоотвержено. И така нека да отдадем нашата признателност на всяка обител на любовта – тя е на границата на Новия свят, там, където не съществуват ненавист и нетърпимост. Пътят на любовта е напрежение на космическата енергия. Така хората ще намерят своето място в Космоса.

Сърцето е най-мощният извор на огнени енергии. Сърцето е непобедимо, когато всички огньове са запалени. Затова възпитанието на сърцето трябва да се разбира като разпалване на всички огньове. Само разпалено с всички огньове сърце може да познае красотата на висшия живот.

Какво е съкровището на сърцето? Не само доброжелателност, не само състрадание, не само преданост към Йерархията, но съзвучие с Космическото Съзнание. Това сърце е проявената връзка с Висшия свят. Неписани са законите на сърцето, но само в него живее справедливостта, защото сърцето е мост на световите. Сърдечната връзка с Висшето остава единствената обител на човечеството. Сърцето се издига както котва по време на буря.

Сега ние трябва да се съсредоточим върху сърцето както върху проводник към Йерархията. Никой няма да каже, че Йерархията не съществува, защото към нея няма подход. Има един най-реален подход, когато представител е сърцето, онова сърце, което бие и тупти непрестанно, за да не забравят хората за него.

Нужно е да потвърдим, че понятието за вдъхновение е присъщо на всички хора. Обикновено то се приписва само на учените, поетите, музикантите, художниците, но всеки, който се погрижи за своето съзнание, може да получи този висш дар. При хората с възвишен начин на мислене такова вдъхновение трябва да бъде не рядък гост, а основа на живота.

Всеки човек изпитва проявата на вдъхновение, но тези искри на високия подем остават само отделни проблясъци и не преобразяват целия живот. Да си представим, че това възвишено състояние на духа стане постоянно и даде още по-висше вдъхновение. Така ще се издигне цялото Битие.

За правилното възприятие на висшите енергии е необходимо организъмът да се приведе в хармонично състояние. Особеното възвишено настроение благоприятства приемането на висшите енергии. Висшето състояние на духа може да изпита лъчите на Благодатта. Всички фини психически

организми възприемат космическите токове.

Нужно е да приучваме себе си към фини възприятия. Необходимо е старателно да изостряме своите чувства.

ж. Да станем герои

Облечен в земната обвивка, човек може да твори добро, като се усъвършенства в това отношение – така говори мъдростта от незапомнени времена. Най-голямата полза, която можем да принесем, се състои в това да усилим нашите излъчвания по пътя на разширяване на съзнанието и с това издигане на вибрациите да въздействаме оздравително върху всичко обкръжаващо ни. Трябва да разтоварим отровената атмосфера около Земята, която не пропуска благотворните лъчи на Светилата. Но това може да се направи само с повишаване на вибрациите или с пробуждане на духовността в човека.

Характерът на бъдещото устройство ще бъде основан върху осъзнаването от народа на великото служене на Общото Благо. Не „аз“, а „ние“ – ето къде е ключът към бъдещото преуспяване! Така и Учението на Живота е призив към любовта, към служенето на Общото благо, което е висшата форма на любовта, защото е лишена от егоистично чувство. Любовта към човечеството изисква пълно себеотрицание и самоотверженост.

Едно от великите понятия често е било тълкувано неправилно – това е великото понятие на смириенето. То се е тълкувало като непротивление на злото, като добросърдечност, като милосърдие, но малцина са приемали себеотрицанието като смирение. В същото време единствено себеотрицанието и саможертвата дават понятието за смирение. Наистина ние виждаме великани на духа и герои, отдали се на смирен труд за благо на човечеството. Ние знаем за големи опити, извършвани смирено в лаборатории за благо на човечеството. Многообразно е смириенето, проявено като самоотверженост и себеотрицание. Героизмът е проява на различни видове смирение. Героите на смириенето изпиват пълна чаша с отрова за благо на човечеството.

Най-силният показател за подвига е саможертвата. Разбира се, трябва да разбираме това космическо понятие в цялата му красота. Не само на бойното поле духът се укротява със силата на саможертвата. Да преминеш жизнения път стремително, да преминеш през всичките животи като по струна, да преминеш през всички пропасти с песни – на това е способен единствено самоотверженият дух. В огнения устрем се изграждат всички

творения, които следват космическото си предназначение.

Сърцето на героя познава саможертвата в името на Общото Благо.

Пътят на героя не винаги е осеян с венците на човешката благодарност. Пътят на героя е трънлив. Общността на труда трябва да възпитава героите, защото опорите на народа се утвърждават само чрез качествата на героизма на духа и сърцето. Понятието за подвига трябва да бъде възпитано чрез утвърждаване примера на героите. Трябва да напомним за героите, преодолели нечовешки трудности.

Но малцина обичат борбата в подвига. А е неминуемо да се приучим към борба, тъй като иначе не можем да закалим духа си. И за земното придвижване напред, и за далечните светове са необходими препятствия и умение да ги преодоляваме. Понятието за подвига трябва да се въведе в общия смисъл на живота. Само подвигът може да подхранва духа ни и да ускори еволюцията.

Днес както никога е нужно понятието за подвиг в живота. Хората трябва всеки ден да разбират подвига в живота. Животът е безсмислен без подвиг. Думата подвиг е толкова прекрасна! И толкова изразителна! Думата подвиг няма еквивалент в нито един западен език. В тази дума е предаден целият смисъл, цялото качество на устременото напред действие към самоотвержения подвиг, към бъдещето, към еволюцията! В него са обединени самоусъвършенстване и саможертва, чийто резултат е напредъкът на съзнанието, не само личното, но и съзнанието на народа и страната.

Радостта от подвига трябва да се възпитава – в себе си и в другите. Това е най-главното, защото единствено в това е залогът за спасението на човечеството, залогът за настъпването на новия свят! Нужни са герои! Създавайте герои! Заветът на Най-великия Дух, напуснал нашата планета, е бил - „създавайте герои!“ Дошло е време, когато всички ние трябва да станем герои и да творим герои.

Как да преминем през бездната на живота?

Като по струна:

Красиво, внимателно и стремително.

Епилог

От всички съзидателни енергии най-висока си остава мисълта. Кой ще бъде кристалът на тази енергия? Някои мислят, че точното знание ще бъде венецът на мисълта. Но по-правилно е да се каже, че мисълта е увенчана от легендата. В легендата се изгражда смисълът на съзидателната енергия и в сбита форма се изразяват надеждите и достиженията.

Грешно е да се мисли, че легендата принадлежи на призрачната древност. Непредубеденият ум ще отличи легендата, създавана през всички дни на Вселената. Всяко народно достижение, всеки вожд, всяко откритие, всяко бедствие, всеки подвиг се обвиват в крилата легенда.

Ето защо няма да пренебрегваме легендите на истината, а ще погледнем внимателно и ще се погрижим за думите на действителността. В легендата се изразява волята на народа и ние не можем да назовем нито една лъжлива легенда.

Духовният устрем на мощния колектив запечатва образ с истинско значение и обвивката на символа означава световен знак, както световният език е неизбежен в еволюцията.

Прави са търсачите на общия език. Прави са творците на световната легенда. Три пъти по-прави са носителите на подвига.